

மூல்

மோ, வெ, கோ. பிரசுரங்கள்,

3838

பாகவதத் தோகுதி: பகுதி I.

குசேலர்.

இந்தங்க முள்ள அருந்தமிழ் நாடகம்.

கு து

கா ரை க் கு டி

மூ கம்பராமாயண ப்ரசுரகர்

மோ, வெ, கோவிந்தராஜ னியங்காரால்

இயற்றப்பெற்றது.

விய்யாபாது பத்ராதிவர்

வித்வான் எஸ். சாமிநாதையர் அவர்கள்

எ மு தி ய

இங்கிலீஷ் முன் னுரைகடன்

கூ டி ய து.

முதற்பதிப்பு: 1000 பிரதிகள்.

லோகமித்ரன் ஆபீஸ்

நா க நா த பு ர ம்

கா ரை க் கு டி.

All Rights Reserved.

கோடுகா

தனவைசியன் யந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1917-ஆம் ஜனவரி-மீ

தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்.

“ பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன்
புகழிலே கிடந்து சங்கந்
திருப்பிலே யிருந்து வைகை
யேட்டிலே த்வழ்க்த பேதை
நெருப்பிலே நின்று கற்றோர்
கிணவிலே நடந்தோ ரோன
மருப்பிலே பரின்ற பாலை
மருங்கிலே வளரு கின்றான். ”

தமிழாசிரியர் வணக்கம்.

குருமணியை யினகுலத்தி
ஓல்வேதக் குணமணியைக்
குறிக்குங் கம்பர்க்

குருமணியை யமுதொழு
மொழிதந்த முனிமணியை
யுவக்கு மேதைக்

குருமணியைப் புதமணியை
யிருமறைதே ரருண்மணியை
யுயர்கோ பாலக்

குருமணியைச் சிரமணியை
கதிமணியைக் குறுகிடவே
கூர்ந்து நெஞ்சே.

INTRODUCTION.

The Character of Kuchela is the embodiment of the highest virtues among the Hindu Puranas. The story of Kuchela is so well known that it needs no narration. There is already a poetical work in Tamil known as *Kuchelopakyanam* widely read in the tamil country.

The Story of Kuchela is narrated by Bhagavatas at all times and in all places. However, it is a pity, that such a popular story, has not been dramatized by any author in the tamil language; and this defect has been rectified by my friend *Mr. M. V. Govinda Raja Ayyangar*, of *Kambaramayana fame*, who has prepared a drama in tamil, in simple chaste and popular style for the use of the tamil country.

The work consists of V Acts and each act is divided into III Scenes. My friend asked me to write an introduction simply out of my love and admiration for the character of Kuchela. It would have been much better had the work been entrusted to better hands.

The work bristles with apt quotations from the classical works of the Alvars and Kamban and is original in its plot etc. though based on *Srimat Bhagavatha*

and is clothed in homely and popular expressions inculcating pure bhakti and very chaste and noble ideas. The conversational style adopted throughout will, I am sure, entertain every young reader both male and female.

The author carefully introduces his characters who have been given suitable names of his own coinage and gives the picture of the national life without spoiling the *Nava Rasa* characteristic of the drama.

The poverty has been depicted in its true colour but the picture has not been overdrawn. The contentment and Iswara Bhakti, the highest happiness for a poor man in this world of turmoils, has been maintained throughout the work by the author. The work ought to be in the hands of every boy and girl and is in every way fit to be introduced as a text book in all the boys' and girls' at least as a nondetailed one in every Secondary and Primary Schools.

The work, I am sure, will revolutionize the conduct of modern school boys and girls, many of whom being ignorant of how to behave towards elders. Any ordinary reader cannot but be struck with the beautiful conversation and behaviour of Susheela and Padmavati in the first two Acts. It is fit to be dramatized in every girl School.

The author gives a true picture of a poor brahmin household, leading a pure and noble life. Bhakti predominates throughout the work. And as such, it is

hoped that the work will be read in every Hindu household with much profit and the simple and pure life depicted in the work will be followed by a very good householder in the Tamil land.

The author has admirably brought out some of the patent vices of the society of modern days. The work does not make a show of learning and every Hindu virtue is nobly drawn up in homly and simple style.

I believe, well wishers of our world renowned simple homelife of the Hindus, will patronise the author that he may be encouraged in writing many more works of this stamp, popularising the grand truths contained in our sacred works. The reader will understand the other beauties, which cannot be detailed in brief introduction like this.

Though written as a drama it has the sweetness of a novel too. And the reader, I am sure, when he begins to read it once, will not lay down the book without finishing it. It has needless for me to add more, as I am afraid I will be trespassing into the readers' own judgement of the work. And I leave the rest to the readers themselves.

The author is not unknown in the land. He was editing an instructive and well written Tamil journal known as "*Lokamitran*" for some years, and is already known to tamil scholars and to intelligent public as good

lecturer in "Kambaramayana. In these days of novels containing sometimes objectionable matters of vitiated taste, the appearance of this noble work at this time, should be welcomed by all who are intersted in Tamil literature especially, the books written for the youngsters and school children.

Though mainly written for the young, it is worthy of being read even by elders, cosidering the chaste noble ideas contained in the work. One notewrothy feature of the whole work is that it avoids flowery and ornate style throughout.

The author has carfully used nothing but homely and everyday expressions even in picturing the scenery introduced by him. The rules of Sanathana Dharma have never be neglected or vitiated even in a single place. The Hindu virtues have been brought out with a cautious eye throoghout. The ideas are wholly Hindu; western thoughts have been carefully kept out by the author.

In conculsion. I would earnestly request every School manager and pioneers of education in the Tamil land to see this noble work introduced in schools under their influence. I hope to see that the scene III of the Act I and the scene II of the Act IV are put on the stage on important occasions, in every important town of our land, at least in the girls' schools.

KONAPET, } **S. Swaminatha Avvan.**

January. 1917 }

Editor "Vidyabhanu."

பதிப்புரை,

உலகில் மக்களுக்கே குறுதி பயக்கும் ஸாதனங்களான நால்வகைப் பயன்களுள், முதன் மூன்றும், பற்றொழித்துப் போதும் என்றெண்ணிய மணமூடையுட்கே பொன்செய்யும் மருத்தெனநின்று, ஸாத்ய ரூபமான ஸுகப்ராப்திக்குப் பரமஸாதனமான வீட்டுப்பயனை வலியுறுத்தா நிற்கின்றன. அத்தகைய மனமும், அம்மன்றணுள் நடுவணதான பொருளின்வழித் திருத்தியைப் பெற்றுவிடின், ஏனைய முன்பின்னைய இரண்டினையும் அடையே பெற்று, ஒப்புரவழித் தாக நிற்கும்.

இந்த உயர்ந்த பழக்கத்தையே மக்கள் பெற்றுப்ப வேண்டுமென நினைந்து நம்பெரியோர் தங்குரியசீரிய தீஞ்சொற்களில் இலக்கியப் பகுதிகளை இயற்றி, அதனுள் அரிமபெரிய உரையீதிகளை உரைப்பாராகிப் பலபெரியாறு உத்கமசரிதைகளைச் செவ்வனே தந்து நமக்கு ஊக்கத்தை மூட்டியிருக்கிறார்கள்.

அத்தகைய சரிதங்கள் பலவற்றுள்ளும் நாம் எடுத்துக்கொண்ட ருசேலர் சரிதையோ, “வறுமையிற் செம்மை” என்னும் வண்மையினை, “சுழிநாடி லேர் கைவிடப் படார்” என்னும் கட்டுரையினை, “பாபுத்துத்தார் புலாவார்” என்னும் புத்தியின்போடும், ஆங்காருவர் இத்திட்ட படிப்போடு மனத்துள் பசுமரத்தாணியெனப் பதிவைப்பட்டு, நன்றாகும்.

இச்சரித்தினை ஒருநாடக தூலாகச் செய்துதல் வேண்டுமென்று எனது கண்பரும், திருச்சி வெண்ட் ஜோஸப் லாகாஸேயின் போதகாசிரியரின் ஒருவருமாகிய மகா-நா-நா-ஸ்ரீ எஸ். ஏ. சுப்பரமணிய அய்யர் டி. ஏ. அவர்கள் சொன்னதன் நிமித்தம், உடன்படலாயிற்று. ஏற்ப, காணும் அவ்வமயம் அந்தக்கலாசாலையிலேயே தமிழாசிரியராக இருந்ததால் அவகாசமும் கிடைத்திருந்தது. ஆகவின்

உடனே ஆரம்பித்து, அதற்கு ஸுதர்மன் என்ற நாமம் கொடுத்து, அவர்கள் அப்போது பதிப்பித்துக் கொண்டிருந்த ஸுபோத பாரி ஜாதம் என்னும் மாதாந்தத் தமிழ்ப்பத்திரிகையின் 1908—1909 வருஷங்களின் பிரசுரங்களாக எழுதிவந்தேன்.

பின்னர், அதனைத் திருக்கண் சாத்திய எனது நண்பரும், ஸ்ரீ கம்பராமாயண உபந்யாஸ பாரங்கதருமான ஸ்ரீமத் பரீல ஸாஸ்வதி பி. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தியார் அவர்கள் அதனை விரைவில் ஒரு புஸ்தக ரூபமாக வெளியிட முயன்றார்கள். யானும் அதற்குடன் பட்டு, அச்சரிதை “ஸுதாமன்” என்ற பெயருடன் உயர்ந்த நடை யில் எழுதப் பட்டிருந்ததால், எளியநடைகொண்டு யாவர்க்கும் பயன் படுமாறு செய்விக்க வேண்டுமென்ற அன்றாடது வேண்டுகோட்டு ஐணக்கி, எளியநடையாக்கி அதன்நாமத்தையும் “குசேவர்” என மாற்றித் தந்தேன்.

உடனே அவர்கள், தமது அருமைநண்பராகி, ஸ்ரீரங்கம் கீழைச் சித்திர வீதியில் வாழும் ஸ்ரீமான் ஜே. கிருஷ்ணய்யங்கார் அவர் காது பொருளுதவியால், திருச்சி வேட்டநல்லே ரெவ்யூ அச்சியந்திர சாலையில் பதிப்பித்தார்கள்.

அப்போது நான்சிறிது காலம் அங்கிருந்துவிட்டுப் பிறகு, எனது உறவினர் ஒருவரது வாசஸ்தலமாகிய விருத்தாசலம் தாலுகா திட்டகுடி கிராமத்துக்குப்போய், அங்கேயே ஸ்ரீகம்பராமாயண உபந்யாஸத் தொழிலில் அமர்ந்து விட்டேன்.

1910 ஆஸ்திவில் எனக்கு ஸ்ரீமான் ஜே. கிருஷ்ணய்யங்கார் அவர் சரிட்டிருந்த, “குசேவருக்கு முகவுரை” வேண்டுமென்ற வேண்டு கோட்கடிதமொன்று வந்தது. அதற்கு மறுமொழியாக நான் அந்தப் புஸ்தகம் வெளிவருமுன், அதற்கும் எனக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தைப் பற்றியும், எழுதிக்கொடுத்ததன் கைம்மாறான நியந்தனையைப் பற்றியும் எழுதியிருந்தேன்.

பிறகு, எந்த அசௌகரியத்தினாலோ அவர்கள் எனக்குக்கடிகம் எழுதாதுபோகக் கடிதப்போக்கு வரவே இல்லாமற் போய் விட்டது. 1912 ஞாந்தில் என்னுடைய ராமாயண உபந்யாஸத்தை முடித்துக் கொண்டு ஸ்ரீரங்கம் சென்றிருந்தபோது, 'குசேலர்' என்னும் புஸ்தகம், முகவுரை முதலிய யாதுமின்றி என் அநாமதீயில்லாமலே, இரண்டு நூற்றாண்டு பெயர் என்பெயராகக்கொண்டு வெளிவந்திருந்ததைப் பார்த்தேன். பின்னர், ஸ்ரீமான் ஜே. கிருஷ்ணயங்கார் அவர்களைக் கேட்டதில், அவர்கள் ஸ்ரீமத் பி. ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியார் அவர்கள் 500 புஸ்தகங்கள் எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்கள் வந்தால் ஏதாகிலும் ஏற்பாடு செய்து கொள்ளலாமென்றும் சொன்னார்கள். அப்போது ஸ்ரீமத் கிருஷ்ணமாசாரியார் அவர்கள் இருந்தவிடம் தெரியவில்லை. ஆகையால் அதனுடன் அந்த உடவடிக்கை நின்றுபோய் விட்டது.

பிறகு புஸ்தகங்களும் விசேஷமாக வெளியில் உலாவாமல் ஸ்ரீமான் ஜே. கிருஷ்ணயங்கார் வீட்டுப்பீரோவிலேயே தூங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும் தெரிய வந்தது. பலமுறை கேட்டனுப்பியும் பயன்பெறாததால், இவ்வரிய நாடகம் வெளிவர வேண்டி என்ற ஆசையுடன், எண்ண்பர் ஒருவர்கையில் இருந்த புஸ்தகத்தைக் கொண்டு சிலதிருத்தங்களுடன் இதனை வெளியிட ஆரம்பித்தேன்.

நான், இப்போது காரைக்குடியில் குடியிருந்துகொண்டே கோராபட்டு அச்சாபீவில் இதனை அச்சடிக்கும்படி கேரிட்டபடியால், எனது அவசரத்தினாலும் அச்சாபீவிலினாலும் ஏற்பட்டிருக்கும் சில பிழைகளைப் பின்புறத்தில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பிழைதிருத்த அட்டவணியில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

அவ்வப்போது, இதனுள் தோன்றிய பிழைகளை எனக்கு எடுத்துக்காண்பித்து உதவிய எனது நண்பர்கட்கு நான் பெரிதும் கடவுட்குப்பாடு உள்ளவனாக இருக்கிறேன்.

இவ்வரியதூள் வெளிவந்து நிலவுவதன்பொருட்டு அவ்வப்போது எனக்குப் பொருள் தந்துதவிய, காரைக்குடி ஸ்ரீமான் அ. சீ. த. அ. சீதம்பரநீசேட்டியார் அவர்கள் முதலிய எனது நண்பர்களாகிய தனவையிய மணிகட்கும் மிகவும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தவிர, தமது தேஹசாமத்தையும் கவனியாது இந்நூலுக்கு இங்கிலீஷில் ஒருமுன் னுரையை எழுதித்தந்து, புஸ்தகமும் விரைவில் வெளிவருவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளும் செய்துதவிய, வித்தியாபாது பத்திராதிபர் வித்வான் ஸ்ரீமத் எஸ். சரமிநாதையர் அவர்களுக்கும், இதனைத் தாமதமில்லாமல் வெளிப்படுத்தித் தரும்படி உத்தரவு செய்து முடித்துக் கொடுத்துதவியவரும் கோர்பட்டு தனவையியன் பிரஸ் பாத்யஸ்தர்களில் ஒருவரும் என் நண்பருமான ஸ்ரீமான் ஈ. மு. த. ஷண்முகநீசேட்டியார் அவர்கட்கும் என் நன்றிமறவாத கடமையைச் செலுத்துகிறேன்.

இதனை முதன்முதல் புஸ்தகரூபமாக வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்று என்னைத் தூண்டிய நண்பர் ஸ்ரீமத் பாலஸரஸ்வதி பண்டித பி. ஆர். கிருஷ்ணமச்சாரியார் அவர்கட்கும், முதலில் “ஸுதாமன்” என்னும் பெயருடன் இந்த நாடகத்தைத் தமது பத்திரிகையாகிய “ஸுபோதபாரிஜாத” த்தில் வெளிப்படுத்துதலிய நண்பர் மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ. எஸ். ஏ சுப்ரமணிய ஸ்வர் அவர்கட்கும் எனது கடமையைச் செலுத்துகிறேன்.

இதனை மறுபதிப்பில் வெளிப்படுத்தவும் தமிழிலகில் நிலவிவரவும் கருணைசெய்யும் வள்ளலாகி, யாவரது இருதயசூகையிலும் நின்றொளிரும் அருட்பெருஞ் ஜோதிக்கு அநவாதமும் அடிமையாவதை மறவாதிருக்கிறேன்.

மோ. வெ. கோ.

சிறப்புப்பாயிரம்.

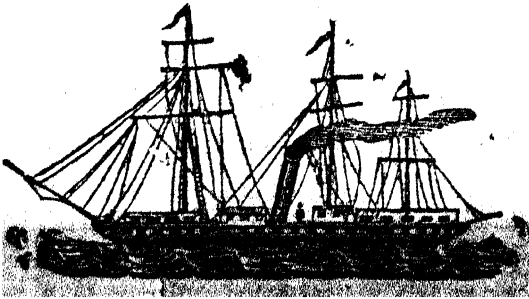
மகிபாலன்பட்டி வித்வான் மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ
மு.கதிரேசச்செட்டியார அவர்கள்,
இயற்றியது.

நேரிசையாசிரியப்பா.

பொன்றிகழ் மருமத் தொன்றிய திருமால்
பத்திரிற் சிறந்த வுத்தமர்க் கருள்வான்
மேற்கொன்படி ஶ்ரேற்றத் தேற்கு மியுதிப்
பிறப்புடை ஞானத் திறப்படு கண்ணன்
கருணையு நட்பும் ஶ்ருவழிக் கொண்ட
மாதவக் குசேல மறையவன் சரிதம்
மேதக வுடையார் ஶ்தினர் புராணத்
தாங்கது கற்போர்க் கோங்குறும் பயனுணர்ந்
தாரிய வாங்கிலச் சீரியன் முறையில்
நாடக வொழுங்கிற் பீடுற வியற்றினன்
அன்னவனி யாரெனிற் றுன்னுபல் வளனு
கன்னர் கிறைவுறு நாமக் கல்லெனு
நகரிடை யிருந்து நாட்டுக் கோட்டை
நகர வைசியர் நலம்பெறு காரைப்
பதிவயிற் போந்து விதிமுறை மாணவர்
பலருந் தமிழியல் புலமுறத் தருநற்
ஶ்ரேழிலுடைப் புலவன் கழிவில்பல் குணங்கள்
உடையா னன்பிற் றடையாதி யாருஞ்
சோதா ரென்னும் போதமும் பொதுமையுங்
கற்றும் கொழுகுங் குற்றமில் சிலமு

மிக்கோ னவைக்கட் டக்கோர் பலர்முன்
 கம்பர் கனிப்பொரு ளின்பம் பயப்பக்
 கூறுந் திறனுடை மாறில் காட்சியன்
 குலமறை வைணவக் கோவிந்த ராஜன்
 என்னும் பெயரினை என்ப விவனவில்
 இந்நூ லகத்தே யிரப்பி னிகழ்ச்சியும்
 வறுமையிற் செம்மையும் பொறையின் மாட்சியும்
 தெய்வங் கொள்கையே யுய்தி யுதவு
 மென்னு முண்மையும் இன்ன பலவாம்
 அறப்பா லனநன் குறக்காண் டலினிந்
 நாடக மெவர்க்கு நீடுறு பயனைப்
 பளித்தெஞ் ஞானமும் பண்பொநி
 கிடைத்து நிலவுக நிலமிசை யானே.

மதிப்புரை.

நண்பர் மகா-ஈ-ஈ-நி வித்துவான் மோ. வெ. கோவிந்தராஜ ஐயங்காரவர்கள் இயற்றிய “குச்சேலர்” என்னும் நாடகத் தமிழ் நூலை முற்றிலும் படித்துப் பார்த்தேன். முன்னூலில் வழங்கிய நாடகத் தமிழ் நூல்கள் இந்நூலில் மறைந்து போய்விட்டதால், அக் குறைவைய நீக்கச்சிலர் முன்வந்து ஆங்கில நாடகமுறையையும் ஸம்ஸ்கிருத நாடக முறையையும் பின்பற்றி நூல்கள் இயற்றிவருகின்றனர். அந் நூல்களிற் சில இத்தேசத்து நாகரிகத்திக்குப் பொருந்தாதனவாயும், பொருந்தியுள்ளன சில செவ்விய தமிழ்நடையில் இயலாதனவாயுங்காணப்படுதலால், அவ்விருகுற்றமும் நீங்கியுள்ள சிலநாடகங்களே தமிழ்மானாவர்கட்கு உபயோகமுள்ளவையாகும். இக் குச்சேலர்’ என்னும் நாடகமோ பாகவதத்திலிருந்தெழித்து வல்லூர்த் தேவாரஜபிள்ளையவர்களாற் காவியரூபமாகப் பாடப்பெற்ற ‘குச்சேலோ பாக்கியானம்’ என்னும் நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு செவ்விய தமிழ்நடையில் உலகவியல், நட்பின்பெருமை, ஈசுவரபக்தி, ஞானிகளுக்கும் அஞ்ஞானிகளுக்குமுள்ள வித்தியாசம், ஞானிகள் உயிர்களிடத்துக் காட்டுங்கருணை, ஈசுவரன் ஞானிகளை அனுக்கிரகிக்கும் முறை

முதலிய பலவும் விளங்க இயற்றப் பெற்றிருக்கின்றது. எனவே, இந்நூல் தமிழ்மக்களனைவரும் படிக்கத்தக்கதும் மாணவர்களுக்கு இன்றியமையாததுமாகும். ஆதலால் இந்நூலைத் தமிழ்ப்படைவரும் வாங்கிப்படித்தின் புறுவர்களாக.

கோளுபட்டு,
25—12—1916 }

அ. கோபாலயன்,
தலைமையாசிரியர்,
கற்பகவிநாயக கலாசாலை.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

மலர்தலை மாநில மன்பதைக் கெட்டால்
ஒழுக்கமே யுயரிய விழுப்பம் தரலால்
இல்லற வாழ்க்கையி னியல்பைமேற் கொண்ட
படைவீரர் னற்குண மாண்பும் பெறலரும்
புதல்வர் புதல்வியர் புகழுக் கேற்ற
விதமுறு நடக்கையு மெவ்வாற் றானு
ஒருவயிற் றுதித்தோ ருடனுறை வாழ் கையு
மருவிய பிறர்பழி தூற்ற மாண்பும்
வற்றிமற் றுற்றப் பசிப்பினு முறையில
பற்றிவா னனைப் பார்ப்புத் தாமையும்
பழையநண் பினர்பாற் பற்றக லாமையும்
எங்கணு நிறைவுறு மங்கள் சூரியர்
செங்கண் மாலேச் சிந்தையி னிறுவது

மின்றே ரன்னவாய் மன்னிய வனைத்து
 நன்றென வுணர்த்த நன்மொழி புணர்த்தி
 விசேட நலந்திகழ் குசேல வெனுயிவ்
 வரும்பெரு தூலை யாவரு முரை
 அன்பொடு மியற்றி யின்புறத் தந்தனன்
 ஆரியத் தென்கலை மாங்கில மிவற்றிற்
 சீரிய புலவன் றிகழ்வுறு கம்ப
 நாடன் பாக்களி னற்பொரு ளுரைப்போன்
 தூன்முறை மருவு நான்மறை யானன்
 மாவீந் திரைசேர் மாதவற் போற்றுங்
 கோவிந்த பாஜக் குரிசி ருனே.

இங்ஙனம்,

சொகலீக்கம்புச்சூர்,

18—12—1916

ரெ. இயாமுர்த்தி யீயர்.

தமிழ்ப்பண்டிதர்.

வேண்பா.

கீடகத்தார்க் கின்பநெறி கீட்டுகுசே லன்சரிதை
 நாடகத்தி னாடகமா காட்டினார்—கூடகத்திற்
 பத்திமணி கோத்துப் பரவொரிசே றத்தெரித்
 வித்தகனாக் கோவிந்த வேள். [தான்

நடராஜபுரம் வீர. சோமசுந்தரர் செட்டியார்,

ஞானப்பிரகாச சபா காரியதரிசி,

புதுவயல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

உயர்வற உயர்ந்த வொருதிரு நாதன்
 ஒப்பில்சீர்க் கற்பகத் தருவின்
 மயர்வறப் பழுத்து வளர்க்கங் கோதி
 வைத்தபா கவதமாங் கனிப்பால்
 அயர்வறப் பெருகுங் குசேலன்சீர்த் தேனை
 அந்தமிழ் நாவலின் கவையாத்
 துயரறக் கொடுத்தான் கோவிந்த ராஜ
 சகுண வைணவ னறிந்தோனே.

நெடுவை. திரு. இராமஸ்வாமி யோங்கார்,

செந்தமிழ் வித்தியாசாலை,
 வலயபுரி.

(இயலிசையாளர்.)
 தலைமையாசிரியர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

இம்பரா ரவைகளின்கண் வன்மீகி
 முதலுலி னெடுத்துக் காட்டாற்
 கம்பரா மாயனத்தின் பகுதிகளா
 கயவோரேழ் காண்டங் கட்டுங்
 சும்பரா னந்தமுறப் பொருள் கூறுங்
 கோவிந்த ராஜ னென்பா
 னம்பரா வணையானை யணைந்தகுசே
 லன்சரித மனைத்து மாய்த்து.

பத்தியினு லேயன்றிப் பசிதாக
 முதலடக்கிப் பண்ணும் யோக
 சித்தியினு லேமோஷும் பெறலரிதென்
 றனுதினமுள் சிந்தை செய்த
 புத்தியினு லேதமிழி லைந்தங்க
 நாடகமாப் புனைந்தான் சித்த
 சுத்தியினு லேபடிப்போ ரெந்கா றுங்
 குறைவின்றிச் சுகத்து வாழ்வார்.

சுப்பராம லீயர்,

தலைமைபாசிரியர்,

விவேகவிளக்க வித்தியாசாலை, ஆத்தங்குடி.

சீர்வளருள் செய்யவறஞ் சேர்ந்துமிக வேவளரும்
 பார்வளரு மாந்தர் பயன்வளரும் —பேர்வளருந்
 தோயில் 'குசேலரென'த் தோன்று முயர்நெறியால்
 நாயினிது வாழ்வா நனி.

இத்தப் பூயியிலே வாழும் மனிதர்கள் திவ்யமான
 பொருள்களை மாண்புடையதாக வெறுப்பின்றிக்கொள்
 றாதல் பிரத்யக்ஷமாகும். இவ்வித உணர்ச்சியானது
 மனிதர்களிடத்தில் அறிவின் கிளர்ச்சியானே அமைந்த
 தாகும். அறிவு இயற்கையாகவேபிராணிகளிடத்திலே
 உள்ளது. அது மாக்களிடத்திலும் மக்களிடத்திலே
 விசேஷமாக விளக்கம் பெறும். அறிவின் மிகுதியி
 னாலே அரிய பேரின்பத்தை மனிதர்கள் அடைவார்கள்.

மாதுஷ்ய ஜன்மமும் அறிவின் மேம்பாடும் புண்ய முகிழ்ப்புடைய ஆத்மாக்களிடத்து அமைந்துள்ளன. காலத்திற்கேற்ப மனிதர்கள் தங்கள் தங்கள் உடைநடை ஊண் முதலியவைகளை மாற்றி கல்வழியே நடப்பது வெளிப்படையாகும். இத்தன்மையுடைய மனிதர்கள் அறிவு விருத்திக்கும் மனகிலைமைக்கும் உரிய நூல்களைப் படிப்பது முக்கிய கடமையாகும். இங்ஙனமே பண்டைக்காலத்துப் பெரியோர்கள் ஒழுகினார்கள், இவ்வுண்மை சரிதவாராய்ச்சி யுடையவர்கள் மன்கு அறிவார்கள்.

நாங்கள் படிக்கும் எல்லா நூல்களும் அறிவை மேனிலைப் படுத்தவும், ஆத்மலாபத்தைத் தேடவும் கற்பிக்கின்றன. ஆண் பெண் என்ற இருபாலருமே அறிவை வளர்க்கவேண்டும் தமிழிலை பற்பல நூல்கள் இலக்கண வரம்பு கடவாது இயற்றப் பெற்றுள்ளன. இக் 'குசேலர்' என்னும் வசந நூலை மமது தமிழகத்துப் பெண்கள் படித்தால் அடக்கம் கற்பொழுக்கம் முதலியன வளரும். செய்யுட்களைப் படித்துப் பொருள் தெரிந்து கொள்வதிலும் வசநருபமான நூல்களைப் படித்து விளங்குவது மிகுந்த கலபமாகும். வாக் கியத்தொடர்புடைய நூல்கள் தொன்னாட்செயப்பெற்ற அரிய நீதிகளையே எடுத்துப் புகட்டுமாயின், "பாலுடன் தேன்கலந்த" பான்மைத்தெனக் கோடல் சரலும். இன்னவாறே இனிமை சேர்க்க இல்லறம் பேணரிய மஹாத்துமாவாகிய 'குசேலர்' என்னும் தபசிலர் ஒரு

வர் சரித்திரத்தை “குசேலோபாக்கியாக” வழித்தாய் இயற்றி வெளிப்படுத்தியிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாகும். என்னை? குசேலர் “அழககாறவா வெகுளி யின்னாச்சொனாங்கு ‘மிழுக்கா வியன்ற தறம்” என்னும் பொய்யாமொழி நீனைந்து அன்புகீர்ப்பாய்ச்சிய இல்லற நெறியினராகலினென்க.

இக் “குசேலர்” என்னும் வாக்கிய நூலானது ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகும் சமம் தமம் முல்லிய நன்னெறிக்கு இந்நூல் துணையாகவுள்ளது. அன்பு ஒற்றுமை கேர்மை முதலியவைகளை யும் போதிக்கின்றது. கல்வி, கேள்வி, ஆசாரம் என்பவற்றால் மேன்மைபெற இக் “குசேலர்” துணையாகவுள்ளது. இக்குசேலர் சரித்திரத்தை நாடகரூபமாகப் பல சுவைகள் பொருந்த இயற்றி, முன்னாளிலே புலவர்கள் பொருட்டு ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியானவர் ஆரமிர்து ஈந்தது போல், புலவர்களவையில் இந்நாளிலே ஸ்ரீமந் கம்பராமாயணப் பரோததியிலே செம்பொருளாகிய இன்பச் சுவையமிழ்தைச் செவ்விது எடுத்துக் காட்டும் விற்பந்நரும், தண்டமிழ் ஆரிய பாஷா சாதுர்யரும், எனது ஆப்த நண்பருமான பிரம்மஹீ மோ. வெ. கோவிந்தராஜ யீயங்கராவர்கள் பிரகடனம் செய்தார்கள்.

இவ்வரிய பெரிய நூலை வெளிப்படுத்துமுன் “லோகமித்திரன்” என்னும் மாதாந்தப்பத்திரிகையை

வெளிப்படுத்தி உலகமீத்திரசிகாமணியாக விளங்கிய
 கையங்கரவர்களுக்குத் தமிழகத்தார் கடமை பூண்ட
 வர்களே! இந்நன்னூலை மிக்க இலகுவான தமிழ் வாக்
 கியங்கள் பொதுளச் செய்து அச்ச வாகனத்தேற்றி
 உலாவரச்செய்த நன்றியைப் பாராட்டுகின்றதோடு,
 இன்னும் அரிய நூல்களை இவ்வித்துவான் வழியானே
 வெளிவரச் செய்வதும் நம்மவர் கடமையாகும். அன்றி
 இந்தக் “குசேலர்” என்னும் நாடகத்தை உயர்தரக்
 கல்லூரியில் பாடமாகவும் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று
 நான் விரும்புகின்றேன். இதற்கு எனது சகோதர
 வித்வ சிரோமணிகளும் துணை புரிவார்களென்பது
 எனது பூரணமான கருத்து. சுபமஸ்து.

வ. மு இரத்தினேசுவரையன்,

யாழ்ப்பாணத்து உடுவில்,

அகல-வரு கார்த்திகை-ம் 1952

தமிழ்ப்பண்டிதன்,

“இந்துபாடசாலை”

மாத் தனை.

மதிப்புரை (தொடர்ச்சி.)

அமிழ்தினிமை யமர்க்துநய மார்ந்துபெருந்
 தெய்வகுண மமைந்த தாகும்
 தமிழ்மொழியிற் றென்னுல்கள் பலவாய்ந்த
 சதிருடையான் தனிச்சீ ரேய்ந்த
 இமிழ்திரைசூழ் பரவையுடைப் பாரகத்தோ
 ரேத்தினிய விராம காதை
 கமழ்புலவர் போற்றிதஞ்சேர் கம்பவிர
 மாயணத்தைக் கவிக்கச் சொல்வோன். (க)

அந்தணர்க்குத் திலகமனான் கோவிந்த
 ராசனெனு மையங் கார்தான்
 செந்திருவாழ் கண்ணனருள் பெற்றகுசே
 லன்சரிதை சிறந்த நூல்கள்
 சந்தமுறக் கல்லாரு மெச்சவொரு
 நாடகமாச் சமைத்தான் பேரார்
 இத்தவுப காரத்தைத் தமிழகத்தோர்
 பாராட்ட லியைந்த தன்றோ. (உ)

பு க. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார்,
 தமிழ்ப்பண்டி-தர்,
 ஊர்வீஸ் ஊலேக். வே வர்.

உலக மூவப்ப வொப்புர வாற்றுதல்
 இலகிய தன் னுயிர்க் கின்றுணை யாமென
 வான்றவிந் தடங்கிய வறிவுடைப் பெரியருட்
 சரன்றோ ரெணக்கொளுந் தகையுடைப் பெரியராஞ்
 சுசீலம் வாய்ந்த சுகுணநற் றவமுடைக்
 குசேல முனிவரின் குலவிய சரிதையைக்
 கற்றவரன்றிக் கல்லா தவரும்
 பெற்றுவந் தறிதரப் பிறங்கு நாடகமாப்
 பாத்திரங் காலமும் பகுப்புடன் றொகுக் குச்
 சாத்திர முறையிற் றந்தன னியாரெனின்
 திருவுறை மார்பத் தொருதனி முதல்வன்
 மருவலர் மரையடி மனத்தகத் துன்னிக்
 கைம்மா றுகவாக் கடப்பா டாற்றுந்
 செம்மைசே ரறிவிற் செழுமறை முதல்வ
 னிம்பர்கா கெப்பக் கம்பறை கவிதனைச்
 செம்பொருள் காட்டிச் செவிக்குண வளிப்போன்
 மாவித்தை யாரருண் மன்னும்
 கோவிந்த ராஜனாங் குலவை ணவனே.

வீ. குமாரவீரையர்.

தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்,

சித்திவிநாயக வித்யாசாலை பலவாங்குடி

முன்:

உரிமைபுரை.

இந்தர் சிறுநாட்.

எனக்குத் தமிழ்ப் பாலுட்டிக்
கம்பராமாயணத் தாலாட்டிக்
தாரீழாசிரியத் தொழிலீடுநுத்தி நாகரிக நடைநிற்
செலுத்திய

எனது ஞானத்தாயுந்
நாற்கவிப் பெருமானும் ஓயலிசையாளரும்
முந் கம்பராமாயண ஸ்வரபதேச உத்போதகரும்
சென்னை, கிறிஸ்தவ காலேஜில்
தமிழ்த் தலைமைப் புலமை நடத்தியவரும்
உபய வேதாந்தப்பவர்த்தக ஸ்வாமியுமான
ஸ்ரீமத் கா. ஸ்ரீ. கோபாலாச்சாரிய ஸ்வாமி
எங்கிதியில்

எனக்குத் தமிழிலக்கிய விலக்கண மூலமாக
கல்லறிஞட்டிய
கன்றியறிதலுக்கோர் சூசகமாக
ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

மே. வெ. கோவிந்தரஹன்.

MAHAMAHOPADHYAYA,
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
TIRUVANMIYUR, MADR.

நர்:

நாடகபாத்திரங்கள்,

குசேலர்—

கதாநாயகர்.

சுசீலை—

கதாநாயகி

குணசீலன் முதலிய }
இருபத்தொருவர்— }

குசேலரது ஆண்மக்கள்.

பத்மவதி முதலிய ஆறுபேர்— அவரது பேண்மக்கள்.

வாமனன்—

குசேலரது தோழர்

(காணகவழியில் துணை சென்றவர்.)

சுதேவன், சுவேதன்—

குசேலரைத் துவாரகைக்கு
அழைத்துப் போனவர்.

துன்முகன் துந்திலன்—

துவாரகையரண்மனை
வாழிற்காவலர்.

ஜயவிஜயர்—

நீகண்ணபிரானது அரண்
மனையின் உட்புறக்காவலர்.

ருக்மிணி முதலிய எண்மர்—கண்ணன் மனைவியர்.

செத்திரலேகைமுதலியவர்— ஸத்யபாமையின்தோழியர்.

கமலம் முதலியவரும் ஒரு பெரியவரும் சமயோசித
மாகத் தோன்றுபவர்.

கதைநிகழ்விடம்:— அவந்தி; அஷந்திக் காணகம் துவா
ரகை.

முநீ:
முன்னுரை.

(சூத்திராரும் விதூஷகனும் பிரவேசிக்கிறார்கள்.)

சூத்திரார்.—(கடவுள் வாழ்த்து.)

நாமேவு வான்முறத்தோன் போற்றித் தூசிப்பதுவுத்
தேமேவு பைந்துளவஞ் சோக் கமழ்வதுவு
மாமேவு மாமறைகள் வாழ்த்தப் பொலிவதுவுத்
தாமேவு வஞ்சக் கடை முறைத்ததுவுத்
தீமேவு மாரணியஞ் சென்று திரிந்ததுவுத்
தூமேவு மன்பருளந் தோன்றப் பரிவதுவுத்
பாமேக வண்ணன் பதம்.

விதூஷகன்.—(கடவுள் வாழ்த்து)

மாதர்களின் வருந்தாமே, போதமுறப் புரிந்திலீர்
சீதமலத் திருமார்பன், கோதமகீர் குறிப்பீரே.
மங்கையரின் வருந்தாமே, பொங்கமுறப் புரிந்திலீர்
செங்கமலத் திருமார்பன், கொக்கவரீர் குறிப்பீரே.
வனிதையரின் வருந்தாமே, புனிதமுறப் புரிந்திலீர்
கனிமொழிச்செந் திருமார்பன், இனியகீர் குறிப்பீரே.

சூத்திரார்.—வருக கண்பீர்! இன்று நாம் ஆரம்பித்
துள்ள நாடகத்தினுக்குத் தமது உதவி மிகுதியும்
வேண்டற்பாலது. நாம் நகைச்சுவை தந்து அவை
யோரை நகுவிக்கும் ஆற்றல் உடையீரன்றோ?

யும், நாயகற்குக் கல்வியானும் இசையானும்
 எஞ்சாவுவானும் அஞ்சாமுடானும் விஞ்சாநின்றலால்
 பெருமிதமும், நாயகரை, அவரது எளிமையைக்
 கொண்டு, துவாரகையின் வர்மிற்காவலர் இழித்
 துக் கூறிச் சிரிப்பினை வினைத்தலால் நகையும், நாய
 கரது குணப் பெருமையான் ஸ்ரீ கண்ணபிரான்
 அருளியவழி அவர்கள் எதிர்பாராச் செயலாகச்
 செல்வம் எய்தியவாற்றான் வியப்பும், அவ்விருவோ
 ரது குடும்பவருத்தத்தினை யடியாக்கொண்டு கனக
 மென்பாளொருமாதா அவ்விருவர்க்கையும் பற்றி
 வெறுப்பினை வினைக்கும் வீண் செயன்மொழிகளைக்
 கூறியவாற்றான் இழிப்பும் ஆங்காங்கு காணப்படும்.

வினாஷ்கன்.—நாயக பாத்திரஞ் தலைவனும் தலைவியும்
 எவ்வகையினராவரோ?

சூத்திரதாயர்.—

நிலனிவர் பொறையு நின்மல குணனு

கனியயை உத்தவன் நீர சாத்தன்.

ஆகலின் ஸூதாயர் தீரசாந்தராவார்.

வினாஷ்கன்.—ஸூதாயர் என்னும் பெயர் குசேலருக்கு
 இயற்கைப் பெயரோ?

சூத்திரதாயர்.—ஆம். குசேலரென்பது அவரது காரணப்
 பெயராகும்.

வினாஷ்கன்.—நாயகி எவ்வகையினளோ?

சூத்ரதாரர்.—

மொறமை சான்ற புனை யோ கர்ந்தையெச்
 திறத்தினுந் தீர கந்தனை நகர்ப்பாள்.

இப்பொறுமைமயானே இவட்கு கஷ்டக்ஷாமா
 என்னும் பெயரும் காரணமாகப் பெருகுந்
 துள்ளது.

வினாஷகன்.—கதாரின் முடிவு எவ்வகைத்து?

சூத்ரதாரர்.—கற்பொருளிலுதியே கதாரந்தமாயிற்றென்று
 முன் வியப்புச் சுவையை எடுத்தோதியபோதே
 சொல்லிமுடித்தேனோ.

வினாஷகன்.—ஆயின் இக்கதை மெய்யுரையோ பெரம்
 யுரையோ?

சூத்ரதாரர்.—

உண்மையா யுலகி னிகழ்ந்தி யாவர்க்கும்
 தெரிந்த காதை தெளிப்பது நெய்யுலா.

யாகலின் இஃது உண்மைக் கதையேயாகும்.
 ஆயினும் நாடக விலக்கணத்தோன்றச் சில புனைந்
 துரையுமுள.

வினாஷகன்.—ஆக, இந்நாடகத்தின்பயன்யாதாகுமோ?

சூத்ரதாரர்.—

நல்லொழுக் கந்தை நனிவிரித் துரைத்தலு
 நல்லொழுக் கமுளார் நன்மை யெய்தலும்,

அறமேயாகலின் இக்கதை நூதலும் பயன்
அறமேயாகும்.

விதுஷ்கன்.—இந்நாடகத்தின் அங்க முறைப்படி
கதையைச் சொல்லிடக் காலமிடந்தருமோ?

சூத்திரரர்.—சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைப்பேன்.

முதலங்கம், தலைவன் தலையிராகிய ஸுதாமரும்
சுசிலையும் தமது பெருமைக்கேற்ப அருட்பெருஞ்சோதி
யின் அந்த கல்யாண குணங்களைப் பற்றி ஸம்பாஷித்
தலும், அவரது புதல்வராகிய இருபத்தொருவரும்
தமது சமீபமே தோன்ற ஸம்பாஷித்தலும், அவரது
புதல்வியர் அறுவருள் மூத்தபத்மவதி யென்பாள் சீதா
தேவியைத் துதித்து நின்றபோது, வீட்டுக்குவந்துள்ள
ஒரு பெரியளருடன் ஸம்பாஷித்து, அந்த ஸம்பாஷணை
யால் தமது பிதாவை ஸ்ரீகண்ணபிரானிடம் அலுப்ப
வேண்டிமென்று தான்கொண்ட அபிப்பிராயத்தைத்
தாய் வந்தபிறகு சொல்லலும் ஆகிய மூன்று காட்சி
யானும்,

இரண்டனங்கம், சூசைலர் உண்டு இளைப்பாறி
இருக்கும்போது, சுசிலையும் பத்மவதியும் தாங்கள் தீர்
மாளித்திருந்தபடி அவரை ஸ்ரீகண்ணபிரானிடம்
செல்லும்படி வேண்ட அவர் வெகுநேரம் வாதித்துப்
பிறகு உடன்படலும், ஒருபெரியவர் வந்து குசேலரைக்
கண்ணலிடம் சேன்று வரும்படித் தூண்ட அவர்

உடன் பட்டினம், கமலம் என்னும் ஒரு மாநின் வீட்டில் கூடிய தங்கம் கனகம் என்னும் இருவர் ஸம்பாஷணையின் முடிவில் குசேலர் துவாரகைக்குப் புறப்பட்ட செய்தி யுணர்த்தலும் ஆகிய மூன்று காட்சியாலும்,

மூன்றனங்கம், குசேலர் வழியில் அவந்திக் காணகத்தில் சந்தித்த வாமனன் என்பார் ஒருவரோடு கூடி வழிகடந்து ஒரு கிராமத்தை நண்ணலும், காணகத்தில் கடுவெயிலில் குசேலர் படுத்துறங்க அவரைக் காண வென்றே துவாரகையிலிருந்து புறப்பட்ட சுவேதன் சுதேவன் என்னும் இருவர் கண்டு வணங்கி அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு காணகத்தைக் கடத்தலும், பிறகு அம்மூவரும் துவாரகைக்கு எதிர்க்கரையில் உள்ளதொரு சிற்றூரையடைந்து கடலைக் கடத்தலும் ஆகிய மூன்று காட்சியாலும்,

நான்கனங்கம், சுதேவன் சுவேதன் என்னும் இருவரும் குசேலரை அழைத்துத் துவாரகைக்குள் சென்று அரண்மனை வாயிலில் விட்டு விடை பெற்றுச் செல்லலும், குசேலர் அரண்மனைக்குள் நுழைய முடியாமல் வாயிற்காவலரால் இழித்துக் கூறப்பட்டு வருந்திநின்ற போது ஜயவிஜயர்கள்வந்து அவரைத் தேற்றியுபசரித்திருத்தித்தாம் கண்ணரிடம் செய்தி தெரிவிக்கச் செல்லலும், ஸ்ரீகண்ணபிரான் தமது அந்தப்புரத்தில் தமது மனைவியருடன் கேளிக்கையில் இருந்தபோது ஜயவிஜயர் சென்று குசேலர் செய்தி சொல்லலும் ஆகிய மூன்று காட்சியாலும்,

ஈந்தனங்கும், கண்ணபிரான் துவாரபாலகருடன் வரும் குசேலப் பெருமானை கல்வாவேற்று உபசரித்துத் தமது மனைவியால் அவர்க்கு ஷோடசோபசாரம் செய் வித்துப் பிறகு அவருடன் சூழிப்பயாக்கேஷ்டங்கள் ப்பேசினிட்டு நித்திரைக்குப்பின் காலைநித்திரை நுழை யும், குசேலருக்கு யானும் உதவாரம் கண்ணபிரான் அனுப்பினதைப் பற்றி ஸத்யபாகமரின் தேவழிகள் ககையாடிக் கொண்டிருக்க, அஃதறித்த ஸத்யபாகம அப்பெண்கட்குக் கண்ணன் அவலுண்டதும் ருக்மிணி தடுத்ததும் அதன் உள்ளுறை பொருளும் உரைத்த லும், பிறகு குசேலர் தமது வீட்டடைந்து கண்ணனது அருள்பெற்ற மன்னர் பலரால் கன்குபசரிக்கப்பட்டு அதனால் இந்திரச்செல்வம் பெற்றுப் புத்திரர்க்கு விவாக உதஸவங்கள் நடத்தித் தாமும் தமது அனுஷ்டாஸ்திகளைத் தவருது நடத்திவருதலுமாகிய மூன்று காட்சியானும் முடிசின்றன.

வீதூஷகன்.—இவ்வளவு தான் போலும். இப்போது கதை ஆரம்பமோ? இங்கு யார் வானிருக்கிறார் கள்?

சூத்ரதாரர்.—குசேலரும் சுசிலையும் வருவர். நான் சென்று பாத்திரங்களை ஆயத்தப் படுத்தவேண்டும். செல்கிறேன். தாங்களும் இங்கிருந்தே ஸமயம் நேர்க்த போது ஸபையைக் களிக்கச் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். (செல்கிறார்கள்.)

ஸ்ரீ:

குசேலர்.

முதலங்கம்—முதற்காட்சி.

காலம்—காலே. இடம்—குசேலர் மனை

[குசேலரும் சுசீலையும்.]

குசேலர்:—சுசீலாய்! இத்தானியத்தை வாங்கிக்கொள்.

சுசீலை:—நாத! அப்படியே. இன்று ஏன்றோமாயிற்று.

குசேலர்:—பெண்ணே! இன்று தானியம் எடுக்குமிடத்தில் ஓர் ஆச்சரியத்தைக் கண்டேன்.

சுசீலை:—அதென்ன? நான் அறியலாகுமோ?

குசேலர்:—கங்காய்! கற்புடைய மனைவியருக்குத் தெரிவிக்காச்செய்தியும் உண்டோ?

சுசீலை:—ஆனால், அதனை எனக்கு அறிவிக்கவேண்டும் நாதா!

குசேலர்:—இற்றைநாள் நான் கண்டது பரம்பொருளின் அருட்பெருங்காட்சியே.

சுசீலை:—அண்ணலே! பகவான் தேவரீரைப்போன்ற பக்தருக்கல்லாமல் மற்றவர்க்குத் தமது பெருமையைக் காண்பிக்காதது என்ன காரணமோ? இது வஞ்சனையல்லவா? இதனால் அவாது அனந்த கல்யாண குணங்கட்கு குறை நோதோ?

குசேலர்:—இல்லறத்துணையே! இதேது இப்படிச்சொல் கிறாய்? “எண்ணறப் படிப்பினும் பெண்புத்தி பேதமை” என்ற பழமொழி ஏற்பட்டது உனது இயற்கையைப் பார்த்துத் தானே என்று எண்ணுகிறேன்.

சுசீலை:—நாநா! இப்பேதமையும் என்போன்ற பெண்கட்கு இயற்கைக் குணமாகும். அஃகிருக்கட்டும் தேவிரீர்சொன்ன பேதமை என்னும் சொல்லுக்கு நான் இடமானதெப்படி?

குசேலர்:—பேதாய்! மாதவபிரான் ஜீவர்களிடம் பொதுவான பிரீதியுள்ளவனென்று மறைநூல்கள் முறையீட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனவாகப் பலதடவை உனக்கு நான் சொல்லியிருந்தும் இப்பொழுது ‘அவர்க்கு வஞ்சகமையல்லவா?’ என்று சொன்னதனால்; இது அறியாமையல்லவா?

சுசீலை:—அப்படியானால், மற்றவர்கள் அப்பெருமானுடைய பெருமையனைத்தும் கவனியாதிருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறீர்களே?

குசேலர்:—ஆம் உலகில் யாவரும் பார்த்து ஆனந்திக்கிற விந்தைகளைப் பாராதவர் கண்ணில்லாதவர்களல்லவா? அதுபால அவரது மகிமையறியாதவர் ஞானக்கண்ணில்லாதவரே பகவானது வஞ்சகமையன்று.

சுசீலை:—சரி, இன்று தாங்கள்கண்ட அதிசயமெதுவோ?

குசேலர்:—நான் இன்று வயல் வெளியில்சென்றும் தானி

யம் அகப்படாமல் வருந்தி கின்றேன். அப்பொழுது... ..

சுசீலை:—அப்படியானால் இன்றைக்குத் தானியம் மிகுதியாக இருக்கக் காரணமென்ன?

குசேலர்:—அதுதான். கேள், சொல்லுகிறேன். நான் வருந்தி, 'இன்று அதிதி முனையக்கு ஒன்றுமில்லையே, என்னசெய்யவேன் கண்ணா!' என்று அவரை நினைத்தேன்.

சுசீலை:—அப்படியா! பின்னர் என்ன நடந்தது? அவர் தினதயாளராயிற்றே!

குசேலர்:—ஆமாம். அதனால்தான் அவர் எனக்குத் தம் காட்சியைத் தந்தார். இதுதான் இன்று நான் கண்ட அதிசயம்.

சுசீலை:—அந்தக்காட்சி எப்படியிருந்தது?

குசேலர்:—அவருடைய கிஜரூபமாயிருந்தது.

சுசீலை:—அஃதாவது... ..

குசேலர்:—அவருடைய ஜோதியிருவந்தான் அதுதானே என்கும் நிறைந்தது!

சுசீலை:—இருக்கட்டும். அந்தச் சுடருருவங் தோன்றினதற்கும் தானியங்கட்கும் உண்டான சம்பந்தம் என்ன?

குசேலர்:—அவ்வுருவம் தோன்றவே பெரிய காற்று வீசுற்று; வீசவே தானியங்கள் கினம்போல் உதிர்ந்தன.

சுசீலை:—ஆ! என்ன அதிசயம்!! என்ன அன்பு பக்தரிடத்தில்!!! இதுவன்றோ தீனாக்ஷகத்துவம் என்பது!

குசேலர்:—அதில் தடையென்ன? அவரை கம்பியிருந்த வரில் யார்தாம் கைவிடப்பட்டார்?

சுசீலை:—நாதா! ஆனால் அதுதாலே அப்பரம்பொருளுக்கு உண்மை வடிவம்?

குசேலர்:—ஆமாம் ஏனெனில், மற்றைக்காட்சியுருவங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு அளவுள்ளனவாகையால் அவைகள் எங்கும் நிறைந்து ஒளிதரமுடியாதனவாகும். பரம்பொருளோ எங்கும் நிறைந்த பொருளாதலால் அவ்வுருவமே உண்மையானது என்பர் பெரியோர்.

சுசீலை:—ஆனால் புண்ணியசென்றும் பாபியசென்றும் வேறுபாடி எல்லாமல் எல்லாரிடத்தும் அவர் நிறைந்திருக்கவேண்டுமே?

குசேலர்:—கேள். அவர் ஜீவர்களிடத்தில் நிறைந்துள்ளவராயினும் மனத் தூய்மையுள்ளாரிடத்திலேயே களித்திருந்து அவர்கள் விரும்பியவற்றைத் தந்தருளுவர்.

சுசீலை:—அதென்ன அப்படி மாறுபடுகிறது? மற்றவரும் அவருடைய சங்கற்பத்தால் உண்டானவர்கள் தாமே.

குசேலர்:—அவராலேயே தோன்றினார்களாயினும் மனநிலைக்குத் தக்கபடி தான் பிரியம். ஒரு தகப்பன்

தனது பல பிள்ளைகளில் அன்புள்ளவர்களிடத்தில்
மாத்திரம் பிரீதி வைப்பது போலாகும்.

சுசீலை:—அப்படியானால் தீயோர் நன்றும் வாழ்ந்திருத்
தலும், நல்லவர் அப்படியில்லாதிருத்தலும் ஏன்?

குசேலர்:—ஏனெனில், இப்பிறப்பில் அனுபவிப்பன
வெல்லாம் முற்பிறப்பின் பயனேயாகும்.

சுசீலை:—முன்செய்த வினைப்பயன்கள் அனுபவித்தே
யொழிய வேண்டுமென்றால், வேதம் சாந்திகருமங்
களை ஏன் விதிக்கிறது?

குசேலர்:—அப்பிராயச்சித்த கர்மங்கள் செய்யப்பட்ட
போது மனம் சமாதானப்படும்; அச்சமாதானத்
தால் அநுபவம் கடுமையாகவிராது. அதல்லாம
லும் வேதத்தில் விலக்கப்பட்ட தீவினைகளைச்
செய்ய மனம் பயமடையும்.

சுசீலை:—மாதா! அப்பிராயச்சித்தங்கள் செய்தும் முன்
வினைப்பயனுக்கு உழைத்தே தீரவேண்டுமென்
றால், கடவுட்கு உண்டாகும் பெருமை என்ன?
இதனால் கடவுளின் கருணைக்குக் குறைவு
தோன்றுமே.

குசேலர்:—சுசீலாய்! பொது நோக்கமுள்ள அரசன்
குற்றவாளியின் பலத்தையும் நிலையையும் கவனி
யாது குற்றத்திற்குத் தக்கபடி தண்டனை விதிப்
பதே ஒழுங்காகும். கற்றறிந்தவர் இதில் குறை
கூறார். இதைப்போலவேதான் கடவுள் கிருபை
யும் ஆகும்.

சுசீலை:—அண்ணலே! அப்படியானால் சிற்றறிவினர்க்

கும் முற்றறிவினார்க்கும் உள்ள பேதம் என்ன?

குசேலர்:—நங்காய்! அப்படியன்று; பகவான் எல்லா மன நிலையையும் ஆராய்வார். அரசர்க்கு அது பெரும்பான்மை முடியாததாகும். அதனால் சட்டப் படியே விதிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. கடவுளோ மனத்தை நன்கு ஆராய்ந்து ஒருவன் முதிர்ந்த பக்தியுடையனாயின், அவனது இதர ஒழுக்கங்களைப் பாராமல் அவனுக்கு முடிவில் வீட்டையளிப்பார். இதற்கு 'ஊதரபந்து' என்னும் அரசனே சாட்சியாவான்.

சுசீலை:—நாதா! முதிர்ந்த பக்தியுடையாருக்கு முத்திப் பேறல்லாமல் வேறு ஒன்றும் உதவமாட்டாரோ?

குசேலர்:—அவர் எல்லாவற்றையும் கொடுக்க வல்லவர்தாம்! என்றாலும் மற்ரைப்பேறெல்லாம் நிலையற்றனவாதலால் கந்திரைந்த பெரியார் அவற்றை விரும்பார்.

சுசீலை:—என் அப்படி?

குசேலர்:—அவை தீவினைக்கு வித்தாகும் ஆதலால்.

சுசீலை:—மனம் தூய்மையாய் இருந்தால் அவை எப்படி தீவினைக்கு வித்தாகும்?

குசேலர்:—அறநிரம்பிய அருளுடை அருந்தவரானாலும் பெறலரும் செல்வம் பெற்றால் அவர்க்குச் சித்தம் வேறுபடும்.

சுசீலை:—அப்படிக்கெடாதவர் இல்லையா?

குசேலர்:—உண்டு; எங்கோ சிலர்.

சுசீலை:— இருக்கட்டும் செல்வத்தினால் மனத்தூய்மை அழியக்காரணமென்ன?

குசேலர்:—சு சீ ல ர ய்? செல்வத்தில் நினைவுண்டான பொழுது காமம் வலியுறுகிறது. அது வலியுற்றால் பிறப்புக்குக் காரணம் ஜனிக்கிறது பிறவி உண்டானால் முத்திப்பேறு தடைபடும்.

சுசீலை:— இப்படியும் மனத்தூய்மையை யழிப்பது பரமான்மாவின் சங்கற்பந்தானே?

குசேலர்:— இல்லை, இல்லை. ஜீவர்கள் செய்யுந்திவினையால் அறிவின்மை தோன்றுகிறது. அந்த அஞ்ஞானத் தோற்றமே மாயையெனப்படும்! இதுதானவரை நமக்குத் தெரியவிடாது மறைக்கின்றது.

சுசீலை:—நாதா! இது என்ன? தீவினைக்குக் காரணம் அறிவின்மையல்லவா? தாங்கள் தீவினைதான் முதல் என்கிறீர்களே? இங்குக் காரணகாரிய நிகழ்ச்சியின் முறை தோன்றவில்லையே.

குசேலர்:— குணவதி! இதனுள் காரணகாரியம் தோன்றுவது அருமையாகும். இதனையே உண்மையறிந்தவர் “பிரஜாகுரம்” என்ற நியாயமெனச் சொல்லுவார்.

சுசீலை:—பேரறிவுடையீர்! எப்படியானாலும் ஆன்மாக்கட்குத் தீவினையில் அறிவைச் செலுத்துவது பகவானுக்கு அழியாத நிக்தையையேகொடுக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

குசேலர்:—அப்படிக்கொள்ளாதே. ஓர் தோப்பில் பல

• கனிமரங்கள் இருக்கச்செய்தேயும், அங்குள்ள
 தீங்கனிகளை விடுத்துத் தீக்கனியைப் பறித்துண்டு
 பாடு படுகிறவன் குற்றமுடையவனே யல்லாமல்
 தோப்புடையான் குற்றவாளியாகான்.

சுசீலை:--நாதா! இதனால் இப்போதைய அனுபவம்
 முன்வினைப்பயனென்றும், அஃது அனுபவித்தே
 தீரவேண்டுமென்றும், பகவானை மனத்தூய்மை
 யுடன் வணங்கினால் பெறப்பேறும் பெறலாமென்
 றும், இதற்கு விடாமுயற்சியோடு செய்யும் பக்
 தியே காரணமென்றும் அறிந்தேன். தங்கட்கு
 நாழிகையாயிற்றே!

குசேலர்:--ஆமாம், நிஷ்டைக்கு நோமாயிற்று. காலக்
 தாழ்ப்பது தக்கதன்று.

(மறைதல்)

முதலங்கம்—இரண்டாங்காட்சி.

காலம்—மாலை. இடம்—தேருத்திணை.

[குசேலரின் புதல்வர்கள்.]

குணசீலன்:—ஏட, சுமதி! நமது சகோதரர்கள் எங்கு இருக்கிறார்கள்? அறிந்துவா. அயலகத்துப் பிள்ளையோடு விளையாடவேண்டாமெனப் பன்முறை வழிபுறுத்தியும், இளைஞருக்கு அதுதோன்றாமல் தமது படிப்பிணையுள் கெடுத்தாக்கொண்டு தற்புகழ்ச்சியும் பேராசையும் இயல்பாயுடைய அவரோடு கூடி வீணாகெடுகின்றனர். அந்தோ! என்னசெய்வேன்!! பிதாவோ அத்தியயனகாலந்தவிர மற்றைக்காலங்களில் சிறுரைக்கவனியானு நிஷ்டையிலிருந்து விடுகின்றனர். சமயம் நேர்த்தபோது கேட்டால் 'விதிச்செயல்' 'விதிச்செயல்' என்று உதறிவிடுகிறார். தாய் மக்கட்கு அறிவுறுத்தியும் அச்சுறுத்தியும் யாதும் பயனிலது. அந்தோ! தெய்வமே!! வளர்க்க வகையிலா ஏழைகட்கு அளவற்ற புத்திரரைத்தந்து அப்பிள்ளைகட்கு நீங்காத மடமையையுந் தந்து, பெற்றோர்க்கு அழியாத தூன்பத்தையும் அளிக்கின்றீர். இதுவோ தமது திருவிளையாட்டு? செல்வர்பலர் பிள்ளைப்பேற்றறுத்தவிக்கின்றனரே. அவர்க்கு அருள்செய்தால் தகாதோ?

சுமதி:—அண்ணா! அவர்கள் விளையாட்டிலேயே முழு நேரக்குடையாராயிருப்பதால் என்சொல்லில் கவ

‘னம் செலுத்தாமலும், செலுத்தினாலும் அதை மறுத்தும் விடுகின்றனர். ஆகலின், நீவிரே சென்றிடினர் அழைத்துவரலாகும்.

குணசீலன்:—ஆயின், குணகரனும் அங்குளனே?

சுமதி—இல்லை, அண்ணா! அவனும் பிரதாபனும் தருமனும் சரீலனாக்தவிச மற்றைய பதினைவருந்தாம் வினையாடுகின்றனர்.

[குணகான் வருகை]

குணசீலன்—குணகரா! இதுகாறும் எங்குற்றனை? மற்றை நமமவர் எங்குளர்?

குணகரன்:—அண்ணா! காங்கன் சாந்திபினி குமாரரிடஞ் சென்றிருந்தனம். எமது பாடங்களைக் கவனித்திருந்தோம்.

குணசீலன்:—ஆயின், தங்கையர் அறுவரும் எங்குறையின்றனர்?

குணகரன்:—அன்னையிடத்திலேயே.

சுமதி:—அண்ணா! அதோ வருகின்றனர் பிரதாபன் முதலானோர்.

குணகரன்:—பாதன் முதலியவர் வரவில்லையே.

சுமதி:—அவர்களேன் வருவர் இப்போது? போஜனவேளைக்குத் தவறார்.

குணசீலன்:—குணகரா! கூடவா. போயவரையழைத்து வருவோம்.

குணகரன்:—சரி! அப்படியே.

[செக்கிரிகள்]

பிரதாபன்:—இஃதென்ன அண்ணா! இப்பேதையர் * எச்
காலும் வினையாட்டிலேயே திரிகின்றனர்.

குணசீலன்:—நற்காலம் தோன்றினால் அதனை ஒழிப்பர்.

சுசீலன்:—அஃதேது! இளமைமுதல் பயிலாவிடின் திரு
ந் துவது கட்டையில்தான்.

தருமன்:—அப்படியன்று. நாம்தாம் திருததவேண்டும்.

குணசீலன்:—யாம் போவோம் வாருங்கள்.

[சேக்கிரர்கள்]

குணசீலன்:—ஏட, தம்பி பரதா! இப்படி வினையாடிக்
கொண்டிருப்பது அழகோ?

பரதன்:—இல்லையண்ணா! சிறிதுகாலம்.....பொழுது...

குணசீலன்:—என்ன? பொழுது போக்குகிறீர்களா?
வேறு வேலையினால் கழியாதோ அந்தப்பொழுது?
ஏட குமார்க்கா! நீதான் இதற்கு மூலம் போலும்

குமார்க்கன்:—என்ன அண்ணா! யானல்லன். குபோஜ
னன் தான் முதலில் அழைத்தது.

தருமன்:—அவனழைத்தால் நீங்கள் அவனைத் தடுப்ப
தற்கென்ன?

குபோஜனன்:—ஆமாம், நீ மகாபுத்திரமான் தான். நீ
ஒருவன் போதாதோ உலகினுக்கு?

குணசீலன்:—என்ன? வார்த்தையில் மேலீடுகிறாய்.
கிறுத்து, இது நற்பழக்கமில்லை.

குபோஜனன்:—இல்லை, அண்ணா... ..

குணசீலன்:—வாருங்கள் மனைக்குப் போவோம்.

வசிஷ்டன்:—அண்ணா! அதேசா கிற்கிறானே அந்தப் பையன் கையில் அணிந்திருப்பதென்ன? பளபள வென்றிருக்கிறதே?

குமார்க்கன்:—இதுதான் நீ பார்த்தது. அந்த விமலன் என்ற பையன் காதிலும் காலிலும் கையிலும் என்னவென்னவோ மஞ்சள் நிறமாகவும் சிவந்த வர்ணமாகவும் அணிந்திருக்கிறான். ஆஹா! அவை என்ன ஒளி வீசுகின்றன! அவற்றால் அவன் தேக காந்தி ஜோலிக்கின்றதே!

பாதன்:—அவையெல்லாம் ஆபரணங்கள். பிதாவின் டத்தில் பிரதாபன் பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது கவனித்திருக்கிறேன். இந்தப் பிள்ளைகள் அணிந்திருப்பது போலத்தான் ஆபரணங்கள் வர்ணிக்கப் பட்டிருந்தன.

குணசீலன்:—இளைஞர்களே! அவைதாம் பிறவிக்கு விலங்கு, ஆசைக்குச் செவிலி, படிப்பினுக்குப் பகை, விரோதத்தினுக்கு வித்து, கர்வத்துக்குத் தாய், குரோதத்திற்குப் பிதா; இவற்றால் அலக்ஷ யமும் அசூயையும் மனிதர் அடைந்து இகத்தில் குமார்க்கத்தில் புதுந்து வருந்தி பின் நரகத்தை அடைகின்றனர் என்பர் பெரியோர். அதனால் அவற்றில் வைத்த ஆசையை ஒழித்துவிடுங்கள்.

தருமன்:—அது மாததரமா அண்ணா! இந்நகைகட்கு ஆசைப்பட்டுத் திருடர்கள் இக்குழந்தைகளைக் கொலையும் செய்து விடுகின்றனர். ஆசையினால் ஆபரணமிட்ட பெற்றோர்கள் தமக்கு வந்த துய

ரத்தை மாற்ற வகையற்று வருத்தத்தாலும் கோபத்தாலும் உலகைப் பகைத்து மாள்கின்றனர்.

குபோஜனன்:—ஆமாம், தருமன் எல்லாவற்றிற்கும் சமாதானம் சொல்லிவருகிறான். அவர்கள் செல்வர்புத்திரர்கள். அப்படித்தான் ஆபரணங்களணிவர். ஏழையாகிய நமக்கு, அது முடியாது. இதுமாதிரிமா? அவர்கள் அருந்தும் சிற்றுண்டிகளும் பேருண்டிகளும் எண்ணிமுடியாது; ஏட்டிலடங்காது.

பிரதாபன்:—குபோஜனா! உண்மைதான். அப்படிச்செல்வத்துடன் வாழ்ந்திருக்க நாம் புண்ணியம் செய்துவைத்தோயில்லை. இதனால் வருத்தப்படுவதிரயன் ஒன்றுமில்லை.

வசிஷ்டன்:—அவர்கள் ஆடையோ நமதுபோல மரப்பட்டையாலானதா? இல்லை. என்னவோ 'பட்டு' என்கிறார்கள், அதனால் செய்யப்பட்டதாம். என்ன வழவழப்பாயிருக்கிறது! இதுவும் பூஜாபலந்தான். அதுவுமன்றி, அவர் பெற்றோர் அக்குழந்தைகளை அத்தனை ஆதரவோடு வளர்க்கின்றனர், நம்மைப் பெற்றவர் நம்மை அப்படி வளர்க்கிறதில்லை, பிதாவுக்கு நிஷ்டையும், மாதாவுக்கு அதிதிபூஜையுமே இவ்வுலகவின்பங்கள்.

கசீலன்:—அவர்கட்குப் பிறந்திருப்பதுபோல ஒன்றாயிரப்பின் நம் பெற்றோரும் ஆதரிப்பர். இப்போது என்னசெய்வார் பாவம்! சரிவர ஆகாரங்கிடைப்பதே போதுமானது அன்றோ?

குபேர்ஜனன்:—ஆஹா! மகா ஆகாரங்கிடைக்கின்றதே யப்பா! நீதான் மெச்சிக்கொள்ளல் வேண்டும்! கூழைச் சட்டியில் வார்த்துக் குடிக்கிறேமே, இது தானே? ஒருநாள் மாதவன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். அட்டா! என்ன போஜனம்! என்ன இலை!! என்ன பரிமளம்!!! அவன் சாப்பிடும்போது என் காவில் நீருரிற்று. அந்த உணவையும் அந்தப் பையன் சரியாய்க் கொள்ளாமல் நன்றாயில்லை யென்று வெளியில் எறிந்துவிட்டான். நான்கு நாள் கழித்தும் அந்த உலர்ந்த இலையில் மணம் போகவில்லை. அஃதன்றோ உணவென்பது! அந்த உணவு எனக்குக் கிடைத்திருந்தால் நான்குநாள் பசியாதபடி நன்றாய் விலாப்புடைக்கத் தின்றி ருப்பேன்.

தருமன்:—உனக்கு உணவளிக்க எத்தனித்தவரது குடியும் நமது குடிபோலாய்விடும். வயிறு வண்ணுந்தாழியோ அப்பா! உண்ட நமக்குப்பசியடங்கியும் இவனுக்குப் பசியடங்கிய பாட்டைக் காணோம்.

விகடன்:—அண்ணா! வேண்டாம், வேண்டாம். நல்லுணவும் வேண்டாம், நாய்ச்சண்டையும் வேண்டாம். அப்பா! ஒவ்வொரு செல்வர் வீட்டிலும் சுவானங்கள் கூடிக்குரைத்து அவ்விடத்தை அசுத்தம் செய்கின்றனவே! அஃதில்லாமலிருப்பதே நமக்கு இன்பமும், உணவும் ஆகும்.

குணகரன்:—ஏட, தம்பிகாள்! பாடம் படித்தீர்களா? வினையாடப்போனீர்களே!

பரதன்:—அதற்குத்தான் வினாயாட்டை கிறுத்திவந்தோம்.

குணசீலன்:—குழந்தைகள்! நமக்குச் செல்வம் படிப்புத்தான். இதனால் கிரம்பாதபொருள் ஒன்றுமில்லை. இதனை நன்கு கவனிப்பீர்களாக.

பிரதாபன்:—படித்திருப்பதால்தான் சாந்தீபிணி குமாரரை அரசரும் உபசரித்து வேண்டுவன உதவுகின்றனர்.

தருமன்:—அண்ணா! பிதாசமிதாதானம் செய்ய அழைக்கிறார். விரைவில் போவோம்.

குணசீலன்:—யாவரும் வாருங்கள் போவோம். சிற்றூற்றில் சந்தியாவந்தனத்தைச் செய்துவிட்டுப் போவோம்.

(மறைதல்)

முதலங்கம்—மூன்றாங்காட்சி.

காலம்—காலே. இடம்—தேசேவர் மனை.

[சுசீலையும், புக்கிரிகளும்.]

பத்மவதி:—தங்காய், சுமதிசா! இங்கேவா, அங்கே
என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?

[சுமதிசை வருகை]

சுமதிசை:—அக்கா! ஏன் அழைத்தாய்;

பத்மவதி:—தங்காய்! பிதாவின் நிஷ்டையறையை நன்
றாய்ச் சுத்தஞ்செய்திருக்கிறாயா?

சுமதிசை:—சுந்தரமுகி சுத்தஞ்செய்கிறாள்.

பத்மவதி:—ஆனால், இதுவரையில் நீ என்ன செய்து
கொண்டிருந்தாய்?

சுமதிசை:—வாரிலில் கோலம் இட்டுக் கொண்டிருந்
தேன்.

[சுந்தரமுகி வருகை]

பத்மவதி:—ஏனடி, சுந்தரமுகி! அறையைச் சுத்தஞ்
செய்தாயா?

சுந்தரமுகி:—ஆமாம், செய்தாய்விட்டது. இன்னும்
ஏதேனும் வேலையுண்டானால் செய்கின்றேன்.

பத்மவதி:—சுந்தரமுகி! சுமதிசையைும் அழைத்துக்
கொண்டு ஆற்றுக்குப்போ, நான் இங்கேயே ஸ்நா

னம் செய்துவிட்டுத் தாய்க்குவேண்டிய உதவி
களைச்செய்கிறேன். அம்மாள்வரும் நேமடிற்பு.

சுந்தரமுகி:—கல்லது, அப்படியே; வாடி சுமதிகா

[இருவரும்போதல்]

பத்மவதி:—[ஸ்நானஞ்செய்து, வேறுசேலையுடுத்து, தில
கமணிக்ந்து, பூஜையறைக்குள் சென்று வணங்கித்]
(தனக்குள்) தாயே, சீதாய்! நீ எங்களைக் கடைக்
கணிக்கக்கூடாதா? உன்னை கம்பியிருந்தார்க்குக்
குறையில்லையென்பார்களே. அஃது எங்கள் பக்
கத்தில் பொய்த்துப் போயிற்றே? அசொகவணத்
தில் உனக்குத் தீங்கு செய்துகொண்டிருந்த அரக்
கியரைக் கொலைசெய்ய உத்தரங்கேட்ட சிறிய
சிருவடிக்கும் (ஹனுமானுக்கும்) புத்தி சொல்லி
அரக்கியர்பால் இரக்கம்பாராட்டினையே, உனக்கு
அபராதம் செய்த ஜயந்தனையும் அல்லவா கடைக்
கணித்தாய்! கல்லபக்தராகிய என் பெற்றோரைக்
காக்கக்கூடாதா? நீ அறியாயோ இவர்களின் பக்
தியை? நீ புருஷகாரஞ்செய்பவளல்லனோ? அருட்
பெருஞ் சோதிக்கு எங்களைப்பற்றிச் சொல்லக்
கூடாதா? உன் அருளுக்கம் இருந்தால் ஆகாத
துமுண்டோ? தாயே அருள் செய்க. எனது
தாயின் சுகுணத்தாலும் உனக்கு இரக்கமுண்டா
கவில்லையா? மேன்மேலும் துன்பத்தை நீங்கள்
தந்தும் உங்கள்மேல் அற்பமேலும் குறை கூறு
வளா? மற்றவையாவது கோவளா? என் பிதா
வையாவது வெறுப்பளா? நற்காலம் வரும் வரும்

என்றல்லவோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தோ! அவன் செய்கையையும் இருப்பையும் காணவும் கீனைக்கவும் எனக்குப் பயமும் வருத்த முழுண்டாகின்றனவே. என் பிதாவோ நல்ல பக்தர். உலகு விரும்பும் குணமுடையார். நிஷ்டையில் உங்கள் பாதமன்றி மற்று ஒன்றையும் விரும்பாசுவர். இந்தக் குடும்பத்தின் வருத்தத்தை விதிச்செயல் என்று தள்ளிவிடுகிறார். பரமதயாளர்களாகிய நீங்கள் கடைக்கணித்தால் விதி என்னசெய்யும்? பூர்வ கர்மங்கள்தாம் என்ன செய்யும்? தாயே தயைபுரிவாய். [வாயிலில் சத்தம் கேட்கிறது.] (வெளியில்) யாரது; இதோ வந்துவிட்டேன்.

(ஓர் பெரியவர் தோன்றுதல்)

பெரியவர்:—குழந்தாய்! நீ குசேலர் புத்திரிதானே

பத்மவதி:—ஆம். அவர் புத்திரிகளில் ஒருத்திதான்.

பெரியவர்:—செல்வமே! உன் முகத்தில் விவேகக்குறி தோன்றினாலும் சிறிது துயரக்குறி வெளிப்படுகிறதே, காரணமென்ன?

பத்மவதி.—சுவாமி! யாருக்கும் உள்ளதுதானே? தாங்கள் யாரோ தெரியவில்லை. பெரியவர்களாயிருக்கிறீர்கள். வரவேண்டும். வீற்றிருக்கவேண்டும் என் பெற்றோர் இப்பொழுது இங்கில்லை. நான் தான் இங்கு உபசரிக்கவேண்டியவள். ஏதேனும் குறை இருந்தாலும் பாராட்டாமல் கிருபை செய்யவேண்டும்.

பெரியவர்:—பக்திக்கனியே! நான் பிறரிடம் உபசாரத்தை விரும்பேன். மனத்தூய்மையையே விரும்புவேன்.

பத்மவதி:—மாதவ! எவ்வளவுதான் தூயராயினும் வெளிவேடம் இல்லாதாரை உலகம் கவனிப்பதில்லை. பகவானும் அப்படியே பகஷ்பாதம் செய்கிறார்.

பெரியவர்:—ஈசுணமே! அதேன் அப்படித் தோஷரஹிதர்க்கும், தோஷம் கற்பிக்கிறாய்? அப்படி எண்

பத்மவதி:—அப்படி மனத்தூய்மையைக் கவனிப்பாரால் பிதாவின் மனமெவ்வளவு, அவர் குணமும், குடும்பமும், அது படுவருத்தமும் கடவுள் அறியாதவையே; இந்த ஒருசாக்ஷியே போதாதோ பகவான் பகஷ்பாதமான அருளுடையார் என்பதற்கு?

பெரியவர்:—குழந்தாய்! பிராரப்தம் அநுபவித்துத் தானே தீரவேண்டும். அன்றெழுதினதை அழித்தெழுத அயனாவும் முடியுமா?

பத்மவதி:—பெருமானே! என்ன? யாவும் தெரிந்தும் தெரியாதவர்போல் பேசுகிறீர்கள். பிராரப்தம் அநுபவித்தே தீரவேண்டுமானால் கடவுளுக்குண்டாகும் பெருமையென்ன? அல்லது அப்படியே அநுபவிக்கப் படுகிறதா? பலர் அநுபவிக்கிறார்கள். சிலர் இல்லை. சாவித்திரி தனது உறுதி

யான பக்தியால் தன் கணவன் சத்தியவானுக்கு விதித்திருந்ததை மாற்றிக் கொள்ளவில்லையா? மார்க்கண்டேயனுக்கு விதித்திருந்தபடியே நடந்ததே?

பெரியவர்.—என் அருமையே! பகவானால் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை. விதித்துள்ளதையும் விலக்கச் சக்தியுண்டு. ஆனால் அவர்கள் விரும்பினபடிதானே செய்யப்படும். உன் பிதாவோ கடவுள் திருவடி ஒன்றையே விரும்பியிருப்பதால் அதனைத்தான் கொடுத்தருள்வர். இவ்வுலகத்தில் முன்வினைப் பயன் எல்லாம் அநுபவித்தொழிந்தால் அவருக்கு முக்தி நிச்சயந்தான். இனிப்பிறப்பில்லை. உன் தாய்க்கு இவ்வுலக இன்பத்திலும் பற்றுண்டு. பதிவிரதையாதலின் அதனைத்தானே செய்துகொள்ள வகையில்லை. கணவனைக்கொண்டே யாவும் செய்துகொள்ளல்வேண்டும். அதனால் உன் தகப்பனுருக்கு ஆஸக்தியும் ஆவசியகமும் தோன்றும்படி நீங்கள் செய்விக்க, அவரும் அதைக்குறித்து மனத்திலேயாவது உறுதியாய் நினைந்தால் அப்படியே நடக்கும். தடையில்லை. தவிரவும் பரம்பொருளோ வேண்டுவார் வேண்டியபடி உதவும் பொருட்டுத் தன் ஸௌலப்பய குணந்தோன்றக் கண்ணாறு யவதரித்திருக்கிறார். அக்கண்ணனும் உன் பிதாவுடன் சாந்திபினி முனிவரிடம் படித்தவரென்று சொல்கிறார்கள். இவ்வளவும் ஒத்திருக்கவும் உன் பிதாவுக்கு விருப்பமில்லாததே குறை

வாகவிருக்கிறது. அதுவும் ஒத்து நேர்ந்தால் அனைத்தும் ஆகலாம். பின்னர் இவ்வுலகில் உங்களுக்கு ஒப்பாவார் எவ்விதத்திலும் யாருமில்லை.

பத்மவதி:—மாதவ! இவர்க்கு இவ்வுலகவின்பத்தில் பற்றுத் தோன்றும்படி செய்வதும், அப்பரமனாவது அவரொத்த தம்மாலாவது முடியுமேயன்றி எம்மால் முடியுமோ?

பெரியவர்:—அதற்கும் முயற்சி வேண்டும். அஃது இருந்தால் உன் பிதாவுக்கும் இவ்வுலகவின்பத்தில் பற்றுண்டாக்கும்படி செய்யப்படும். இவ்வுலகத்திலும் உங்களுக்கு நல்ல இன்பம் உண்டு. “முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்” “முயற்சி திருவினையாக்தம்.” நேமாயிற்று யான் போய் வருகிறேன்.

பத்மவதி:—நமஸ்காரம்! போய்வரவேண்டும்.

[பெரியவர் செல்லுகிறார்]

(இவன் சமையலுக்கு வேண்டியவற்றை சேகரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.)

[குசேலர் வருதல்]

குசேலர்:—குழந்தாய் பத்மவதி!

பத்மவதி:—இதோ வந்தேன். (ஓடிவந்து) பிதா! நமஸ்கரிக்கிறேன். (வணங்குகிறான்.)

குசேலர்:—இதனை எடுத்துவை. உன் தாயார் எங்கே அம்மா?

பத்மவதி:—அப்பா! அம்மாள் ஆற்றுக்குப் போயிருக்கிறாள். திரும்பிவருஞ் சமயந்தான்.

குசேலர்:—குழந்தாய்! குணசீலன் எங்கே?

பத்மவதி:—பூஜைக்கு மலர் எடுக்கப் போயிருக்கிறான் சகோதரருடன்.

குசேலர்:—பூஜையறை சுத்தஞ் செய்யப் பட்டிருக்கிறதா?

பத்மவதி:—பிதா! வழக்கம்போல் சுந்தரமுகியும் குமுதமும் சுத்தி செய்தார்கள்.

குசேலர்:—சரி:

(போகிறார்)

[குணசீலன் தம்பியருடன் வருதல்]

பத்மவதி:—அண்ணா! அப்பா வந்துவிட்டார். புஷ்பம் வேண்டுமென்று கேட்டார்.

குணசீலன்:—இதோ கொண்டுபோகிறேன்.

(கொண்டுபோதல்)

பத்மவதி:—அடி, அம்புஜம்! நெல் குற்றுவோம் வருகிறாயா?

அம்புஜம்:—குற்றுவோம். இதோ வந்துவிட்டேன்.

பத்மவதி:—ஆனால், இதைக்கொண்டுபோய் வெயிலில் காயவை; இதோ வருகிறேன்.

[தருமன் வருகை]

தருமன்:—அண்ணா, குணசீலா! இன்று தூதுவனைதான் அகப்பட்டது கறிக்கு; இது புத்தியை வளர்க்கும் மாமே? அதனால் இவ்வளவு கொண்டுவந்தோம்.

(கொண்டுவந்ததைக் கீழே வைக்கிறான்)

குணசீலன்:—நல்ல கறிதான். இதனால் செல்வமும் வள
ருமென்று பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள். நீளா
தேவி! இதனைக்கொண்டுபோய் உள்ளே அக்கா
ளிடம் கொடு அம்மா. (கொண்டுபோதல்)

[தாய் வருகை]

சுகீலை:—(தீர்த்தக்குடத்தைக் கீழிறக்கி, வேறு வஸ்தி
ரம் உடுத்தி, நெற்றிக்குத் திலதமணிந்து, கண
வனை வணங்கி, பூஜையறைக்குச்சென்று வணங்கு
தல்.) அடி பத்மா!

பத்மவதி:—அம்மா! நமஸ்கரிக்கிறேன். நீ எதற்காக
என்னை அழைத்தாய்?

சுகீலை:—குழந்தாய்! செய்யவேண்டிய காரியமெல்லாம்
செய்திருக்கிறாயா? நெல் குற்றியாய்விட்டதா?

பத்மவதி:—அம்மா! ஆய்விட்டது.

சுகீலை:—குழந்தாய்! இன்று என்ன உன்முகம் முன்னி
லும் சந்தோஷமாயிருக்கிறது.

(முத்தங்கொடுக்கிறாள்.)

பத்மவதி:—தாயே! இன்று இங்கு ஒரு பெரியவர் வந்தி
ருந்தார். அவருக்கும் எனக்கும் சிறிதுசம்பாஷனை
நடந்தது. அதன் முடிவில் அவர் தமது அபிப்
பிராயமாகச் சொன்னதாவது:— “உங்களுக்கு
இவ்விலகத்திலும் நல்ல இன்பமுண்டு. இது முயற்
சியால் ஆகவேண்டும்; அதாவது, இவ்விலக இன்

புத்தில் ஆசையில்லாத உன் பிதாவுக்கு அதில் ஆள்க்கி பிறந்து, அவர் கண்ணனை இவ்வெண்ணத்துடன் கண்டாலும் உங்கள் குறை தீரும்” என்பதே.

சுகீலை:—கண்மணி! அவர் யார்? பெரியவரானால் தக்க படி உபசாரஞ் செய்யவேண்டுமே? செய்தாயோ அம்மா!

பத்மவதி:—அம்மா! என்னவோ தெரிந்தவரையில் உபசரித்தேன். அவரும் திருப்தியுடன் அங்கீகரித்தார், அம்மா! அவர் தோன்றினதும் ஒரு வியப்பாகத்தான் இருந்தது.

சுகீலை:—(வேலை செய்துகொண்டே) குழந்தாய்! அஃது என்ன ஆச்சரியம்?

பத்மவதி:—கான் வழக்கப்படி பூஜையறையில் வணங்கி நின்று சிதாதேவியைத் தியானித்து நமது குறை யனைத்தும் சொல்லி முறையிட்டேன். உடனே வாயிலில் அவர் தோன்றினார்.

சுகீலை:—குழந்தாய்! என்னவோ அவர் சொல்லிவிட்டுப் போனாரென்றாலும், உன் பிதாவின் குணத்தை யறிந்தநாம் அவரிடம் எவ்விதம் இவ்விஷயத்தைச் சொல்லலாம், அம்மா?

பத்மவதி:— ஏன்? சொன்னாலென்ன? மற்றவரைப்போல் நாம் ஆகாவிடினும், சிறிதாவது மனிதனகுப்பில் சேர்ந்த நாகரிகம் பெறவேண்டாமா? இச்செய்தி கேட்டுப் பிதா கோபம்டையமாட்டார்.

சுசீலை:—ஆமாம். நாகரிகம் அடைய வேண்டியதுதான், என்றாலும் அவரிடம் சொல்ல என்மனம் துணிய வில்லையே.

பத்மவதி:—அம்மா! நீ பதிவிரதையாதலால், அஞ்ச வேண்டிவது கடமையே. அதனால் அவருக்கு இஷ்டமில்லா விஷயத்தைச் சொல்லவு மாட்டாய். நமக்கோ அது சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். ஆதலால் ஒரு காரியம் செய்யலாமே.

சுசீலை:—அதென்னகாரியம்? செய்யத் தகுவதானால் செய்வோம். அதற்கும் தேய்வசம்மதம் இருக்க வேண்டும்.

பத்மவதி:—இன்றைக்குப் பிதா உண்டு இளைப்பாறியிருக்கும்பொழுது நான் மெதுவாக இவ்விஷயத்தை ஆரம்பஞ்செய்கிறேன். வேண்டியிடங்களில் நீயும் உன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடு. இருவராகச் சொன்னால் பிதாவும் அதனை ஏற்றுக் கொள்வர்.

சுசீலை:—என்னவோ! அச்சமயம் நேர்ந்தால் செய்து கொள்வோம். இன்று அழைக்கப்பட்ட அதிதி வந்துவிடுவார். நீ போய்க் குழந்தைகளைப் பார்த்து அழைத்துவா. பிதா வந்து நேரமாய்விட்டது. மாத்தியான்னிககாலமும் வந்துவிட்டது. அபசாரத்துக்கு ஆளாய்விடுவேன். சிக்கிரம் சமையல் முடியவேண்டும். (ஒருவரும் போகின்றனர்)

இரண்டாடங்கம்—முற்காலம்.

காலம்—பகல்   இடம்—தேவலம்மனை.

[குசேலர் சாப்பிட்டு இளைப்பாறியிருக்கிறார்]

குசேலர்:—(பத்மவதி சமீபத்திலிருக்க) பத்மவதி !
என்ன இன்று ஏதோ ஒரு மாதிரியாக இருக்கின்றாய்?

பத்மவதி:—பிதா! அப்படி ஒன்றில்லையே.

குசேலர்:—குழந்தாய்! இல்லை, இல்லை. உன் முகவேறுபாட்டால் நோக்கம் வேறென்று தெரிகிறது.

பத்மவதி:—பிதா! என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? யாருக்கும் எப்பொழுதும் ஏதாவதும் ஒரு நோக்கம் இருந்துகொண்டிருக்கிறதே இருக்கும்.

குசேலர்:—ஆமாம், புத்திசாலிக்கு எவ்விஷயத்திலாவது கவலை சென்றுகொண்டிருக்கிறதே.

பத்மவதி:—ஆனால் முட்டாளுக்கு அப்படியிராதோ?

குசேலர்:—அவர்க்கு இருந்தாலும் ஒரே விஷயத்தில் நிலைத்திராததால், அவர் முகத்தில் இப்படிப்பட்ட குறிப்புத் தோன்றுது.

பத்மவதி:—ஆனால் ஒரே கவலையுடையாருக்கு மனத்தின் அனுபவத்தை முகம் நன்றாய் விளக்கும் போலிருக்கிறது.

குசேலர்:—ஆமாம். உன் முகம் இப்பொழுது இருக்கின்றதே அதைப்போலத்தான் இருக்கும். “அந்த தது காட்டும் பளிங்கு போனெஞ்சங், கசித்தது காட்டு முகம்.” என்னும் பெரியோர் வார்த்தையை மறந்தாயோ?

பத்மவதி:—ஆனால், எனக்குள்ள கவலை என்னவென்று ஊழிக்கின் றீர்கள்?

குசேலர்:—உள்ள குறையை எப்படி நீக்கிக்கொள்வோமென்பதேதான்.

பத்மவதி:—இதென்ன பிதா? சோதிடம் பார்த்தீர்கள் போலிருக்கிறது! கவலை என்பது குறை நீக்கிக் கொள்ளவேணுமென்ற நினைவுதானே! இன்ன விதமான குறை என்ற விவரம் இல்லையா?

குசேலர்:—குறை நீங்கக் கவலையென்றால், இப்பொழுது இருக்கும் நிலைக்குச் சிறிதாகிலும் உயரவேண்டும் என்ற நினைவுதான்.

பத்மவதி:—அஃதாவது... ..

குசேலர்:—உன் தாய்தான் சொல்லவேண்டும்.

பத்மவதி.—அம்மா! அஃது என்னகுறையாகவிருக்கும?

சுசீலை:—எனக்கென்ன தெரியும்மா? ஆனால், மிக்க தரித்திரமுடையார் மிக்க உயர்ந்த நிலையை விரும்பமாட்டார். தாழ்ந்த மனிதரைப் போலாவது நாகரிகத்தோடு இருக்கவேண்டுமென்றேதான் ஆசைப்படுவார். இதுதான் எனக்குத் தெரிந்த தம்மா.

குசேலர்:—நாம் இப்பொழுது இருக்கும் நிலை உங்களுக்கு இரு குறையாகத்தான் தோற்றும். பகவத் சங்கற்பத்தை உள்ளபடி நீங்கள் அநியீர்கள். “தயின் மெலியாரை கோக்கித் தமநுடைமை, அம்மா பெரிதென்று அகமகிழ” வேண்டும்.

பத்மவதி:—ஆனால், பிதா! பகவத் சங்கற்பம் நாம் நீங்காத வறுமையோடிருக்க வேண்டிமென்பது தானே.

குசேலர்:—ஆம். கடவுள் நிலையும் நமது வினையை யனுசரித்துத்தானே நிகழும்.

பத்மவதி:—ஆனால், நமது வறுமையை நமது முயற்சியால் போக்கிக்கொள்ள முடியாதோ?

குசேலர்:—குழந்தாய்! ஊழ்வினையை நாம் கடவுளையும் தருமத்தையும் முக்தியையும் நம்பாமல், முயற்சியாலேயே பொருள் சம்பாதித்து அதனால் இன்பமடையலாம் என்று சொல்பவர் “லோகாயதம்” என்ற மதக்கொள்கையை யுடையவர் அல்லேரா? நீ அந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவளல்லனே?

பத்மவதி:—அப்படி நான் நாஸ்திகமதக் கொள்கையைக் கொள்ளவில்லை. கடவுளுண்மையை முற்றும் ஒப்புக்கொண்டவள்தான், அதிலும் “அவளன்றி யோரணுவும் அசையாது” என்ற நம்பிக்கையில் மிகவும் ஆழ்ந்தவள்.

குசேலர்:—அப்படியிருக்க, நாம் கவலைப்படுவது ஏன்? பகுத்தறிவில்லாப் பறவை விலங்கெல்லாம் காட்

இல் வாழ்கின்றனவே. அவற்றிற்கு ஏதேனும் பொருள்வைப்புண்டோ? வருவாயுண்டோ? யாவரிடத்தேனும் போய் யாசிப்பதுண்டோ? நாளைக்கு வேண்டுமென்ற கவலைதான் உண்டோ? அவற்றுள் உணவின்றி யிறந்தது உண்டோ? “கல்லினுட்சிறு தேரைக்கும் கருப்பை யண்டத்துயிர்க்கும் புல்லுணவளித்துக் காப்பான் புனத்நுழாய் கண்ணியண்ணல்”, ஆதலால் நீ கவலையுருதே.

பத்மவதி:—பிதா! அந்த மிருகங்களும் பறவைகளும் பகுத்தறிவில்லாதவை யாதலால், அவைகளின் முயற்சியைப் பகவான் எதிர்பார்த்திரார். “மக்கள் தாமே ஆற்றியுயிரே” என்றபடி. ‘ஊவேகம்’ என்னும் ஆளுவது அறிவு நாம் உடைத்தாநிந்துத் தலால், நமது முயற்சியை அவசியம் அவர் விரும்புவர் என்பது பெரியவர் அபிப்பிராயமல்லவா?

ஃசீலை:—குழந்தாய்! அவைகளுக்கூடத் தினந்தோறும் விடாமுயற்சியைச் செய்தே தமது உணவைத் தேடிக்கொள்கின்றனவே யல்லாமல் அவைகள் இருந்தவிடத்தில் இருக்கின்றனவா? இல்லையே. பகவான் யாருக்குத்தான் முயற்சியை எதிர்பாராமல் அருள் செய்கிறார்? சீதையென்னும் மாதரவைச் காப்பதற்கு அவருடைய பிரேமையையும் விபீஷணனைக் காப்பதற்கு அவனுடைய பிரார்த்தனையையும் அல்லவா ஆதாரமாகக் கொண்டார். இராவணனை ரக்ஷிப்பதில் தமக்கு விரைவு இருந்தும் அவன் தம்மைச் சரணம் புகாததால்லவா

வதைத்தனர்! இவ்விரண்டு செயலும் இராம பிராணிடம் தெளிவாய் வினங்குகின்றனவல்லவா?

சூசேலர்:—அது போலத்தான் முயற்சியால் நமக்கும் நடக்கிறது. நானும் வெளிச்சென்றுதானே உணவுக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்; நமக்கு ஆகாரம் கிடைக்கவில்லையா? ஆனால், கிடைத்தமட்டில் தானே திருப்தி யடையவேண்டும்! “திருப்தியில்லாத அந்தணன் குறைவடைவான்” என்பது நீதி வாக்கியமல்லவா?

பத்மவதி.—அப்பா! தாங்கள் கொண்டுவருவது நமது குடும்பத்துக்குப் போதராது. அதனால்தான் இந்த முயற்சியும் பலன் அடையவேண்டும் என்று நாங்கள் முயற்சி செய்கிறோம். குழந்தைகளினுடைய வயிற்றுப்பசி ஒருபொழுதும் அடங்கினபாடே இல்லை. தாயோ ஆகாரத்தின் சுவையையும் இதுவரையில் அறிந்தாளில்லை. இந்த விஷயம் தங்களுக்குத் தெரியாதது. தாங்கள் வெளியிலிருந்து வருகிறீர்கள். கொண்டுவந்ததைத் தருகிறீர்கள். பூஜையைப் புரிக்கிறீர்கள். இன்பம் உறுகிறீர்கள். அவள் குறைவையும் சுகுணத்தையும் கூடவேயிருந்து அறியாவிடும் நாங்கள் அறிவோம். பகவானும் அறிவார். தமக்குத் தெரியவேண்டுமாயின் நாங்கள் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். அவளோ தங்களிடம் தன் குறையின் குறிப்பையும் காண்பிப்பதில்லை. உத்தமியாதலின் தங்களுடைய திருப்தியிலேயே கோக்கமுடையவளாயிருக்க

கிரூள். பலமுறையும் இந்தக் குறைவைச் சொல்லும்படி நான் துண்டியும் பயப்பட்டானாதலால், இப்பொழுது நான் துணிந்தேன்; வீட்டிலுள்ள குறையைப் பெண்கள் சொல்லாவிட்டால் புருஷர்களுக்கே எப்படித்தெரியும்? தாங்களோ உலகப்பற்றை முற்றுமொழித்துப் பகவான் நிருவடியொன்றையே பற்றியிருக்கிறீர்கள் லௌகிக விஷயத்தில் தாங்கள் கவனம் செய்துகொள்ளாதது சிறிது நேரத்திலாயினும் சொன்னால்நானே தெரியும்!

கீசலை:— நான் எப்படியும்பேசுவதெரிவிப்பேன்? அவர்கள் நியானத்திலிருக்கும்போது முடியுமா? நேரத்தகாலகேஷபம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது தான் கூடுமா? மனம் லௌகிக விஷயத்திலிருந்து ஒழிந்திருக்கும்போது அந்த மனத்தை வெட்டுவதில் கவனிக்கும்படிச் செய்தால், அடைவிடக்கொடியபாவம் உண்டோ? இதனால்தான் எனக்கு மனம் துணியவில்லையம்மா.

பத்மவதி:— அவருக்கு ஒழிந்தநேரம் இல்லாதபடியினால் உன் மனம் துணியவில்லை என்கிறாய்; அது சரியன்று, உன் மனம் துணிந்திருந்தால் சமயமும்நேரும். நான் துணிந்திருக்கும் இந்தச்சமயம் அவருக்கு ஒழிந்த நேரமாயிற்றல்லவா? இந்தக் காலமே புருஷருக்கு ஒழிவும் கனிப்புமுள்ள காலம். இந்தநேரத்தான் பெண்கள் கணவரிடம் தங்கள் வீட்டுக் குறையைச் சொல்லுங்காலம்.

சுசீலை:—கண்மணி! இன்றுதான் உங்கள் தகப்பனார் சாப்பிட்டபிறகு சிறுநாழிகையாவது உட்காரத் திருந்து லௌகிகவிருத்தார்த்தத்தில் சம்பாஷணை செய்கிறார். இதனால், பகவான் நமது குறைகளை நீக்க நினைத்திருக்கும் காலமும் வந்துவிட்டது என்றே எண்ணுகிறேன்.

பத்மவதி:—தாயே! அப்படியே நல்லகாலம் உதித்து விட்டது என்று எண்ணிக்கொள். அது எனக்குக் காலையிலேயே தெரிந்துவிட்டது. ஆனால், பிதா தான் அந்த விஷயத்தில் சிறிதாகிலும் முயற்சி செய்யவேண்டும்.

சுசீலை:—ஆமாம். இவர் முயற்சி செய்யவேண்டும். இவருக்கு இது அவசியம்தான் என்று தோன்றின பிறகுதானே முயற்சியில் செல்லுவார். அப்படி முயற்சியை யுண்பண்ணுவது ஆசையல்லவா? இவருக்கு ஒன்றிலுமே ஆசையில்லையே.

குசேலர்:—பத்மா! முயற்சி செய்யும்படி எனக்குச் சொல்லுகிறாய்: நான் இப்போது செய்துகொண்டிருப்பதைக் காட்டிலும் முயற்சி வேறே ஒன்று உண்டானால் சொல்; தக்கதானால் செய்கிறேன். இவ்வளவு காலம் லௌகிகத்தில் மனத்தைச் செலுத்த எனக்கு இஷ்டமேயில்லை. பிறப்பை எடுத்தவர் தக்கதைச் செய்யவேண்டியதுதான் ஆனால் பற்றில்லாமல் செய்யவேண்டும்.

பத்மவதி:—பிதா! தமது குழந்தைகளின் பசியைப் போக்க நினைப்பது தக்க காரியம் அல்லவா?

அதற்கு வேண்டிய முயற்சி, பொருள் சம்பாதிப்பதுதான். தமக்கு உதவி செய்யச்செல்வரொருவர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இனிமேல் ஆலோசனையென்ன?

குசேலர்—செல்வரைப் போய்க் கேட்பதா? நன்றாய்ச் சொன்னாய். குழந்தாய்! இது இழிவான தொழிலல்லவா! செல்வத்தில் மூத்த குடியைத் தாழ்ந்த குடி போய் யாசிப்பது இடித்து உண்ணல் அல்லவா? இந்த ஆலோசனை தக்கதன்று.

1. பல்லெலாந் தெரியக் காட்டிப் பருவால் முகத்திற் கூட்டிச் செல்லெலாஞ் சொல்லி நாட்டித் துணைக்காம் விரித்து நீட்டி மல்லெலா மகல வோட்டி மாணமென் பதனை வீட்டி இல்லெலா மிரத்த லந்தோ இழிவிழி வெந்த ஞான்றும்.
2. நல்லா நெனிணுங் கொளவீது மேலுலகம் இல்லெனிணு மீதலே நன்று.
3. சினக்கநிர்வேற் கண்மடவாய் செல்வர்பாற் சென்றீ எனக்கென்னு மிம்மாற்றங் கண்டாய்—தனக்குரிய தானந் துடைத்துத் தருமத்தை வேர்பறித்து மாணந் துடைப்பதோர் வாவ்.

சுகீலை.—குழந்தாய்! தம்மை வீடுவீடாய் நுழைந்து பிச்சை யெடுத்தது வரும்படி சொன்னதாக உன் தகப்பனார் எண்ணிக் கொண்டார். செல்வரிடம் போய்த்தமது குறையைச் சொல்லி யாசித்து மரியாதைகொடாமல் சுகித்திருக்கச் சொன்னாயென்று கொள்ளவில்லை.

குசேலர்.—இவள் மகா புத்திசாலினி! செல்வரிடத்தில் செல்வதாம்! பணப்பிச்சை எடுப்பதாம்! வீடு வீடாய்ப் போய்ப் பிச்சையெடுப்பதிலும் இதுமரியாதையுள்ளது என்று எண்ணிக் கொண்டாய் போலும்? உன் ஆசை உன்னை அப்படி நினைக்கச் செய்தது. ஏழைகளை ஏழைகள்தாம் மதித்து உபசரிப்பார்கள். செல்வர் சிறிதும் மதிக்கமாட்டார்கள். அதுவும் அல்லாமல் அவமரியாதையும் செய்வார்கள்; யாசிக்கப் போனவர் மானமுள்ள வராயிருந்தால் உடனே உயிரை விடுவர். உலகத்தில் ஏழைகளைத் தாய் தந்தையர்களும் வெறுக்கிறார்களென்றால், விவரித்துச் சொல்லவும் வேண்டுமா? யாதொரு விருப்பமும் இல்லாமலே பணக்காரரிடத்தில் ஒருவர் போனால், எதையோ உத்தேசித்துத் தங்களிடம் வந்திருப்பதாக அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டு, ஏழைகள் மனம் புண்ணும் படிப் பலவிதமான குறிப்புச் சொற்களைச் சொல்லி ஏளனம் செய்வார்கள். ஒரு வஸ்துவை விரும்பிச் சென்றுவிட்டால், சென்றவன்பாடி அம்பலத்தான். அல்லாமலும் செல்வம் வேண்டுமென்றும். செல்வத்தை யாசித்து ஒருவரிடம் செல்பவர், இந்தப் பிறப்பில் துன்பம் அடைவதுமன்றி மறுபிறப்பையும் எடுத்து மிகுந்த துன்பத்தை அடைவார்கள். தானியம் யாசிப்பவர்களோ வெகுசிக்கிரத்தில் உபசரிக்கப்படுகிறார்கள். இவர்

களுக்கு மறுபிறப்புக்குக் காரணம் உண்டா
காது. பாழான செல்வம் பெற்றவுடனே கர்வம்
தோன்றி வாயுள்ளவர் ஊமைகளாகவும், கண்ணு
ள்ளவர் குருடராகவும், காதுள்ளவர் செவிடராக
வும் ஆகிவிடுகிறார்கள். செல்வத்தின் செயல்களோ
அளவிடமுடியா. பலவிதமான ஆசைகளையும்
உண்டிபண்ணும். தெய்வபக்தியை முற்றிலும்
ஒழிக்கும். கல்லவரையும் பகைவராக எண்ணச்
செய்யும். மாதர்களின் கற்பையழிக்கச் செய்
யும். இன்னும் இவைபோன்ற பல துன்பங்களையும்
செய்யும்.

4. சிநீயரோ மதிக்கு மிந்தச் செல்வம்வந்தற்ற ஞான்றே
வறியபுண் செருக்கான் மூடி வாயுள்ளார் மூக ராவர்
பறியணி செவியு ளாரும் பயிறரு செவிட ராவர்
குறிபெறு கண்ணு ளாரும் குருடராய் முடிவ ரன்றே.
5. ஒல்லொழுக் கினரைத் தீயவொழுக்கரென் றுரைக்கச்செய்யும்
புல்லொழுக்கினரைத் தூயபுலத்தரென் றுரைக்கச் செய்யும்
நல்லகற் புடையமாதர் நலத்தையஞ் றானாசெய்யும் ---
பல்வகைத் துயருஞ்செய்யும் பாழும்பொருள் --- ர்
[க்கே
6. பொருவறு பந்தமெல்லாம் புணர்த்திடும் தெய்வ சிந்தை
யொருவரே விட்டு நிற்கும் உறக்கமு மிறக்கச் செய்யுங்
கருவினுட் புருத்தும் இன்ன கரிசுகண்ட ததனா லன்றோ
இருகிலத் திடைவெ றுக்கை யென்மனா புலமை சான்றோர்,

பத்மவதி.—பிதா! யிகுந்த செல்வயிருந்து, அதைத் தகுந்த வழியில் செலவு செய்யாதவருக்கல்லவா தாங்கள் சொன்னவெல்லாம் உண்டாகும்? செம்மையில் அறஞ்செய்யாதார் செல்வம் சிதறவேண்டித்தான் கடவுள் விலைமகளிரையும் கள்ளையும் கவறையும் படைத்திருக்கின்றார். தங்களைப் போன்ற ஸாதாக்களுக்கு அப்படி ஒருகாலும் உண்டாவதற்கு இடமில்லை.

சுஃலை.—பத்மா சாதாரண பணக்காரரிடத்தில் போய் யாசிக்கவேண்டிய விஷயத்தையே நீ சொல்லிவந்ததாக உன் தகப்பனார் இன்னும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்படிப்போக நாம் சம்மதிப்போமா? ஆனால், நாம் யாரிடத்தில் இவரைப் போகும்படி வேண்டுகிறோம்; தமக்கு எப்போதும் எதிலும் குறைவே ஏற்படாத ஒருவரிடத்தில் அல்லவா? அவரிடம் போய் யாசிக்காதவர் யார்? இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், நாரதர் முதலிய ரிஷிகளும், தருமன் முதலிய அரசர்களும் அவரைச் சரண்புகுந்துதானே சந்தோஷத்தோடிருக்கிறார்கள். அந்தக் கண்ணபிரானிடத்தில் தான் உன் பிதாவும் போகவேண்டும். அவரே சாந்திபிணி முனிவரிடம் பாடம் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது உன் தகப்பனருக்கு கல்ல கிடுகிடு தராக இருந்தவர். இப்போதும் அதற்குக்

குறைவில்லாமல் இருக்கப் பெற்றவர். இவர் போய் அவரைக்கண்டால் நன்றாய் மனத்திருப்தியோடு உதவி செய்வார். அழுத குழந்தைதானே பால் குடிக்கிறது?

பத்மவதி.—என் பிதா! பரம்பொருளினிடத்தில் நமது குறைவுகளைச் சொல்வதில் என்ன குறைவு உண்டாகும்?

குசேலர்.—என் செல்வமே! குறையை யாரும் அவரிடத்தில் தான் சொல்லி முறையிட வேண்டும். ஆனால், பாற்கடலைச் சேர்த்தடைந்தமீன் அந்தப் பாலை விரும்பாமல் மற்றொன்றை விரும்பி வருந்துவது போல, அழியாப் பேரின்பச் செல்வக் கடலாகிய அந்தவமுதனைக்கண்டும் நிலையாச்சிற்றின்பச்செல்வத்தையா விரும்பி வருந்துவது? இந்த எண்ணத்தை அவரிடம் வெளியிட நான் சம்மதப்படுன்.

பத்மவதி —பிதா! அந்தச் செல்வரிடம் இந்தச் செல்வத்தினுக்காகச் செல்ல விரும்பாவிட்டாலும், தமது செல்வர் செல்வியர்க் காகவாகிலும் செல்ல வேண்டாமோ? தங்கள் குழந்தைகளாகிய எங்களுக்குத் தங்கையல்லாமல் யார் நாதர்? அல்லாமலும் கற்புடைய பெண்களுக்குக் கணவனையல்லாமல் வேறொரு துணையுமுண்டோ? இவர்கள் தங்கள் குறைகளைத் தங்களது நாதரிடத்தில் தானே சொல்லியாற்றிக் கொள்வர். ஆதலால், தாய்கள்

எங்களைக் காப்பதே தருமமாகும். இதற்காகத் தாம் அந்தக்கண்ணினையே நாடிப்போகவேண்டும். ஏனெனில், அவர்தாம் தமது நாதன். தாங்கள் அவரிடம் போய் மமது குறையை வாய்கொண்டு சொல்லவும் வேண்டாம். இந்த நினைவோடு அவரைக் கண்டாலும் போதும். அவருக்குப் பக்தராகிய தம்மைப்பற்றிய நினைவு இருந்து கொண்டே இருக்கும். அவர்தமது அபிப்பிராயத்தை யே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

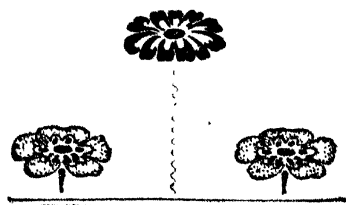
சுசீலை.—குழந்தாய்! கடவுளுக்கு மம்மீது கிருபையிருந்தாலும், மமது முயற்சியில்லாமல் போனால் அருள் செய்யமாட்டார். ஜயந்தனும் இராவணனும் ஒரேவகையான அபராதத்தைச் செய்தவராயிருந்தாலும், தன்னைச் சரண்புகுந்த ஜயந்தன் ஒருவனையே ஸ்ரீராமன் ரக்ஷித்தார் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இலையில் இருப்பது பால் சாதமானாலும் எடுத்துச் சாப்பிடாத வரையில் அது பசியை ஒழிக்குமோ? ஆதலால், கல்லமுயற்சியே செய்யவேண்டியது.

சூசேலர்.—பத்மா! இவ்வளவு நாழிகையாக நீங்களிருவரும் சொல்லி வந்தவற்றால் என்மனம் கலக்கத்தையடையாதானாலும், குழந்தைகளாகிய உங்களைக் காப்பது என் கடைமையாதலால், விதிப்படி முயற்சி செய்யவே துணிந்துவிட்டேன்.

ஊபிரானிடம் போகவேண்டியது அங்கியம்
என்றே தோன்றுகிறது. போகிறேன்; பெரியவர்
அரசர் குழந்தைகள் கடவுள் இவரிடம் போ
சும்போது வெறுங்கையோடு போகக் கூடாது
என்று சொல்வார்களே என்ன 'செய்யலாம்?
ஆனால், உள்ளன்போடு ஏதாவது சிறிது உபகாரம்
கொண்டுபோனாலும் போதும்.

சுசீலை.—சரி. ஏதாகிலும் கொண்டுபோவோமே. நா
கொண்டுபோவதெல்லாம் நமது மனம் சமாதான
படவேதான். அவர் விருப்பமுடையவரல்லர். ஒ
துளசித் தளத்தினுக்கு வசப்பட்டுவிடுவார்.

குசேலர்.—ஆனால், தக்கபடி செய். போய்வருகிறே.
குழந்தாய்! நான் போய் வரட்டுமா அம்மா!
(செல்கிறார்)

• இரண்டாம்தம்—இரண்டாங்காட்சி,

காலம்—காலே; இடம்—நூலே மனை.

(ஒரு பெரியவர் பிரவேசித்தல்.)

பத்மவதி.—வரவேண்டும், மமஸ்காரம். (வணங்குதல்.)

பேரியவர்.—கலம்பெருகுத. உன் பிதா இருக்கிறாரா?

பத்மவதி.—ஆம். பூஜை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வருவார்கள். தாங்கள் இங்கேயே இன்று அமுது செய்யவேண்டும்.

பேரியவர்.—என் செல்வமே! அப்படியே யாகட்டும் (சுசீலை வந்து வணங்குதல்.) தீர்க்கசுமங்கலியாக விரைவில் கன்மை பெறுக.

பத்மவதி.—பெருமானே! என் பிதாவை அழைத்துவருகிறேனாதோ. தாங்கள் இங்கேயே இருக்கவேண்டும்.

பேரியவர்.—குழந்தாய்! அப்படிச் செய்யாதே. அவர் பூஜையை முடித்துக்கொண்டு வரலாமே. ஏன் அவசரம்? நான் இவ்விடத்திலேயே இருக்கிறேனம்மா.

சுசீலை.—அம்மா, பத்மா! நீ இம்மகாநிடத்தில் சம்பா

ஷித்துக்கொண்டிரு. பிதாவும் பூஜையை முடித்
திருப்பார். விரைவில் வபச்சொல்லுகிறேன்.

(போதல்.)

பத்மவதி.—சுவாமி! பெரியவர்கள் தரிசனத்தைக்காட்
டிலும் தேவாராதனை உயர்ந்ததாக நான் மதிக்க
வில்லை. தவத்தால்தான் பகவானைக் காணலாம்.
அத்தவமே உருக்கொண்டிருக்கும் பிராமணர்க்கு
மேல் வேறொரு பொருளுமுண்டோ? அதனால்
தான் பிதாவை அழைத்துவா உத்தேசித்தேன்.
இதில் பிழையுண்டோ?

பெரியவர்.—என் அருமையே! பிழையாதொன்றுமில்லை
ஆராதனம் நித்தியகர்மமாதலால் அது தன
யின்றி நடக்கவேண்டியதே கடன்.

[குபோஜனன் முதலியவர் வருதல்.]

பரதன்.—அக்கா! பாரடி, நான் அலைந்து திரிந்து ஓ
கம்பங்கதிர் கொண்டுவந்து தின்னுகொண்டிரு!
குபோஜனன் அதனைப் பிடுங்கிக் கொண்டான்.

பெரியவர்.—அடா, குபோஜனா! அப்படிச் செய்
லாமோ?

குபோஜனன்.—என்பதி எனக்குத்தான் தெரியும். இ
கள் இடும் கூழுக்குக் காத்திருக்க முடியாத
கிடைத்தவரையில் கொள்ளவேண்டியதுதானே.

விகடன்.—எப்பொழுதாவிலும் உன்பசி ஆறினதுண்டா? கடலில் விழும் கதிகள் அநேகமானாலும் அது கிரம்புவதுண்டா?

கேள்சிகள்.—கம்மையன் சம்பாதிப்பது இப்பையன் அவ்வாறானுக்கும் போதாது.

விகடன்.—போடா! பெருவயிறன் இருக்கும் வீடு, திரு வெறுக்குங் காடுதானே—

பெரியவர்.—குழைந்தைகளே! உங்கள் ஸ்ரேஹாதனை யிப்படி நீங்கள் பரிஹசிப்பது அழகன்றே.

வசிஷ்டன்.—ஐயா பேரியவரே! நீங்கள் தாம் சொல்லுங்கள். சகோதராயிருப்பவர் ஒருவர் அடைந்ததை மற்றவரும் பகிர்ந்துகொள்வார் அல்லவா? இப்பாவிக்கு அச்செயலில்லையே. அப்படியிருக்க இவன் டம் யாருக்குத்தான் பிரியமிருக்கும்?

பெரியவர்.—அவன் வயிறு பெரிதாயிருந்தால் அவன் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறான். அதில் உங்களுக்கென்ன வருத்தம்.

மேய்யன்.—அப்படி யிருந்தால்தான் பெரிதாயிற்றே? இங்கு யாரும் அப்படிச் சம்பாதிப்பவரில்லை. நாங்கள் பூரிக்காசுக்காகிலும் போய்வருவோம். இந்தப்பாவி யதற்கும் வராமல் நாங்கள் கொண்டி வந்ததையும் அழுது வாங்கிக் கொள்ளுகிறான். சிலரிடம் அபகரித்தலும் செய்கிறான்.

பொய்யன்.—நான் இன்று கொணர்ந்த மாம்பழத்தை
நான் சாப்பிடாதிருக்கும்படி எச்சில் செய்துவிட்
டான். அப்பா! பேராசைக் காரனல்லவா இவன்!

பெரியவர்:— எப்படியிருந்தாலும் அடக்கிப் பெருமைப்
படுத்திக் கொண்டு போகவேண்டியது புத்திசாலி
களாகிய உங்கள் செயல்லவோ? குணசீலா! நீ
ஏன் கவனிக்கக் கூடாதிதனை?

குணசீலன்.—நல்லறிவு தலைப்பட்டால் நன்மையைப்
பெறுவார்கள். இல்லாதவரையில் இப்படித்தான்.

நருமன்.—சுவாமி! பெருங்குடும்பத்தில் இப்படிச்சில்
விருப்பது ஸ்வபாவந்தானே. இத்தகு நாம் விய
சனித்தாலாகுமோ? கூடியவரை முயற்சி செய்
தும் பயன் பெறுததால் விட்டுவிட்டோம்.

குணசீலன்.—பெரியவரே! இது தரித்திரர்க்குப் பெ
ருத்திய தன்மை. தேவரீருக்குத் தெரியாததா?

பெரியவர்.—என்ன! தரித்திரமர்? ஏன் அப்படிச் சொ
ல்கிறாய்? பரிபூரண பக்தராகிய உங்கள் தந்தைக்
குக் கடவுள் அப்படிச்செய்வாரோ?

விகடன்.—ஐயா! பெரியவரே!! பகவான் அப்படிச்
செய்யமாட்டார்; தங்களைப்போன்ற பாகவத
சிரோமணிகளின் அநுக்கிரகங்களையும் தின்ன்தோ
றும் பெற்றுவருகிறோம். அப்படியான எங்க
ளுக்கு வறுமையும் சிறுமையும் எங்கிருந்துவரும்?

தாம் நேரில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே தமக்குத் தெரியமாட்டாதென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதோ பாடுங்கள் எங்கள் வீட்டினே! எம்மனைக்குக் காவலாய் இருப்பவர் சூரியனும் சந்திரனும். இரவும் பகலும் ஒருவர்மாறி ஒருவராய்க் காவல்புரிவர். அக்கினியோ எங்களுக்கு பயந்து வலியடங்கி எமது வயிற்றிலொடுங்கியிருக்கிறான். வாயுபகவான் எங்களைவிட்டு ஒருகாலும் பிரிய மனயில்லாதவனாய் இவ்வீட்டிலேயே இங்கும் அங்குமாய்த் திரிந்துவருகின்றான். இப்பெருங்குறிப்பத்தினுக்கு யமபாதை ஒருகாலும் நேரிடாது. வருணனோ எங்களனைவருக்குங் தண்ணுக்குக் கண்ணாய் இருக்கிறான். குருபியானவர்களைக் கண்ணாலும் பார்ப்பதில்லை என்ற விரதம் நாங்கள் கொண்டிருத்தலால் குபேரனது வாடையும் இங்கே வீசக்கூடாது. கௌதமசரபத்தால் நிந்தைபெற்ற இந்திரன் பிராமணரது சமீபத்தில் வருவதும் இல்லையென்று உங்களுக்கே தெரியும். மும்மூர்த்திகளும் இங்கேயே காத்திருந்து எங்கள்பிதாவால் முப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பெறுகிறார்கள். எங்களுக்கு உணவு பல்லுணவே.

பேரியவர்.—(தமக்குள்) ஆஹா! இந்தக்குழந்தைகளுக்குற்ற வறுமையால் இவ்வளவு கல்வியும் சிறக்கவில்லை. (வெளியில்) என்னருமைக் குழந்தாய்! உன் பெயருக்கேற்க நீ நன்னுவசனிக்கிறாய். துன்ப

யிகுந்தவர் விரைவிலேயே இன்பமடைவர், என்பது உலகத்தார் அபிப்பிராயம். இன்னுமிரண்டோர் நாட்களிலேயே கவலை தீரும். சந்தேகமில்லை.

சுமதி.—என் சிற்றறிவினுக்கும் அப்படியே தோன்றுகிறது. அதுவும் முயற்சியில்லாமல் கூடுமா?

பெரியவர்.—அப்படி முயலுங்காலமும் சமீபித்திருக்கிறது. கவலைப்படவேண்டாம்.

[குசேலர் வருதல்.]

குசேலர்.—மஹான்! வாரங்கன். இன்று இங்கேயே அமுது செய்தருளவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் ஆதித்தியத்தைப்போல் கலந்தருவது ஒன்றுமில்லை.

பெரியவர்.—“அன்புடையார் அன்பு முரியர் பிறர்க்கு” என்பதைத் தங்களைக் கொண்டுதான் நிச்சயிக்கிறேன்.

குசேலர்.—அன்புடையார் சமர்ப்பிப்பது திணையளவதொலும், அது தங்களைப்போன்ற மஹான்களது கைப்பட்ட அளவிலே வானமுள் சிறிதென்னும் படிப் பெருகிவிடுகிறது. தாங்கள் பூரணமானமனமுடையவர்களாதலால் என் சிறுமை தங்கட்குப் பஸ்ப்படவில்லை.

பெரியவர்.—ஊயா! உங்களுடைய மன வுறுதிதான் என்ன! இத்தனை குழந்தைகளடங்கிய ஒரு கிரு ஹஸ்தனுக்கு இவ்வளவு பொறுமையும் உறுதியும் இருப்பது பெருமைநிலும் பெருமையே. இந்தத் தருமத்தை இவ்வுலகு அறியும் வண்ணமே பரம் பொருள் தங்களை இவ்வுலகுக்கு அனுப்பினரோ என்றெண்ணுகிறேன். எம்பெருமான் வெகுவிசை வில் அருள்புரிவானாக.

விகடன்.—ஆமாம்! பெரியவரென்று வேஷம் போட்டுக் கொண்டவர்கள் தங்கள் வார்த்தைகள் உண்மை யாகும்பொருட்டு, நல்ல சக்தியுடையவர்களுக்கே சமயம் பார்த்து ஆசீர்வாதம் பண்ணுவார்கள். இதனால் அவர்கள் சொல்லுக்கு வரும் பெருமை என்னவோ?

சுசீலன்.—விகடா! இதென்ன? எல்லாரையும் பரிசாசம் செய்து கொண்டிருக்கிறாய்; இது நல்ல நடத்தை யாகாது. தவிரவும் நீ சொன்னபடி பிராமணர் களுடைய சாபமோ அநுகிரஹமோ பயன் தரா திருந்ததில்லை. அந்தணர் வெறுத்தால் ஆகும் துணையேயில்லை. அந்தப்பரமன்செயலும் இந்தப் பெருமை வாய்ந்த பிராமணர்கள் செய்யக்கூடிய யாகமுதலிய நற்கருமங்களை யனுசரித்துத்தானே நடக்கிறது. அவர்கள் செய்யும் ஜபமுதலியவை குறைந்தால் கடவுள் தாம் படைத்த இயற்கைப்

பொருள்களையும் பலனளிக்காவண்ணம் தடை
செய்துவிடுகின்றனர்.

தருமன்.—குழந்தாய்!

7. கரிய மாலினும் கண்ணுத லானினும்
உரிய தாமரை மேலுறை வானினும்
விரியும் பூதமொ ரைந்தினு மெய்யினும்
பெரிய ரத்தனர் பேணுதி யுள்ளத்தால்.

குணகரன்.—தம்பி!

8. ஆவ தற்கு மழிவதற் சும்மவர்
ஏவ நிற்குந் விதியுமென் றுலினி
யாவ தெப்பொரு ளிம்மையும்மையுந்
தேவ ரைப்பர வுந்துணை சீர்த்ததே.

குசேலர்.—மைந்தா!

9. அந்த னுனர் முனியவு மாங்கவர்
சிந்தை யாலருள் செய்யவுந் தேவரில்
நொந்து ளாரையு நொய்த்தயார் தாரையும்
மைந்த வெண்ண வரம்புமுண் டாங்கொரலோ.

—ஆதலால்

குழந்தாய்! ஏன் நல்ல பழக்கங்கெட்டு உலகம்
பழிக்கத் திரிகின்றாய்? இனிமேலாவது நல்ல
சேர்க்கையைக் கொள்.

பெரியவர்.—அருந்தவரே! பிள்ளைச் செரல்லி னுள்ளேயும்
குற்றங்காண்பது அழகன்றே.

குசேலர்.—அப்படியல்ல. வணக்கமுண்டாக நல்ல பழக்கத்தான்வேண்டும். இந்தப் பழக்கமும் சிறுவயது முதலே ஆகவேண்டும். அது தவறிய காலத்தில் தான் தூண்டுதலும் அவசியமாக வேண்டியிருக்கிறது.

விகடன் —பிதா! தெரியாமல் செய்துவிட்டேன். இனிமேல் இப்படியுண்டாகாது. பெரியவரே! சிறியோர்செய்த சிறுபிழை யெல்லாம் பெரியோர் பொறுத்தருள்வது கடன். ஆதலால், என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

பெரியவர்.—குழந்தாய்! உனது சொற்களில் நான் ஆச்சரியத்தைக் கவனித்தேனே யொழியக் குற்றங்களை யாராயவில்லை. அஃது எனது பழக்கமுமன்று.

குசேலர்.—இவன் தன் பெயருக்குத் தக்கபடி பேச்சுடையனானாலும், நல்ல பெரிய சபைகளில் புகழையடைய மாட்டானல்லவா? அலக்ஷயம், தற்புகழ்ச்சி, தெய்வநிந்தை, தையயின்மை இவைகளுக்கு அடக்கமின்மையே தாயாக இருக்குமாதலால் இதனை யொழித்துவிடுதலே நல்லது.

பெரியவர்.—ஐயா! தங்களுக்குப் புத்திரராய்ப்பிறந்தவர் ஒருகாலும் உலகநிந்தைக்கு ஆளாகமாட்டார்கள். இந்தக்குழந்தையும் இனிமேல் சரியாய்வுடப்பான். புத்திரருக்குள்ள புத்தி கெடாவுண்ணும்

இன்னும் சிந்தித்துக்காலம் செல்லாமாக வளர்க்கப்பட்ட
டால் எல்லாமக்களும் உயர்க்குது புகழடைவார்.
உலகுக்கும் பெருமையுண்டு.

குசேலர்.—உண்மையே. முன்னினையும் முன்னவன்
கிணையும் ஒத்து நடக்கும்போது செல்வம் வந்து
சேரத் தடையுண்டோ? அதுவரையும் காம் செய்
யும் முயற்சி பலவாடிருத்தாலும் பலனே தா
தாம்.

பெரியவர்.—தங்களுக்கு இது பெரியகாரியமில்லை. தாம்
கிணைத்தால் எந்தன்மைத்தரள செயலையும் கண்
னாரிதான் முடித்துக் கொடுப்பீரல்லவா? பக்தியு
டையவருக்கு அருள்புரியவேண்டிய கிணைவுக்காக
வல்லவா அந்தப்பாபகருணுகிதி ஆதியங்கோதி
யுருவை யங்குவைத்து, இவ்விருள் தருமாளுலத்து
உதித்திருக்கின்றனர்?

குசேலர்.—ஆமாம். அநிலென்னதடை? பக்தருக்கு
ஒரு குறைவத்தால் அதனை அந்த ருக்மிணிமனே
கரவிடத்தல்லாமல் யாரிடம் முறையிட்டுக்கொள்
வார்?

பெரியவர்.—ஆமாம். அவரல்லாமல் நமக்குத் துணை
யாவார் யாவர்? அதிலும், அக்கருணைக்கடல் உங்
களோடு கூடவே சாந்தியினியிடம் படித்திருக்கி

ரூர். உண்பார்களானால் வருத்தும்போதும் உதவுவார்கள். களங்கமாயிருந்தாலும், அது சந்திரனோடு உயர்வையும் தாழ்வையும் தானும் ஒக்க அறுபவிக்கின்றதல்லவா? உங்கள் சிநேகிதரோ உலகத்தாருக்குள்ள நண்பரைப் போலல்லர். எந்தக் குறையையும் நினைத்தமாத் திரத்தில் போக்கக்கூடியவர். உங்கள் குறையை அவரே நன்றாய்த் தெரிந்திருப்பவர். தாமாகவே உங்களுக்கு உதவி புரியப் பலதடவையிலும் நோக்கமுடையவர். ஆனால், உங்கள் அபிப்பிராயத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறார். ஆதலால், இச்செயலில் உங்களுக்குப் பற்றுண்டானால் இத்த நிமிஷமே குறையெல்லாம் நீங்கிப்போம்.

சூசேவர்.—ஆமாம். இதற்காக நானும் அவரைக் காணுதலில் ஆசையுள்ளவன் தான். ஆனால் அழியாச் செல்வத்தை தரவில்ல, அந்தப்பெருமானிடம் போய் இத்த அழியும் செல்வத்தையா விரும்புவது? என்ற ஆலோசனைதான் என்னுள்ளத்தைக் கலக்குகிறது.

பெரியவர்.—என்ன கலக்கம்? அந்த அழியாச் செல்வத்தை யுங்களுக்குக் கொடுக்க அவர் முன்னமே கடமைப்பட்டுள்ளார். இப்போது உங்களுடைய மனைவி மக்களைக் காப்பதன்பொருட்டே இந்தச்

செல்வம் தேவை. தமைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி இதைக்கொடுக்கவும் அவர் கடமைப்பட்டவரே. நீங்கள் போய் அவரைக் கண்டாலும் போதரும். உங்கள் குறையைச் சொல்லவும் வேண்டாம்.

குசேலர்.—ஆமாம். அதற்காக நாளைக்கே புறப்படுவதாக ஆலோசனை செய்திருக்கிறேன்.

பெரியவர்.—ஏன்? இன்றே கல்லதினமாயிருக்கிறதே. பிரயாணத்திலும் காரியநன்மையைத் தருமே. ஆதலால் இன்றே புறப்படுங்கள்.

குசேலர்.—பாகவதர் வியமனப்படி செய்வதே எனக்குத் திருப்தி. அப்படியே செய்கிறேன். வேராமாயிற்று. வாருங்கள் போஜனம் செய்வோம். மற்றவிஷயங்களைப் பற்றிப் பிறகு பேசிக்கொள்வோம்.

(செல்கிறீர்கள்)

இரண்டாமங்கம் — அந்நிந்தாப்தி

— (1) —

காலம்—மலை; இடம்—உருத்தியில்.

(கனகம் திரிவதில் அந்நிந்தாப்தி.)

கமலம்.—வாடி. அம்மா கனகம்! என்ன வெகு நாளாகக்
காணோம்? அன்பிது எந்நாடு அம் கோபமா?

கனகம்.—இல்லேடி. இரண்டுகாட்களுக்கமுன் வந்தி
ருத்தேன். அப்போது என் கணவா இருந்தார்.
தக்கசமயமில்லையென்று போய்ச்சிட்டேன்.

கமலம்.—அவரிருந்தாலென்ன? நேற்றுத் தங்கங்கூட
வந்திருந்தானே! இன்றைக்கும் வருவதாகச்சொல்
லியிருக்கிறார். ஆசை. வருகிற நேரந்தானிது.

கனகம்.—ஏன்? ஏதாவது விசேஷமுண்டோ?

கமலம்.—விசேஷ மொன்றாவில்லை; பொழுது போக்
காகப் பேசிக் கொண்டிருப்போமென்றுதான்.

கனகம்.—ஆனால், உன்புறஷன் உளரில்லையா என்ன?

கமலம்.—ஆமாம், உளரில்லையான்; துவாரகைக்குப்
போயிருக்கிறார். திரும்பிவர நான்கு நாளாகும்.

கனகம்.—என்னவோ அம்மா! அவரிருந்தால் இங்கு
வருவதற்கு என்மனம் கூசுகிறது.

கமலம்.—அடியம்மா! என்ன காணாமுயறு! எல்லாம் விசித்திரமாய்த் தானி ருக்கின்றது. காசங்கதற வோடி உகணவலைக் கட்டிக்கொண்டு றகையாய் அழுது மாய்ச் சநாகங் கரத்துறையும் நடுக்காட் டிலேபுகுந்து போகத் தணிந்த புண்ணியவறிபொ லி ருக்கியும் அவர் என்ன உன்னைக் கைப்பிடித் திருக்கிறார்? கண்ணெறிந்துப் பார்க்கிறார்? ஐயோ பாவம்! அவர் புஸ்தகமுங் கையுமாய்ப் பொங்கிவிழுநீரர். சுவா புங் கையுமாய்த் தூங்கி விழுநீரர். நீயோ, அயல் புநுஷைப் பேசுவது அண்டம் கிடுகிடுக்கிறது. பாபு நுஷைப் பேசுவது பாபெங்கும் நகைக்கிறது எனனீவோ வித்தாரம் பேசுகிறாய். க்-க் (என்று முகவாய்க்கட்டையால் தன் இறபுஜத்திலும் இடித்துக்கொண்டு) கன்று யிருக்கிறது!

கனகம்.—இல்லேடியம்மா! அத்தனைபெரியவர், அவர் இருக்கும்போது பேசவும் எனக்கு நாணந்தா னம்மா!

கமலம்.—ஓதேறா! நல்ல இளம்புருஷர் இருக்கும்போது பேசலாம். கிறவனார் இருக்கும்போது பேசக் கூடாதோ? “வித்தாரக்கள்ளி விறகுக்குப் போ னுவாம், கற்றுழைமுள்ளு கொததோடே டைத்தீ தாம்” எல்லாம் வேடிக்கைதான்.

கனகம்.—என்னடி கமலம்! இப்படிப் பேசுகிறாய்? என்னைக்காவது புருஷரிருக்கும்போது நான் உபத்துப்பேசியிருக்கிறேனாடி? சும்மா கொட்டிக் கொட்டி யளக்கிறாயே?

கமலம்.—எல்லாத்தான். அவர்களைப் பற்றிப் பேசினால் வராத குற்றம் அவர்கள் இருக்கும்போது பேசினால் வந்து பற்றிக் கொள்ளும்போலிருக்கிறது.

கனகம்.—இதேதடியம்மா! இப்படிச் சொல்கிறாய்? நீய்க் கொல்லாநாம அயல் புருஷரைப் பற்றிப் பேசுகிற தில்லையா? உங்களுக்கு ஒத்தவதானே எனக்கும்? கன்னடியிருக்கிறதா! கன்னடியைப் பிடித்துக்கொண்டாய் வேட்டை—உம்-உம்-பிடித்துக் கொண்டது போல.

கமலம்.—ஆமாம் அம்மா! நான் வேட்டைவாய்தான். அற்பயங்கனின் நேசம் ஆபத்தைத்தானே தரும்; ஏழைக் குழம்பு தாழ்க்குமா—?

[தங்கம் வருகிறார்]

தங்கம்.—என்னடி கமலம்! இரைந்து கொண்டிருக்கிறாய்? ஒருநாளும் இப்படி நான் கேட்டதுமில்லை, பார்த்ததுமில்லையே.

கமலம்.—ஒன்றுமில்லேடியம்மா. க்ளகம் தனக்கு, வேறு புருஷரிருக்கும்போது பேச நான்மாயிருக்க

கிறதென்று சொன்னார். அவர்களைப் பற்றிப் பேசலாம், அவர்கள் இருக்கும்போது பேசினால் தோஷமாகுமோ என்று நான் சொன்னேன். இதற்கு என்னை வேட்டைநாயென்று சொல்கிறீர். என்னடி தலையிலெழுத்து எனக்கு? இந்த அற்பங்க களிதத்தில் சினேகங்கொண்டதால் அல்லவா இவ்வளவு பேர்செல்லாம் எனக்குக் கிடைத்தது? இல்லை, இவர்களால் எனக்கு ஏதேனும் லாபம் உண்டா? பின்னையுஞ்சொல்லப்போனால், என்னால் வேணுமென்றாலும் இவர்கட்கு வரும்படி உண்டு. அதனைக்கூட நினைக்கவில்லை பார். விடிந்தெழுந்திருந்தால் இவள் புருஷன் இந்தக் கிழவனாகாலைத்தானே கட்டிக்கொள்? ஆகட்டும், இனிமேல் வருவர் இங்கே. பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். கிடக்கிறது கிடக்கிறது என்றால். கிரவியாத் தூக்கி மனைவில் வை எடுக்கிறீர். உண்டவீட்டுக்கு இரண்டகம் நினைப்பதால்தானே இப்படி வைத்திருக்கிறீர் ஈசுவரன்.

தங்கம்.—ஆமாமாம். அவ்வளவு ஏதடி? என்னவோ நமக்கு அஞ்ஞானம் கேட்கவில்லை. நமக்கு ஆசை கிடந்து போராடுகிறது. இவர்களுக்கு என்ன? எல்லாம் வாங்கிக்கொள்ளும்வகையில் தான். பிறகு நீ யாரோ நான் ஆரோ என்றுதான் எண்ணுவார்களா.

கனகம்.—அடி, தங்கம்! நான் வசனத்துக்கல்லவா சொன்னேனப்படி. இவ்வளவு தூரம் வினையாகிக் கொள்வன் என்று எண்ணவேயில்லை. இவ்வளவு நான் அப்படிச் சொல்வேனாடி? என் நிலையிலே முத்து அம்மா. வாக்கிலே சனியன் இருந்தது. இன்றைக்கு விழித்த முகத்திலேயே தினமும் விழிக்கவேண்டும். (கமலத்தைப்பார்த்து) அடிகமலம்! கோபித்துக் கொள்ளாதேடி. நெரியாமல் சொல்லி விட்டேனடி. யம்மா. மனஸ்தாபம் கொள்ளாதே.

தங்கம்.—என்ன விசுவாசமும் உன் வாய் துடுக்குள்ளதுதான் அம்மா! நீ வாயாலே கெட்டு வரிசை குலைந்தும், உனக்கு எவ்வளவுதான் புத்தி கொள்ளப்படுகிறதும், அடி எனடி பொறுக்காமல் வருகிறது? என்ன? வாயநியாத வார்த்தையா? இன்னார் இவரியார் என்றுகூடப் பார்க்கவேண்டாமா? அப்படித்தானில்லை. கமலம் சொன்னதில் என்ன பிசகு இருக்கிறது? நீ புருஷரிருக்கும் போது பேசினதில்லையா? பேசுகிறதில்லையா? அவன் சொல்லிவிட்டானென்று கோபங்கொண்டு விட்டாயே. கன்னக்கோல் ஒளிப்பதற்காவது இடம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டாமா? பேசப்போனாயோ சாகப்போனாயோ? நாக்கையடக்கிப் பேசவேண்டாமோ? (கமலத்தைப் பார்த்து)

அம்மா, கமலம்! இதையொரு பெரிய சூற்றமாகக்
கொண்டு கோபித்துக்கொள்ளாதேயம்மா! எல்லா
ரையுஞ் சொல்லி யுன்னையுஞ் சொல்கிறதா?

கமலம்.—இல்லேடியில்லை. இவள் சுசீலைக்கும் மேலே
தான் குணத்திலும் நாணத்திலும் அடக்கத்தி
லும், அதனால்தான் புருஷரைக் கண்டு நானு
கிறாள்.

தங்கம்.—சுசீலையா! அவள் தெய்வம் அல்லவா! பூமா
தேவிக்கும் அவள் பொறுமை ஏது? குழந்தை
களும் சூட்டிகளும. அப்பா! யாராலே சகிக்க
கப்படுமீ அது? மாதவா!

மலையிட்ட செல்வத் தார்கள மகிழுவோர் மலவுத் தாரான்
அலையிட்ட மூட்டாட் செய்ய வம்புயத் துறைவோ னேரேழ்
தலையிட்ட விருபான் மைந்தர்த் தத்தணன்.

கமலம்.—ஆமாம்மா! ஒருநாள் அவளகத்துக்குப்போ
யிருந்தேன். ஈசுவரா! அக்குழந்தைகள் அவள்
இடம் கூழுக்கும் என்ன பாடுபடுகின்றன.

10. ஒருமகவுக் களித்திடும்போ தொருமகவு கைநீட்டு
முந்தி மேல்வீழ்க்

திருமகவுக் கைநீட்டு மும்மகவுக் கைநீட்டு
மென்செய் வானால்

பொருமியொரு மகவழுங்கண் பிசைத்தழுமற் றொருமகவு
புரண்டு வீழாப்

பெருநிலத்திற் கிடந்தழுமற் றொருமகவெந் நனஞ்சுகிப்
பெரிதும் பாவம். [பாள்

11. அந்தோவென் வயிற்றெழுந்த பசியடங்கிற் றில்லையென
வழுமா லோர்சேய்

சிந்தாத கஞ்சிவாக் கில்லையெனக்கண் ஞாயெனப்பொய்
செப்பு மோர்சேய்

முந்தார்வத் தொருசேய்மிசை யப்புறும்போ தினிலொரு
முடுகி யீர்ப்ப [சேய்

நந்தாமற் நச்சேயு மெதிரீர்ப்பச் சிந்துதற்கு
நயக்கு மோர்சேய்.

12. இவ்வண்ணங் கலாம்விளைக்கு மைந்தர்களை நனிநோக்கி
யிரங்கி யேருகிச

செவ்வண்ணக் காசலத்தா லணைத்துமடித் தலத்திருத்திச்
சிறப்புச் செய்து

மைவண்ணக் கண்ணீரைத் துடைத்துமுகம் வெரிந்புறந்
வந்து மாம்ப [தை

வவ்வண்ண வாய்முத்தங் கொண்டெயத் தோர்விதத்தி
லாற்றல் செய்வாள்.

கனகம் — ஆமாம். என்ன புருஷன்? வீட்டுவருத்தந்
தெரிந்துகொள்ளாமல் என்ன நிஷ்டை வேண்டி
யிருக்கிறது? குழந்தைகளைப் பெறமாத்திரம்

தெரிந்தது, காப்பாற்றத்தெரியவில்லை. ஏதோ கொண்டுவிடுகிறார். தாம் சாப்பிடுகிறார். கிஷ்டைக்குப் போய்விடுகிறார். குழந்தைகள் சாப்பிட்டனவா, பெண்சாதி ஏதாவிடும் பசிக்குச் சமனம் செய்து கொண்டாளா என்று கொஞ்சமாவது கவனிக்கிறாரா? வைராக்கியமுடையவருக்கு வீட்டிலென்னவேலை? கிஷ்டையிலிருப்பார்க்கு காட்டிலென்னவேலை? இவரைநாதனென்றுகொண்டவர்க்குத்தாம் போய்வழியென்ன? சம்பாதிக்க வகையில்லாத சிலபேர், இப்படியும் வேஷம் போட்டுக் கொண்டிதான் இருக்கிறார்களா! என்னவோ எனக்கு—.

கமீலம்;—நிலுத்தடிநிலுத்து. இப்போதுதானே, வாங்க மதங்கொண்டு பேசாதே என்று சொன்னோம். ஏனடி இப்படிப் பெரியவர்களைப் பேசிப் பெரும்பாவந் தேடிக்கொள்கிறாய்? அவரைச்சொல்லியரும்பழி கொள்ளாதே. மகா சீலர், உத்தமர்; அவரைச்சொன்னால் பகவானைச் சொன்னது போல. நல்லவரை கிந்தித்தால் காக்கு அழுகி நறுக்கென்று விழுந்துவிடாதோ? நல்ல குணம் இருக்க இந்த நாய்க் குணம் எய்கிறாந்துதான் வந்ததோ? தனக்காகிலும் தெரியவேண்டும். சொல்லியாகிலும் தெரியவேண்டும். நீ ஒன்றிலே

யுஞ் சேர்த்தியில்லை. உனக்குத் தெய்வந்தான் புத்திசொல்லவேண்டும்.

கனகம்:—இல்லேடி யம்மா! அவரை நான் என்ன சொன்னேனிப்போது? குழந்தைகளைப் பற்றிக் கவனிக்கிறதில்லையே என்றுதானே சொன்னேன். அதுவுங் குற்றமாய்ப் போயிற்று? என்னவோ அம்மா! என் வழக்கமே இதுவாகப் போயிற்று. மனத்திலொன்றும் வாக்கிலொன்றுமில்லை. கபட மில்லாமல் சொல்லிவிடுகிறேனம்மா! “யதார்த்த வாதி வெகுஜனவிரோதி”.

தங்கம்.—என்னடி எதார்த்தம் சொல்லிவிட்டாய் நீ? பெரியவரைத் தூஷிக்காதேயென்று சொன்னால், கபடமில்லாமல் பேசுகிறேனென்கிறாய். கபட மென்பது விஷயத்தை மனத்திலேயே வைத்துக் கொண்டு ஒருவரைக் கெடுப்பதுதான் ஆகும். மற்றபடி எல்லாவிஷயங்களையும் சமயமில்லாம லும் தாரதம்மியமில்லாமலும் கொட்டிவிடக்கூ டாது. எதனைச் சொல்லலாகுமோ அதனைத்தான் சொல்லலாம். இல்லாவிட்டால் தோஷம் வந்து சேராதா? எதுவும் பார்த்துத்தான் பேசவேண் டும். என்னவோ அம்மா உனக்குப் பேசவே தெ ரியவில்லை. வீணே தோஷத்துக்கு ஆளாகிறாய்.

கமலம்.—தன்னையே நம்பியிருக்கப்பட்டவர்க்குப் பக

வான் தானே யாவற்றையும் கொடுப்பர். “கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்” அல்லவா? வேறு கவலையில்வாமல் தன்னை யார் தியானித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, “அவர்களதுயோகக்ஷேமத்தைத் தானே வசிக்கிறேன்” என்று கண்ணன் சொன்னதாக என் யஜமானர் பலதடவையிலுஞ் சொல்லியிருக்கிறார்மா! அதற்கு உதாரணமாகக் குசேலரைத்தான் அடிக்கடிக் காண்பிப்பார். இப்படிப்பெரியவரெல்லாம் குசேலரைப்பற்றிப் புகழ்ந்து அவரைத் தெய்வமாக எண்ணும்போது நாம் அவரை நினைப்பது அழகில்லை. அபசாரமுமாகும்.

கனகம்.—ஆமாம். தெய்வம் தெய்வம் என்றுதான் நாம் ஏற்றிவைக்கிறது. அவர் ஒன்றுஞ் செய்வதில்லை. எல்லாம் வினைமின்படி நடந்தேதான் முடிகிறது.

தங்கம்.—அது கடவுளை நம்பாத நமக்கல்லவா? அவரால் ஆகாததுண்டா? இன்னும் சிறிதுநாளில் சுசிலை யடையப்போகிற சுகத்தைப்பார். அப்போது நீயே சொல்வாய் அப்பெரியவரைப் பற்றிப் புகழ்ச்சியாக.

கமலம்.—இருக்கட்டும், அடி தங்கம்! நேற்றுச் சுசிலை உலக்கை வாங்கிக்கொண்டு போனாளே ஏதுக்கடி?

தங்கம்.—இங்கிருந்துதான் வாங்கிக்கொண்டுபோனா? ஐயோ பாவம்! எந்தவிதத்திலும் குழைந்தைகள் பசியில்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்பது அவள் நோக்கம். ஒரு வருத்தத்தையும் வெளியில் காண்பிக்காமலே அவள் தன்னால் ஆகும் யத்தனங்களைச் செய்கிறாள். ஈசுவரன் கைகூட்டிவைக்கவேண்டும் வெகுசிக்கிரத்தில். அப்பொழுதுதான் என் மனம் திருப்தியடையும்.

கனகம்.—குழைந்தைகள் பசியற்றிருக்க உலக்கை என்னத்திற்கு? அவல் இடிக்கப்போகிறாள் அவள்?

தங்கம்.—ஆமாம்! ஏதோ அரைப்படி நெல் ஊறப்போட்டிருக்கிறதாகச் சொன்னாள்; அதற்குமேல் நெல்லுக்கு எங்கேயடி போவள்? அந்தநெல்லும் தினம் சாப்பிடும் சாப்பாட்டில் மிச்சம் பிடித்து வைத்துக் கொண்டதாம்.

கமலம்.—ஐயோ பாவம்! அரைப்படி நெல் எந்த மூலைக்கு ஆகும்? என்னைக் கேட்டிருந்தாலும் ஒரு மரக்கால் நெல் கொடுத்திருப்பேனே?

தங்கம்.—அப்படிச் சில பிணங்கள் மரதிரியாக வீடு வீடாக நுழைகிற வழக்கம் அவள் வீட்டில் பறக்கும் காக்கைக் குஞ்சுக்கும் இல்லையே; அவளுக்கு எங்கிருந்து வரப்போகிறது? எவ்வளவு கஷ்டமி

ருந்தாலும் வீட்டோடுமடிவதேயொழிய வெளியே யாவருக்கும் தெரிவிப்பதில்லை. அவனைப்போல யாருக்கடி பொறுமையுண்டாகும்?

கனகம்.—ஆமாமடி! பொறுமையாவது பொறுமை! அவ்வளவு அசூயையும் அலட்சியமும்ல்லவா அவளுக்கு? பாரேன்! அவள் யாரோடாவது ஓட்டி யிருக்கிறாள்? இப்படிக்கூழுக்குத் தாளம் போடுமீபோதே இவ்வண்ணமாரிருக்கிறது. இன்னும் கன்றாய் வாழ்ந்திருந்தால் (வலதுகையைப் பெரு விரல் கீழ்நோக்கத் திருப்பி விரித்து) இப்படித் தான் நிற்பன். அவள் இருக்கும் அலட்சியத்துக்குத் தகுந்தாற்போலேதான் சசுவரனும் குழந்தைகளை யபரிமிதமாய்க் கொடுத்ததுத் தண்டித்திருக்கிறார். அப்படியும் அடங்கின்பாடில்லையே? இந்தத் தரித்திரத்திலேயும் இந்தக் கர்வமா? உற்றாரையும் ஊராரையும் கைச்சியம் சொல்லிப் பாராட்டினால்தானே ஊணுக்கழாமல் உய்யலாம்.

தங்கம்.—அடி, கனகம்! உன் வாய்மதம் உன்னுடன் கூடப் பிடித்ததடி. இப்போதுதானே படித்துப் படித்துச் சொன்னோம்? படிமானம் கொஞ்சமாவது இல்லை. நீ உன் குலத்தோடு எரிந்துபோகத் தான் இப்படிச் சசிலையை, பெண்தெய்வத்தை, லக்ஷ்மியை, வாயில் வந்தபடியெல்லாம் பேசுகி

றும். அடங்கினாரைப் பேசினால் அக்கருணைக் கடல் அகத்தியம் தண்டிப்பார். அவளிடத்தில் என்ன அசூயைக் குணத்தைக் கண்டுவிட்டாய்? அவளைப் பார்த்தவர்க்கும் இரந்த அசூயைக்குணமும் போய்விடுமே? இப்படிப் படர்ப்பழியைச் சொல்லி வீணில் பாபத்தைத் தேடிக்கொள்ளாதே.

கமலம்.—கனகம்! இதேது இன்றைக்கு ஒவ்வொரு வராய்த் தூஷித்துக் கொண்டே வருகிறாய்? உனக்கு நல்லார் பொல்லார்என்னும் பகுத்தறிவே இன்னும் உதிக்கவில்லையே. உத்தமியவள்பேரைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலே தினம் செய்த பாவங்கள் ஒழியுமே? அதை விடுத்து அவளை நிந்திக்கிறாய். அதிருக்கட்டும், யாரையவள் அலட்சியஞ்செய்திருக்கிறாள்? அவள்வீட்டுவேலையேதான் அருணாதயம் முதல் அஸ்தமனம் வரையில் சரியாயிருக்கிறதே? யாரோடாவதுபேசினோமுண்டா? தன் வீட்டில் இப்படிக்கஷ்டமிருக்கும்போது இன்னொரு வீட்டில் நுழைந்து ஏதாவதும் ஒரு பண்டம் கேட்கிறாளா? உள்ளதைக்கொண்டு திருப்தியடைவதே யவள் வழக்கம். நீயும் உன்கணவனும், உங்களுக்குப் பிள்ளைகுட்டி யென்று யுயில்லாதிருக்கும்போதே, எங்கே பூரி, எங்கே சபிண்டி, எங்கே சமாராதனை யென்று காத்துக்

கொண்டிருக்கிறீர்களே; அதுமாதிரி யவர்கள் எங்கேயாவது போகிறார்களா? யோசித்துப்பார், பெய்கிற மறையும் எங்கிற வெயிலும் அவனாக்கா கத்தானே அவர் போகும் போலி நமக்காவதா? நன்றாய்ச் சொன்னாய் அலட்சியமும் உபயோகம் து சொன்னவாய்ச் சந்தேகமும் விடக்கூடாது.

கனகம்:--நாங்கள் நான்குபேரையும் எங்கே சிபம் சொல்லி நேசம்பாராட்டுகிறதினால்தான் உபயோகம் சாப்பிடுகிறோம். நமக்காகப் பித்திரார்ஜிதம் ஜன் துமில்லாமல் போனால் அயலாரையன்றியும் நானு பேரை நத்தியுத்தான் பிணங்குகவேண்டும். எங்களுக்கு நமவாண் குழந்தைகளைச் சொடுக்கவில்லை. அப்படியிருந்தால் நன்றாய்த்தான் சாப்பாட்டு வோம். உலகத்தில் மகிதாக்கு மகிதாநாம உபகாரம் செய்து தால் வேண்டித் தீராமல் வந்து நேரே உதவிவிடுமோ? வாய்க்கை தீருந்து நத்தியிராவிடில் யாவர் வந்து உதவிபுரிவார்? எங்கள் வீட்டில் வந்துபார். என்னபண்டங்குறை வாயிருக்கிறது? அவன் வீட்டில் போய்ப்பார்த்தால் அப்பொழுது நீ சொல்வாய். தரித்திரம் குடி கொண்டினியேயாகிறது. அவன்குழந்தைகளுக்கும்

13. இறியசித மணிப்பூணே யன்றிவே நெருபுணச்

சேய்நட் கில்லை

வறியமர காருரியே யுடையன் றி மற்றுடைகண்
மருவ லில்லை

வெறியபொழிற் றழைத்தவிலை யுண்கலமல் லாதுகலம்
வேறென் றில்லை

சூறியமனை வயிற்புகுமோ ரொறும்பினூக்கு மாங்குணவு
கொடுத்தற் கில்லை.

14. நண்புகூர் தருமன்னப் பால்சிறிதல் லாமன்மற்றோர்
நற்பா லில்லை

யண்புகூர் தருதனையர்க் கெஞ்ஞான்றும் பசிதீர்ந்த
பாடு மில்லை

கண்புகா விவ்வுறுமை கண்டுமறை யவனுமுளங்
கவற்சி யில்லை

யெண்காப் புகழவன்றன் செயல்கண்டு மனைவிவிருப்
பிகத்த லில்லை.

என்னடி புருஷன் வேண்டியிருக்கிறது? வீட்டு
விஷயத்தையும், குழந்தைகள் வருத்தத்தையும்,
மனைவி பசிம் பாட்டையும் கவனியாத புருஷன்
என்ன ஆன்பிள்ளை? இவரைப்போல் என்னகத்
துக்காரர் இருந்தால், அவர் கண்ணில் துரும்பை
விட்டு ஆட்டிவிடுவேன். 'அவள் பாவம், அப்பாவி,
தெய்வமேயன்று இருக்கிறாள். சும்மா காரா
யணு! கோவிந்தா! வாசுதேவ! என்று அண்ணாந்து
இருந்தால் ஆகாரம் வாயில் வந்துவிழாமோ?

நாலுபேரையண்டினுல்தால் காராயணனுங்கொ
டுப்பன். குடித்தனக் காரரைக் கூடினல் தான்
கோவிந்தனுங் கொடுப்பன். வள்ளல்களை நத்தி
னால்தான் வாசுதேவனுங்கொடுப்பன். அப்படியில்
லாமல் முயற்சியற்று இருக்கமுட்டாரும் பிரிமப்
படரன்.

தங்கம்.—இரடி. ஓடாதே; அதிலேயொரு விஷயம்
கினைத்துக்கொள், அவர் பாரமார்த்தி. குடும்ப
சம்பக்ஷணம் என்பது காலையில் நெல்பொறுக்கிக்
கொணர்ந்து கொடுப்பதுதான் என்று எண்ணி
யிருக்கிறார். ஏனெனில், அவருக்கேர வேறொன்றி
லும்விருப்பமில்லை. தனக்கு ஆசையுள்ள ஒருவன்
தான் மற்றவர்களுக்குள்ள ஆசையையுங் கவனிப்
பான். அவனோ கணவன் சொற்றிறம்பாமையும்
தானாக ஒரு காரியமும் செய்யாதிருத்தலுமாகிய
கற்பு என்ற கல்ல விரதத்தை நன்கு அறிந்தவன்.
அவர் கொணர்ந்து கொடுத்ததைச் சமைத்துக்
குழந்தைகளுக்கும் கணவற்கும் அளித்துவிட்டு
யிருந்திருந்தால் தான் உண்பதும் இல்லாவிடில்
நரத்துணியை வயிற்றிற் சுற்றிக்கொள்வதுமாய்
இருக்கிறார். சுவாமியோ இவர்கள் பக்திக்கும்
குணத்துக்கும் வசப்பட்டு இவர்களைக்காக்க எண்
ணமுடையவராயினும் இவர்களுடைய வேண்டி

கோளை எதிர்பார்த்திருக்கிறார். முன் செய்திருக்கிறார்களும் விளையோ இந்த நல்லகுணமுடையவர்களையும் விடாது பற்றியிருந்து நற்காலம் வரவொட்டாமல் செய்கிறது. ஆனால் என்று கூடியும் இவர்கள் நல்ல சௌக்கியத்தை யடைபவர்கள்தாம். அதைக் கூடியவிரைவிலேயே நாம் பார்க்கப்போகிறோம். சசீலையின் குணத்துக்குச் சுவாமி சிவங்காரென்று சொல்கிறாய்? அவள் பெருங் குணத்துக்குப் போயிருங்குமே. அவள் பொறுமையை நம் வாய்கொண்டு சொல்லமுடியுமா?

15. வருவாய்மிக் குடையா யளவிற்ற செல்வத்தின்

வளமுள் ளார்க்கு

மொருவாவன் பொருமதலை யெண்ணியவா றளித்தோ
லொல்லா தாகும் [ம்ப

பொருவாவெங் கெங்குற்றாய்க் கொடுவிடமாய் வடவை
புகுந்து வாட்டத் [யாய்ப்

திருவாநின் றிடுமியிற் பன்மகவுள் ளாள்செய்கை
யெற்றே! யெற்றே!!

இப்படியிருந்துங் கணவனிடம் அன்புகுறையுமா?

16. இவ்வாறு மிடியென்றும் பெருங்கடலு ளழுந்தியுத்தற்
கினிமை சான்ற

செவ்வாய்மை யந்தணனை வெறுத்துரையா வலர்மொழி
சிறிதுநீ செப்பான் [கள்

சுவ்வாய்மை மைக்கர்கன்பான் மறந்துமியத் றுளவடன்
சுருண மென்னே

யெவ்வாறிந் துயர்க்கடனீர் துவமெனூமோ ரெண்ணமுளத்
தென்று மூண்டால்.

அதனால்தான் கூடிய விரைவில் அவள் மனத்தை
எவ்வழியாலாவது சுவாமி திருப்திசெய்வார்
என்று உறுதியாய்ச் சொன்னேன். அதற்கேற்ப,
நான் முன்னம் சொன்னபடி, அந்த அரைப்படி
நெல்லைகிடித்து அவல் செய்து புருஷரிடம் தந்து
துவாரகைக்கு அனுப்பிவிருக்கிறாள், அந்தப்பீசா
மணரும் அதை வாங்கிக்கொண்டு இன்று அரு
ணோதயத்துக்கே பயணமாய்கிட்டார். இனி
அவரிடம் தரித்திரமென்பது தரித்திராது. பெரி
யவர் முயன்றால் பெருததும் உண்டோ? எம்பெ
ருமான் கண்ணன் இவர் வரவையே நல்வசவாகக்
கொண்டு உபசரிப்பர். கண்ணன் அருள் கோக்க
யிருந்தால் எண்ணிலாச் செல்வத்துக்குடையவனா
யிருந்து மண்ணவரும் கிண்ணவரும் போற்ற
வாழலாமே. அடி, என்னடி! யாவருக்கும் முன்
விடைப்பயன்கள்தாம் இப்பிறப்பில் அனுபவிக்
கப்படும். இவர்க்குத் தெய்வபலம் இருப்பதால்
இப்போதைய நல்விடை யிப்போதே பலன் தரப்

போகிறது. அப்படிச் செல்வமும் இவர் கைகூடி வீட்டால் இவர்களுக்கு எந்தவிதமான குறையிருக்கப் போகிறது?

கமலம்.—ஐயோ போகட்டும்! விடிந்த தடியம்மா சூசிலை கட்டும்! அவள் கட்டும் விடிந்தால் உவர் ஒரு மூழும் உயரும். உல்லவர் வாழ்த்தால் யாருக்கும் சந்தோஷத்தானம்மா! அதிலும் இவர் விஷயத்தில் இரங்கி வருத்தாதவர் யாரிருக்கிறார்கள். கல்லங்கலையும். கனகம் ஒருத்திரான் மனம் வெந்து மாழ்குவான். அதுவுஞ் சிறிதுகாட்களில் தெரியவரும்.

கனகம்.—என்னவோ அம்மா! எனக்கு அசூயைதான் தலைக்கொண்டிருக்கிறது. எனக்கு இது இயற்கையான குணத்தான். “ஜன்மத்தோடு பிறந்ததைச் செருப்பால் அடித்தாலும் போகுமா என்ன” அவள்தான் கன்றாய்வாழட்டுமே? எனக்கு அவள் என்ன தாயாதியா, அவள் வாழ நான் பொறுதிருக்கிறதற்கு? என்னவோ சொல்லுகிறாயே? நான் என்னசொன்னேன்? அந்தப்பிராமணன் ஊராரோடு ஒட்டியில்லையே; அவர்தாம் அப்படியிருந்தாலும் அவளாவது நாலு பெண்களை கத்திவாழலாமே என்றுதானே சொன்னேன் நீங்கள் என்னென்னவோ சமாதானம் சொல்லிக்

கொண்டுவருகிறீர்கள். அவையொன்றும் 'எனக் குப் பிடிக்கவேயில்லை. நீங்கள் சொன்னபடி அவள் செல்வம் பெற்று வாழ்க்கிருந்தால்தான் உங்கள் வார்த்தைகளை நான் நிச்சயம் என்று நம்புவேன்; அதுவரையில் என்மனம் உங்கள் சொல்லில் நம்பிக்கை கொள்ளாது.

தங்கம்.—அடி, பைத்தியமே! தெய்வபலத்துக்கு முன்னால் வேறு பலம் நிலை கிற்குமா? பகவான் கிருபை வைத்துவிட்டால் ஊரார் என்ன செய்யமுடியுமென்றிருக்கிறாய்? தெய்வபல மில்லாவிட்டால் ஊரார் ஒப்படைத்தாலும் முடியுமா? ஐயன் வேறுக்க ஆரும் வேறுப்பால்லவா?

கலைம்.—அடி, கனகம்! இராவணன் கதை கேட்டிருக்கிறாயா? அவனுக்கு என்னபலம் குறைவாயிருந்தது? அவன் நல்ல வேதவித்து. அவனுக்குத் தமயன் குபேரன். தம்பியோ உலகத்துக்கொரு வலியாளனான உயர் சும்பகர்ணன். புத்திரனோ எத்திசையும் இசைகொண்ட இத்திரனைத் தந்திரமாய் வென்றவன். தானோ பத்துத்தலைகளும் இருபது கைகளும் அழியாச் செல்வமும் அளவில்லா வரங்களும் கொண்டவன். இருப்பிடமோ நல்ல அரணுள்ளதாகி மண்ணவரால் கடக்கமுடியாத மாபெருங்கடலின் மத்தியிலுள்ளது. இன்

முன்னுமங்கம்—முதற்காட்சி.

—:0)(1)(0:—

காலம்—நண்பகல்; இடம்—அவந்திக்கானகம்.

(சூசைலநம், வாமனனும்.)

சூசைலர்.—(தனக்குள்) இத்துணைத்துயரம் உடைமை யினன்றோ விழுயியோர், காமத்தை மேன்மே லும் பயப்பதாகிய இவ்வறத்தினை யறவிடுத்துத் துறவறமேற்கொண்டு காடுறைகின்றனர். திணையும் பற்றிலானெனினும் வீட்டிலுறைவானுக்குக் காமம் பணையிற் பெரிதாகின்றது. அவன், கூட்டினுட்பறவைபோன்று கொண்டார் கொள்கைக் கொப்பக் கூவிக்குலைந்து தாவித்தயங்கிச் செய்தினைகளான் ஆவி பிரியினும் பாவியாய் என் பத்துகான்கு உயிர்வகையினும் பல்காற் பிறக்குழன்று அலைமிறுரும்பாகின்றான். நான் மனோ பலத்தால் ஓழித்திருந்தும், புறத்திடயால் உள்கலங்கும் தெங்கங்காயினது தெண்ணீர்போல, முன்வினைத் தொடர்பாற் கலங்கியிச் செயலுக்கு ஆளானேன்.

17, செறிதருதன் மனப்படியே செய்தலொரு வருக்கினிதா மறிவுறுக்குங் குருமொழிகேட்டாக்லஃ தினுஞ்சிறப்பா முறிதருமே திவ்ரசொற்கேட்டுருற்றன்முனி தயர்மணையன் வறியவுறை கேட்டுருற்றல் மண்ணிறனோர் கெடுதியும்,

இதனை நான் அறிந்துள்ளவனாயினும் மனைவியின் சொல்லைக்கேட்டு இவ்வளவு ஆன்பத்தைத் தாக்கடிம இந்தச் செயலிலிறங்கினேன். அவன் என்பால் காட்டிவரும் அன்பால் நான் இது செய்யத் துணிந்தேன். ஆரம்பித்த காரியத்தை முடிக்கமுயல்வதே ஆண்டன்மைக்கு அழகாகும். அதனால் அதைரியப்படாமல் மனத்தை மேலே செலுத்தவேண்டும். என்னவிது! இவ்வளவு தூரம் நடந்து வந்திருக்கிறேன். துவாரகை சமீபத்தபாடில்லை. வழிப்போவாரைக் கேட்டாலோ வெகுதூரத்தில் இருக்கிறது என்கிறார்கள். நானே பலகாடுகளையும் * மலைகளையும் கடந்து வந்திருக்கிறேன். இதுவரையிலும் வழி நடந்தறியாதவனாதலால் கால்தளர்ந்துகொல்லர்ந்து தாகம் மிகுதியாயிருக்கிறது. இங்கேகார் கிளைவழி தென்படுகிறதே. தெய்வமே! கண்ணா!! இனி என்னசெய்வேன்? இந்த இரண்டு வழிகளில் எது துவாரகைக்குச் செல்லும் வழியோ தெரிகிலேன். யாரையாவது கேட்போமென்றாலோ ஒருவரையும் காணோம்; நாழிகையோ பதினைந்தாயிற்று. இந்த இரண்டு வழிகளில் எது நான் போகத்தகுந்தது? தெரிந்து கொள்ளாமல் போகுதல் நல்லதன்று. என்னசெய்வேன்? (நாற்புறமுஞ் சுற்றிப்பார்த்து

ஒருவரையுங் காணாமல், தனக்கு வலது பக்கத் தில் பரதகக்குச் சற்று விலகியிருக்கும் ஒருதென் னஞ்சோலையைக் கண்ணுற்று மீலாதிடங்கொள் கிருர்.) என்னவந்தாலும் கண்ணபிரான் கைவிட மாட்டார். இந்தச் சோலையைப் பார்த்தால், இன் விடத்தில் ஒரு குளமிருக்கிறது என்று தெரியவரு கிறது. அங்கே போய் அதிலிறங்கி அறுஷ்டா னத்தை முடித்துக்கொண்டு கொஞ்சம் தீர்த்த முஞ்சாப்பிடுவேன். அதற்குள் யாராகிலும் வர மாட்டார்களா? அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளு கிறேன். (குளத்திலிறங்கி, அறுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொண்டு, மேலே ஏறி, அங்கு ஒரு வரைக் காண்டிருர்.)

வாழ்மனை.—(எழுந்து வணங்குகிருர்.) வரவேண்டும். குசேலரே! எது இப்படி வழி நடந்து வந்தீர்கள்?

குசேலர்.—(உட்காங்குகொண்டு) நங்களை இன்னு றென்று அநியாத பானியாதிருக்கிறேன். தெரியச் சொல்லவேண்டும். நான் துஷாரகைப் பயணமாக வந்திருக்கிறேன். நங்களை நேசமுதலிய விவ ரங்களை நான் அறியலாளுமோ?

வாழ்மனை.—காலும் அவந்தி நககாற்சேர்த்தவன் தான். நங்களை அறியாதவர் உலகத்திலேயே இல்லை. அப்

படியிருக்க, தம்முருக்கு வெகு சமீபத்திலிருக்
கும் நான் அறிந்திருப்பது ஒரு ஆச்சரியமன்று.
தாங்கள் எப்போதும் நிஷ்டையிலேயே காலங்
கழிப்பவர்களாதலால் மற்றவர்களைப்பற்றி வெகு
வாக அறிந்திருக்கமாட்டீர்கள், இது இருக்கட்
டும். தாமரவது துவராகைக்குச் செல்வதாவுது!
ஆர்ச்சரியமாயிருக்கிறதே. இந்தக்காரியம் தங்க
ளால் சாதிக்க முடியாததாயிற்றே! என்னைப்
போன்றவர்க்கு இது லகஜம். தாங்களோ இது
வகையில் ஒருநாழிகை வழிகூட நடத்தறியீர்கள்.
இவ்வளவு தூரம் எப்படி நடத்துவந்தீர்கள்?
ஐயோ பாவம்! மிகவும் கண்டத்தப் போயிருக்கி
றீர்களே. காலைமுதல் ஆகாசமே எடுத்துக்
கொள்ளவில்லை போலிருக்கிறது. (பாழுக்கெய்
தெய்வமே! எளிப்படி பக்தரையும் பசித்துக்கொள்
என்று எண்ணிக்கொண்டே, சில பழங்களை
எடுத்து முன்னே வைக்கொள்) ஸ்வாமி! இந்தப்
பழங்களைச் சாப்பிட்டால், பசி சிந்திது அடங்கும்.
பிறகு வழி நடக்கலாகும். எடுத்துக் கொள்ள
வேண்டும்.

சூசேலர்.—ஐயா! வேண்டாமே, வழியிலே போவாருக்
கெல்லாம் இப்படி நீங்கள் உபசாரம் செய்து வந்
தீர்களானால், உங்கள் பசி தணிவதெப்படி?

வாமனன்.—கருணைக்கடலே! பிறருக்கு உதவுதல் என்
 லும் இந்தச் செயலைத் தாங்கள் ஒரு விரதமாக
 வன்றோ கொண்டிருக்கிறீர்கள்! வயல்களில்
 உதிர்ந்து கிடந்தவற்றைப் பொறுக்கிக் கொண்டு
 வந்து குற்றிச் சமைத்து, அது தம் குடும்பத்
 துக்கே போதாததாக விருந்தபோதும், ஒரு
 அதிதிக்காயினும் அளித்தபிறகே சான்பிடுவது
 என்னும் அழியாவிதம் பூண்டிருக்கிறவர்கள்
 தாங்களன்றி யாரிருக்கிறார்கள்? ஊராரை ஊட்டி-
 வளர்த்தால் தன்னைப் பகவான் காப்பான் என்
 பது உங்கள் கொள்கையன்றோ? இந்தப்பெரு
 மையான தருமத்தை உலகத்தாருக்கு நடத்திக்
 காண்பிப்பதற்காகவே தாங்கள் அவதரித்திருக்கி
 றீர்கள் என்பது பெரியவர் அபிப்பிராயம். தங்
 கள் பெயரைக் கேட்டவனும் பிறருக்கு உதவி
 யைச் செய்வானென்றால், தங்களோடு வசித்துத்
 தங்களை எப்போதும் தரிசிக்கின்ற எனக்கு இந்
 தச் செயல் செய்யத் தோன்றுவது ஆச்சரிய
 மாகாது. உலகத்தில் தங்களுக்கு உபசாரம் செய்
 யாதவன் பாவியென்று அழைக்கப் படுவான்
 என்பதில் தடையில்லை. மிருகங்களும் பறவை
 களும் மரங்களுக்கூடத் தங்களை அன்போடு உப
 சரிக்கும். தங்களுக்குப் பசியே இல்லாதிருந்தா

லும், ஏழையாகிய நான் கிருதார்த்தனாகும்
பொருட்டு இந்தப் பழங்களை அங்கீகரிக்கவேண்
டும். (பழங்களைக் குசேலரது மடிமில் வைக்கிறார்.)

குசேலர்.—(புன்னகை செய்து) அன்புள்ளவரே! அப்
படியே எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். (பழங்களை
எடுத்துக் தமது ஹ்ருதயத்தில் குடிக்கொண்டி
ருக்கும் அந்தர்யாமிக் குகிவேதனம் செய்து,
கண்பர் வாமனருக்கும் கொடுத்துத் தாமும் சரப்
பிடுகிறார்.)

வாமனன்.—(எழுந்து) ஸ்வாமி! சற்றுப் பொறுங்கள்.
தாங்கத்துக்கு நீர் கொண்டுவருகிறேன்.

(குளத்தில் இறங்குகிறார்.)

குசேலர்.—(எழுந்திருந்து) ஸ்வாமி! வேண்டாம். நானே
போய்க் கொண்டுவருகிறேனே. தாங்கள் செய்யும்
இவைகளெல்லாம் எனக்கு மனவருத்தத்தை யுண்
டபண்ணுகின்றன. (கையமர்த்துகிறார்.)

வாமனன்.—(இன்னும் வேகமாக நடந்துகொண்டு)
பெரியவருக்கு உபசாரம் செய்வதைக் காட்டி
லும் பாக்கியம் வேறேயுண்டோ? பிராமணரு
டைய முக்கிய கொள்கை இதுதான் என்பது
தாங்கள் அறியாததன்றே! தாங்கள் தயவு செய்ய

வேண்டும். நான் செய்திருக்கும் பெரும் பாவங்கள் நீங்குவதற்கு இந்தச் செவ்வல்லாமல் வேறொரு பிராயச்சித்தமுமில்லை.

(நீர் கொணர்ந்து கோடுக்கொருர்.)

குசேலர்.—ஸ்வாமி! தங்களுக்குப் பிறவுளிர்களிடத்தில் என்ன அன்பு! இதுவன்றோ அஃனென்பது.

(தாசகசாந்தி பண்ணிக்கொள்கொருர்.)

வாமனன்.—பெணுத்தவரே! கொஞ்ச நாழிகை சித்தியைசெய்து தீனைப்பாறலாமே. சற்றுப் பொறுத்துப் பயணப்பட்டால், ஒன்றரைக் காதத்துக்கு அப்பாவிருக்கும் கிராமத்தை அடையலாம். அங்கே இராத்திரியைக் கழித்துவிட்டு, விடியற்காலம் எழுந்திருந்து உங்களது பயணத்தைத் தொடரலாம்.

குசேலர்.—நன்பரே! அப்படித்தான் செய்யவேண்டும். வேலில் அதிக உக்கிரமாகத்தான் இருக்கிறது. சிற்று நாழிகை பொறுத்துப் புறப்படுவோம். தாங்கள் அந்தக்கிராமம் வரையிலும் போகிறீர்களோ?

வாமனன்.—ஆமாம். அங்கே ஒரு பிரபுவின் கிருஹத்தில் நாளைக்கு விவாஹ மஹோத்தஸவம் நடக்கப்போகிறது. அவர் எனக்கு நன்கு புரிசயம்

உள்ளவர். பிராமணர்களை நன்றும் உபசரிப்பவர். தத்தம் குடும்பசமாசுணத்தின் கிரித்தம் செல்வரைத் தேடிப்போவது ஏழைகளுக்கு இயற்கைக் குணத்தானே? அதனால் நான் அதுவரையில் போகப்பட்டவன் தான்.

(இருவரும் பதிற்றுக் கொண்கிரர்கள்.)

குசேலர்.—ஸ்வாமி! நாங்கள் சொன்னபடியே ஏழைகளுக்கு உதவுவது என்பது பணக்காரரில் திரிடத்தில் நான் உண்டு. பலர், தமக்குச் செல்வம் வந்தவுடனே தேய்வத்தை கித்திப்பவராயும், பெரியவரை அளமதிப்பவராயும், அவம்புகும் கோளுக்கும் தாலிக்கும் செலவு செய்பவராயும் இருக்கின்றார்கள்.

வாமனை.—ஆமாம். இன்று உலகவியற்கை தானே. ஆனால், என்னால் செல்லப்பட்டவர் அப்படிப்பட்டவரல்லர். பாம்பபையாய்த் தரும் சித்தையுடைய குலத்தில் பிறந்தவர். துறந்தார் முதலிய மூவருக்கும் துணைவர். கிறந்த ஆஸ்திகர். தரித்திரமென்னும் வியாதியைப்போக்கும் வசித்தியர். மெய்யே உருவாகக் கொண்டவர். எல்லாச் சம்பத்தும் கிறைந்துள்ளவர். பெரியவரது அருக்கிரகம் பெற்றவர். நாங்கள் காளை அங்கே தங்கியிருக்க நேருமாரின், தங்களை நன்றும் உபசரிப்பார். தங்களுக்கு குணதீசயங்களை விஸ்தாரமாகக்

கேட்டிருக்கிறார். தங்களைப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் ஆசை கொண்டிள்ளவராதலால், தம்மைக் கண்டவுடன் பிருஹஸ்பதியைக் கண்ட இந்திரன் போல மகிழ்வார். எனக்கும் அதனால் பெருமை யுண்டாகும். கிருபை செய்யவேண்டும்.

குசேலர்.—பெரியவரே! தாம் சொன்னவெல்லாம் எனக்கு இஷ்டமானவைமாகவும், எனக்கு உள்ளக்களிப்பை மிகுதியாகக் கொடுக்கக் கூடியவையாகவுமிருந்தாலும், நான் உத்தேசித்துப் புறப்பட்ட காரியத்தில் ஒரே உறுதியான கருத்துக் கொண்டிருக்கிறேனாதலால், என் பயணத்தை இடையில் கிறுத்திவிட்டுச் செல்வதில் நான் இஷ்டப்படவில்லை. கண்ணபிரானது செந்தாமரைக் கண்ணினைகட்டுப் பாத்திரமாவதை விடுத்து, வேறொருவர் கண்ணைக்கை எதிர் பார்த்திருக்க நான் பிரியப்பட்டேன். அல்லாமலும் மனிதரது உதவியையே ஒருவன் நாடியிருந்தானால், அவன் தெய்வவுதவிக்குப் பின்னவான். ஆதலால், எனக்கு அதில் கோக்கமில்லை.

வரமனன்.—உண்மைதான், நாங்கள் சுத்தமன்றும் உறுதியான எண்ணமும் உடையவர்களாதலால், உத்தேசித்துப் பயணப்பட்ட காரியம் கேட்கலாமல் முடியும் என்பதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. மற்றவர்கள் அப்படியல்லர். காமத்தினால் கட்டுண்டு கழிகிறார்கள்.

குசேலர்.—இது மனப்பரிபாகத்தின்செயல், ஆனாலும், பகவான், அவரவர் உள்ளக்கருத்தினுக்குத் தக்க படி செய்வினைகளை யநுசரித்து உதவுகிறார். எல்லாவுருவங்களும் ஆதியஞ்சோதியின் பேருருவங்களாகவே இருந்தாலும், தம்மைத் துதித்தவர்கள் தங்கள் தங்கள் மனத்தில் குறித்துக் கொண்ட உருவத்தின் அளவேதான் பதம் கொடுக்கிறார்.

18. தமருகந்த தெவ்வுருவ மய்வுருவத் தானே
தமருகந்த தெப்போமற் றப்பேர்—தமருகந்த
தெவ்வண்ணஞ் சிந்திற் திமையா திருப்பே
யய்வண்ண மாழியாளும்.

இது பெரியவர்களுடைய பெய்யாத மொழியன்றோ? ஏன்? இப்படிப் பேசிக்கொண்டே வழிகடப்போமே. பொழுதாநிற்றன்றா? தூரவழிகடக்கவேண்டுமாதலின், மெல்ல எழுந்துபோகோம்.

வாழ்நன்.—இஷ்டப்படியே செய்வோம். ஆனால், உஷ்ணம் மிகுதியாயிருக்கிறதே. நாம் கடக்கவேண்டிய வழி கொஞ்சம் மணலும் கலந்துள்ளதாதலால், இப்படிக் கொதிக்கும் வெயிலில் கடந்து போவது அசாதத்தியமாகுமே.

குசேலர்.—ஆமாம். ஆனால், நமது வழி தொலையவேண்டாமா? நாம் போகும்போது அப்படி மிகவும் பொறுக்க முடியாதிருந்தால், நிழல் கண்ட

விடத்தில் சற்று இளைப்பாறுவோமே. பெருமுது சாய்ந்து விட்டதாதலால். நாம் போகவேண்டிய பதினைந்துநாழிகைவழிக்கு இப்போதே புறப்பட்டால் தானே சூர்யாஸ்தமனத்துக்காவது அந்தக் கிராமம் போய்விடுவாம். இருட்டிப் போனால் காட்டில் வழி காட்டுகமுடியாமல் போய்விடுமே.

வாமனன்.—ஆனால், மெல்ல மெல்லப் போவோம். மூத்தோர்சொல் வார்த்தையமீர் தம்.

(எழுந்து செல்லுதல்.)

குசேலர்.—வாமனரே! என்ன உஷ்ணம் பார்த்தீர்களா? யிருகங்காரும் பறவைகளும் இந்தக் கொதிப்புக்கு ஆற்றாமல் என்ன பாடு படுகின்றன!

வாமனன்.—அந்தவந்தீர்! இவ்வளவு உக்ரம் சூரியனுக்கு மறைப் பருவங்களைக் காட்டிலும் இந்தப் பருவத்தில் உண்டாயிருக்கக் காரணமென்ன? இஃதென்ன பருவம்?

குசேலர்.—உலகத்தில் சீதோஷ்ணங்கள் பருவங்களுக்குத் தக்கபடி மாறிவருகின்றன. இது முதுவேணிப்பருவம்.

19. மண்கொதிப்ப வறல்கொதிப்ப வளிகொதிப்ப வெண்ணுவா ரெண்கொதிப்ப நறுநீழ லியைமனைவிட்டகலார்க்கும் கண்கொதிப்பக் காங்கொதிப்பக் கால்கொதிப்பக் கற்பகஞ் வண்கொதிப்ப விவ்வேனில் வெம்பருவ மேவியதால். [சார்

இந்தக் காலத்தில் வழிநடப்பவர் மிக்க அருமையே. நம்மை இந்தக்காலத்தில் வழிநடத்துவதும் மிக்க வலுமையே.

வாமனன்.—ஸ்வாமி! பாருங்கள். இந்த வெப்பத்தினால் குளங்களும் நதிகளும் வற்றிப்போய் இருக்கின்றன. இதனைப் பார்த்தால், பிராமணர்கள் மீரைக்கொண்டே மூன்று காலங்களிலும் தனது பகைவரையழிக்கிறார்கள் என்றதைத் தெரிந்த சூரியன், அந்த மீரையெல்லாம் தன்னிடத்தே இழுத்துக்கொண்டால் எப்பகைவரும் தன்பால் அணுகமாட்டார்கள் என்று எண்ணித்தான் கவர்ந்து கொண்டானே என்று சொல்லவும் இடமுண்டாகிறது.

குசேலர் —ஆமாம். அப்படி எண்ணவும் இடமுண்டு தான். அதோ பாருங்கள்! ஒரு மான் வெப்பத்துக்கு ஆற்றாமல் தாகமிசூதியினாலே அங்கே தோன்றுகின்ற கானல் மீரை நல்ல மீரென்று எண்ணிக்கொண்டு ஓடிப்போய், ஜலம் அங்கே காணாமல் போகவே, நிரும்பிக் கலக்கத்துடன் ஓடிவருகிறது. இதனை உணர்ந்தோமானால், உலோபிகளிடத்தில் ஆசையோடு சென்ற தரித்திரர், அவர்களைப் பலகடவைகளில் தொடர்த்தும் ஒன்றும் பெறாமல் இளைத்து மனம் வருத்தி வரும் தன்மை நினைவுக்கு வருகிறது. ஐயோ பாவம்! என்ன தாபம்!! என்ன பரிதாபம்!!!

வாமனன்,—ஆமாம். ஸ்வாமி! அந்தக் கானலாறு நம் மையே மயக்குகின்றதே. பகுத்தறிவில்லாத அவைகள் என்ன செய்யும்? இதோ! இந்தப் பறவைகளைப் பாரும்பர்கள், தண்ணீர் இருக்கும் வரையிலும் இந்தக் குளங்களில் தங்கியிருந்து, நீர் வற்றிப்போகவே, தாங்களும் வேறு குளங்களை நாடிச் செல்கின்றன.

சூசேலர்.—ஆமாம். இதுதான் இழிந்தவர்கள்செய்கை. ஒருவன் செல்வவானாயிருக்கும் வரையிலும் அவனுடன் கூடியிருந்து கடித்து, அவன் இளைத்துப் போனவுடன் தாமும் அவனது சினேகத்தை மறந்து அவனிடம் போவதையே கிறுத்திவிடுவது அவர்கள் தொழிலன்றோ?

வாமனன்.—இஃது உலகவியற்கைதானே. சமுத்திரத்தில் வடவாமுகாக்கினி தங்கியிருக்கிறது என்கிறார்கள். அதன் கொதிப்பு இந்தக்கொதிப்பை விடக் கொடியதாயிருக்குமோ?

சூசேலர்:—இல்லை. இல்லை. அந்த வடவாமுகாக்கினி சூரிய வெப்பத்துக்கு ஆற்றமல்தான், குளிர்ந்த இடம் தேடிப் போய்ச் சமுத்திரத்தில் ஒளித்துக் கொண்டிருக்கிறதே என்று சொல்லலாம்படியிருக்கிறது.

வாமனன்.—ஆமாம். இருக்கும். அதனால்தான் மற்றப் பருவங்களிலும் இந்த வேணிப் பருவத்தில் சமுத்

திரஜலம் மிகுதியாகக் குறைந்து போகின்றதோ?
(செல்லுகிறார்கள்.)

குசேலர்.—இல்லை. அது காரணமன்று. இந்தக் கோடைகாலத்தில் கடலில் விழும் கதிகள் கீரற்று இருப்பதாலும், மழை இல்லாமல் இருப்பதாலுந்தான் கடலின்வரவு குறைந்து சூரியவெப்பத்தால் உள்ளதும் வற்றிப் போகிறது.

(இருவரும் சிறுமணல் வெளியைக் கடக்கிறார்கள்.)
ஐயா! இங்கே பார்த்தீர்களோ இந்த நிலம் பசையேய் வற்றிருக்கிறதை.

20. தாவரு மிருவினை செந்துத் தள்ளரு
மூவகைப் பலையாண் கடந்துமுத்தியிற்
போவது புரிபவர் மனமும் பொன்விலைப்
பாவையர் மனமும்போற் பசையு மற்றதே.

வாமனன்.—ஆமாமையா! பார்த்தால் ஏங்கும் எரி கின்றதே. பசையெங்கிருந்து வரும்? இந்த நிலத்தில் இந்தவேளையில் கம்மிரண்டு பேரையுத் தவிர வழி நடப்பார் ஒருவரையுங் காணும். இந்த மணல் கொதித்து வெந்து உருகியிருப்பதைப் பாருங்கள். இதனால் இந்த நிலத்தின்,

21. பாருமோ டாதுநீ டாதெனும் பாலதே
சூருமோ டாதுகூ டாதரோ சூரியன்
தேருமோ டாதுமா மாகமீ தேரினேர்
காருமோ டாதுநீன் காலுமோ டாதரோ.

குசேலர்.—ஆனால், நாம் போகவேண்டிய வழியெல்லாம்
இப்படித் தானிருக்குமோ?

வாமனன்.—இல்லை. இந்தச் சிறுவரங் கடந்துபோனால்
கல்ல கிழலுள்ள சரையாகத் தானிருக்கும்.
அதனை வெகு ஸூலபத்தில் கடக்கலாகும்.

குசேலர்.—இந்தச் சிறுவழி கடந்தோமானால், அந்தப்
பெரியவழி ஸூலமாகத் தானிருக்கும். இந்த
வெயிலில் இதனைக் கடந்து போகவேண்டுமே!

வாமனன்.—அதனால் தான் புறப்பெய்தும்போதே சற்று
வெயில் தணியட்டுமே யென்று சொன்னேன்.
பிறகு தங்களது கட்டுரைக்குத் தட்டுரை சொல்
லாமல் பயணப்பட்டு விட்டேன்.

குசேலர்.—நான் இதுவரையில் வழி நடந்திராததால்,
நடக்கவேண்டிய வெகு தூரவழியை நீனைத்து
மெல்ல நடப்போமென்று துரிதப் படுத்தினேன்.
அதனால் உண்டான குற்றம்தான். மன்னிக்கவேண்
டும்.

(இப்படிப் பேசிக்கொண்டே இருவருள் சென்று
அஸ்தமனத்துக்கெல்லாம் அந்தக்கிராமத்தை
அடைந்தனர்.)

மூன்றாமங்கம்—இரண்டாங்காட்சி

காலம்—மரலை; இடம்—கானகம்.

(குசேலர் பிரவேசித்தார்.)

குசேலர்.—(தனக்குள்) நான் எனது நகரத்தை விட்டு
 நான்கு இரத்திரி கழித்தேன். ஆசையிருதியால்
 பயணப்பட்டேனாலும், இந்தக் காட்டு வழி
 களில் பசிவருத்தங்கள், துணிந்த தெற்குடைக
 என்னையும் சிறிது பின்னடையச் செய்தின்றன.
 ‘துன்பம் அடையாதவர் இன்பம் பெறுதவரே’
 என்பதைப் பலதரமும் எண்ணியே மறுபடியும்
 என் முயற்சியைக் கைக்கொண்டேன். கண்ண
 பிரான் இருக்குமிடம் மோஷி வீடாகும்போது,
 அதனை நாடிப் போகும்வர் துன்பக்கடலுள்
 மூழ்கிக் கரையேறுவது இயற்கைதானே. இந்
 தக்காட்டுமார்க்கமே அந்தக்கடலாகும். இதனைக்
 கடந்து செல்வதற்கு அவரது ஆயிரநாமங்களே
 பெருந் துணையாகும். அந்தவேழு பவவாழிகளை
 யும் அவன் பேரால் கடப்பார்கள். அது செய்
 யும் அவனது அரிய நாமங்களுக்கு இந்தப்
 பெரிய வழிகளைக் கடத்தல் அருமையாகுமோ?
 போகிறேன். என்ன! இன்றைக்கு வெயில் மிகுதி
 யாயிருக்கின்றதே? சகிக்கக் கூடவில்லையே.

நாலும் வரமனரும் நடநதுவந்த நாளைக் காட்டி
 லும் வெப்பமாயிருக்கிறதே! அன்று இத்தனை
 வருததம் உண்டாகவில்லை. மார்க்கமோ கல்லும்
 முள்ளும் கலந்ததாயிருக்கிறது. இன்று சூரிய
 உதயத்துக்கெல்லாம் அறுட்டானங்களை முடித்
 துக்கொண்டு புறப்பட்டிஐந்தப் பதினைந்து நாழி
 கையும் நடந்திருக்கிறேன். வெயில் மிகுதியாலும்
 வேகமான கடையாலும் தேகம் சோர்வடைகின்ற
 தாதலால், கொஞ்சகோம் இங்கே எங்கேயாவது
 தங்கித்தான் போகவேண்டும். சிறிது வெப்பங்
 குறைந்தபிறகு பயணப்படலாம். பறித்துக்கொள்
 ளலாமென்று எண்ணினாலும் இங்கே சோலை
 யொன்றும் காணப்படவில்லை. ஆமாமாம். பெரிய
 கானகங்களில் சோலை காணக் கிடைப்பது அரு
 மைதானே. கொடிய மிருகங்களும், கடிவிடப்
 பிராணிகளும், வழி பறிகளும் வேடருமல்லாமல்
 இங்கு வாழ்வார் யாவர்? ஆதலால், எனது களைப்
 புத் திரும் வண்ணம் இந்த அடர்த்தி மரங்களின்
 கிழலிலேயாவது சிறிதுகோம் பறித்துக்கொள்ளு
 கிறேன். (அங்கே போய் ஒரு இடத்தைக் கல்
 லும் முள்ளூயில்லாமல் சுத்தப் பறித்திப் பறித்துக்
 கொள்ளுகிறார்.) இந்தக் காட்டில் மரவகைகள்
 யாவும் வளர்த்திருக்கும் போலிருக்கிறதே
 குரங்குகளும் ஏறியறியாதனவரய் மரங்கள்
 உயர்ந்து வளர்த்திருக்கின்றன. இந்த வளத்தில்

மரங்கள் அடர்ந்தும் உயர்ந்தும் செழித்தும் இருக்கும் மாநிலியைப் பார்க்கவே, காணீழுகன அழியும் காலத்தும் இந்தக் காணகம் அழியாது என்று எண்ணுவதற்கும் இடமுண்டாறெது.

22. சந்தநய மலர் சேகரம் உருகுரு நாராரு
மித்தவனக் கழிவின்றென் றியாரு என வெந்ததுரைப்பக்
கந்தமலர் நாராரு வந்தவர்ப்பிரிவு உருகுரு
மந்திகளு மரிமாத மாபுரபல வேறநியால்.

ஆதலால், இந்த வனமானது காணகத்தில் புகுந்து வளரும் என்பதில் பாத்தாளில்ல பல வகுப்பு உயிர்ப் பிராணியும் வகுப்பத, நரிய முதலெரிய இடமாயிற் புகுகிறது. அல்லது யிலைகுகள் இருந்து வார்ப்பு பெற்றிதாநேனா பெரும் குறை யுண்டு. முன் சார்பிய முனிவரிடம படித்தகக் கொண்டிருந்தபோது பற்பல வனங்குகைப் பார்க்க திருக்கிறேன். இதைப்போலப் பெரியவனத்தைக் கண்டில்லை. வனம் என்பது உத்தியான வனத்தைப் பட்டக் கொஞ்சம் அடர்ந்தியாநிருப்பதுதான் என்று இது வகையிலும் எண்ணிநிருத்தேன். பாதைக்குர் சற்று விலகிநிருக்கும் இடவே இப்படி அடர்ந்திருந்ததானால் இவ்வள்ளை பிரவேசித்தால் நிரியன் முனியே அழைவதற்கிடம் இராதென்று எண்ணுகிறேன்.

(இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே வாங்கிவிட்டார்)

[சுவேதனும் சுதேவனும் பிரவேசித்தல்]

சுவேதன்.—ஆமாம், நகரில் இருப்பவர்கள் எவ்வளவு தான் படித்தவர்களானாலும், நாகரிகத்துக்காக ஸதாசாரங்களை யெல்லாம் விட்டொழித்து விடுகிறார்கள்.

சுதேவன்.—அதேனப்படிச் சொல்லுகிறாய்? ஒழுக்க முடையவர்கள் என்கிறுந்தாலும் சீலராகவே இருப்பார்கள். அவர்கள் தங்கள் கடமைகளைத் தூங்கி யெழுந்ததுமுதல் படுக்கும் வரையிலும் கிரமமாகச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்களாதலால், என்கே போனாலும் அந்தப் பழக்கத்துக்குத் தவறி நடக்கமாட்டார்கள்.

சுவேதன்.—அது சரி. அதற்கு மாறாக நான் ஒன்றும் சொல்ல வரவில்லை, இப்போது. நகரங்களில் வசிப்பவருக்குச் சில ஆசாரங்கள் அசாத்நியங்களாகையால், அவற்றை விலக்குவது அவசியமாகிறது. “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவலகால வகையினுனே” அல்லவா?

சுதேவன்.—ஆமாம். அப்படியானால், கூடுமானவற்றைச் செய்துகொண்டு கூடாதவற்றையல்லவா விட்டுவிடும்? அப்படியின்றி எல்லாவற்றையும் தொலைத்து நாஸ்திகர் ஆகிறார்களே.

சுவேதன்.—ஆகக்கூடாதுதான். ஆனால், என்ன செய்யலாம்? தங்களால் அனுஷ்டிக்க முடியாமல் போகவே, காலதேச வர்த்தமானங்களை யநுசரித்து விட்டிருக்கவுங் கூடும்.

சுதேவன்.—நண்பா! என்னவிது? ஒன்றிலும் ஒட்டாமல் பேசுகிறாய். இது அழகாகுமோ?

சுவேதன்.—ஆமாம். தங்களது குலத்துக்குத் தக்க ஆசாரங்களை விட்டிருப்பவர்களை ஒழுக்கமுடையவர் என்று எப்படிச் சொல்லலாம். அதுவன்றி, அவர்களின் குற்றங்களை எடுத்துச் சொல்வோமானாலும் சொல்பவரைத் தூஷிப்பார்கள். அதனால்தான் ஒட்டாமல் பேசவேண்டியிருக்கிறது.

சுதேவன்.—இஃது உண்மையே. நாஸ்திகரை ஆஸ்திகராகச் செய்தல் சாத்தியமானதன்றுதான். என்ன செய்யலாம்? நல்லவர் தோன்றி அவரை நல்வழிக்குத் திருப்பக்கூடிய நல்ல காலம் எப்போது வருமோ?

சுவேதன்.—ஆம். “சொற்கரிய செய்வர் பெரியர்” நல்லோர் தங்களது ஒழுக்கத்தாலும் குணத்தாலும் உபதேசத்தாலுமே உயிர்க்குதவ உலகத்தாரைத் திருத்துகிறார்கள். ஜனகன் முதலியவர் தாங்கள் நிஷ்காம பக்தியாற் சிறந்து ராகத் வேஷங்களை யொழிந்திருந்த போதிலும், உலகத்

தாராத் திருத்துவதாகவே தாங்களும் உலகில்சுக்
 துக்கங்களில் உழல்வதுபோல் காண்பித்துவந்தன
 ரல்லவா?

சுதேவன்.—ஆமாம். அப்பா உண்மைதான். அவர்
 கள் போலப் பலபேரைப் பற்றி காம் படித்துமி
 ருக்கிறோம். கேட்டும் வசுகிறோம். அவையெல்
 லாம் ஆகமப் பிரமாணங்களல்லவா? பிரத்தியக்ஷ
 மாகவே அறிகதுகொள்வதற்கு அவந்தியில் ஒரு
 பெரியவர் இருக்கிறார். அவரை யறியாதவர்
 அறியாதவரே.

சுவேதன்.—கண்பா! இப்படிச் சிறப்பாகச் சொல்வதா
 லும், அவர் வசிக்ருமிடம் கமழ் ருக்கு வெகு சமீ
 பமான அவநதி என்று சொல்வதாலும் அம்ம
 ஹாணை கான கன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டேன்.
 ஆனாலும் அதைப் பெரியவரைப் பற்றிக் கேட்டி
 ருக்கிறேனெ யல்லாமல் அவரை யொருமுறையா
 கலும் தரிசித்ததில்லை. இப்படிப்பட்ட பெரியவர்
 களைத் தரிசித்தாலும் பாவங்கள் ஒழியுமென்பாள்
 களே! நீ யொருதரமாகிலும் அம்மஹாணை தரி
 சித்ததுண்டா?

சுதேவன்.—கான் அவரைப் பலமுறை தரிசித்திருக்கி
 ரேன். அவர் எப்போதும் நிஷ்டையிலிருப்பவரா
 தலால், சமயம் அறிந்துதான் தரிசனஞ் செய்ய
 வேண்டும். ஆனாலே வெகு கலபர். பகவான்

வாகுதேவனும் இப்பெருந் தவரிடத்திலே தான்
ஸௌலப்யகுணத்தைக் கற்றுக் கொண்டாரோ
வென்று சந்தேகம் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

சுவேதன்.—என் அப்பனே! உலகத்துக்கொரு மூர்த்தி
நீயேதான். இப்படியன்றோ புகழ் பெறவேண்
டும்!

23. தோன்றிற் புகழொடு தோண்டுக வல்லிலார்
தோன்றலிற் றேன்றலம ளன்று.

இதுவன்றோ பெருமையென்பது? மற்று, எத்தனை
தான் குலத்தாலும், வயதாலும், தனத்தாலும்
மாத்திரம் உயர்ந்திருந்தாலும் பெருமையாகுமோ?
சுதேவா! அந்தப் புண்ணிய மூர்த்திக்கு ஏதா
கிலும் குறையுண்டோ? அவரைப் போன்ற பெரி
யவர்களுக்கு ஏதேனும் குறையைத் தருவது எம்
பெருமானுக்கு ஒரு திருவிளையாட்டல்லவா? அப்
படியேதேனும் இருக்கிறதோ?

சுதேவன்.—அப்பா! பூமியில் பிறந்தவர்களுள்ளோரும்
முன்னினைக்கு வசப்பட்டவர்களல்லரோ? ஆத
லால், குறையே யில்லாமல் இருக்கமுடியுமா?
ஏதேனும் ஒரு குறையாகிலும் இருந்துகொண்டு
தானிருக்கும். ஆனாலும், அந்தப் புண்ணிய
புருஷர் தமக்குக் குறையிருக்கிறதென்று அறிந்த
வரேயல்லர். அவர் விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லா

தவர். அதனால் சுகமின்னதென்றும் துக்கமின்னதென்றும் அறியாதவர்.

சுவேதன்.—அவருக்கு என்னகுறை ஏற்பட்டிருக்கிறது? குழந்தையில்லாக் குறையா? அதுதான் பெரும்பாலும் பெரியவருக்குற்ற குறை.

சுவேதன்.—அதுவன்று. ஆனால்—

சுவேதன்.—அதுவன்றா? ஆனால், யிகவும் தரித்திரத்தில் ஆழ்ந்திருப்பார் என்று எண்ணுகிறேன். ஏனென்றால், இந்த இரண்டுமல்லாத மற்றைக் குறைகள் உலகத்தாரை வருத்துவதில்லை. அவற்றிலும் வறுமையுடையார் அடையும்சிறுமையைச் சொல்லிமுடியாது.

சுவேதன்.—அந்தப்படியாக மற்றவர் எண்ணிக்கொள்ளலாமே யல்லாமல், பெருமான் குசேலர் கொஞ்சமாகிலும் மனத்தளர்த்தவரே யல்லர். அவருக்குக் குழந்தைகளோ இருபத்தேழு. இவ்வளவிருந்தும் அந்த மஹாலை மற்றவர் கை மேலாகும்படி பேரம் யாசித்ததில்லை. வயல்களில் சிந்திக்கிடப்பவற்றைச் சேகரித்துத் தமைய தர்மபத்தினியிடம் அளிப்பர். அந்தச் சூலையும் அவற்றை அன்போடு வாங்கிக் குற்றிச் சமைத்து எல்லாரையும் திருப்தி செய்வள். இந்தவிதமான தரித்திரத்திலும் அந்த ஸ்திபதிகள் ஒரு அநிதியையாகிலும்

உபசரிக்காமல் இருந்ததில்லை. இவ்வளவு சுத்தமும் உறுதியுமுள்ள மனம் செல்வர்களுக்கும் உண்டோ?

சுவேதன்.—இஃதென்ன? உலக விசித்திரமாயிருக்கிற தே! ஒத்தவாழ்க்கையென்பது இதுவன்றோ! உலகத்தில் கிருஹஸ்தனுக்குப் பத்தினி கல்லவளாக வாய்ப்பதுதான் அருமை.

சுதேவன்.—அப்பா! அப்படி வாய்க்காததால் உண்டாகும் கஷ்டத்தை ஏட்டில் அடக்கமுடியாது.

சுவேதன்.—இவ்வித ஆசாரமும், தருமமும் உடையவர்களுக்கு மனைவி தக்கபடி வாய்த்திராவிட்டால் அவர்களது கொள்கை பயன் பெறாமல் போய்விடும். பத்தினிகளாலேயே பர்த்தாக்களுக்குப் பெருமையுண்டாகிறது என்பதற்கு இஃதோர் நிதர்சனமாகிறது.

சுதேவன்.—ஆமாம். அநிலென்ன சந்தேகம்? கற்பு எனப்படுவது கணவன் சொற்களுக்குத் திறம்பாமல் நடக்க வேண்டியதன்றோ?

சுவேதன்.—இதனாலேயே இந்தப் பெரியவர் முன் பிறப்பிலும் கல்வினைகளைச் செய்துள்ளவர் என்று தோன்றவில்லையா? வறுமையுடையவர்கள் பூர்வத்தில் நிமையைச் செய்துள்ளவர் என்று உலகம் சொல்லுமானாலும், அஃது இவர் போன்ற புண்

ணியவான்களைக் குறிக்காது. ஏனென்றால், அருட்பெருங்கடவுள் நல்லதவமுடைய சீலருக்கே பலவிதமான கஷ்டங்களைத் தந்து, அவரை நலியச் செய்து, அதனாலும் அவர்கள் தங்களது விசுவகோடாமல் கடந்து வருந் தன்மையை உலகத்தார்க்கு அறிவிக்கிறார்.

சுதேவன்.—ஆம். இவரை ஒரு அவதார புருஷனென்று உலகத்தார் சொல்வார்களே யல்லாமல், கர்மசேஷத்தால் பிறப்பெடுத்தவர் என்று வாய்க்கசாமல் சொல்லத் துணியமாட்டார். கருமமே இவ்வருக்கொன்றி உதித்தது என்று நான் சொல்லுவேன்.

சுவேதன்.—இந்த மஹாத்மா ஒரு தாமேனும் காணப்பெறாதவர் கண்ணாளைவதேனும் முகத்திலிரண்டு புண்ணுள்ளவரையாவர். ஒரு முறையாகிலும் போய் அந்தச் சீலருடைய பாதபத்மங்களை எனது கிரியைக்கு ஆபாணமாகப் பூண்டாலல்லாமல் என் மனம் ஆறாது.

சுதேவன்.—என்? கடவுளே உண்டானால், இதுவே பயணமாகப் போய் வருவோம். மனத்தில் எண்ணியதை ஆராய்ந்து, கலமானால் உடனே முடித்து விடுதலை கற்றறிந்தவர் கடமையாகும்.

சுவேதன்.—ஆமாம். அது துணிவுதானென்றாலும், வீட்டில் சொல்லாமல் புறப்பட என்மனம் துணிய

வில்லை. வீட்டினிருப்பவர் தக்க துணைமில்லாமல் மயங்குவாரல்லவா?

சுதேவன்.—இந்தப் பெரும் பாசமல்லவா மாந்தர்களை நன்மையடையவிடாமல் தடுக்கிறது? இந்த விதமான பற்றுள்ளவர்களை வண்டியினுருளை போலச் சுழன்று, சுரன்று பிறப்பெடுக்கிறார்கள். இந்தச் சிறியசெயலுக்கே இப்படி ஆலோசித்தாயானால், பெரிய காரியங்கள் எப்படி உலகு முடிக்கப்படும்?

சுவேதன்.—என்னையப்படிப் பரிசாசன செய்யாதே. தங்களை நம்பி நிறுத்தவருக்குத் தக்க காமாதானம் செய்த பிறகல்லவோ, மற்றதைத் தகுமங்களில நுழைவது மனிதர்களு அறகு?

சுதேவன்.—“ ஒருவன் தான எண்ணி முடித்த செயல் கல்லதெனறு ஆய்ந்தது அநிலேயே ஆழ்க்க திருந்துவிட்டானால், பகவான் அந்த பக்தனுடைய குடுமப் யோககேடாயகளைத் தான கவனித்துக் கொள்கிறார் ” என்று கதை முறையிடுகிறதே. இதுவே ஆஸ்திகரின் தெளிந்தகொள்கையன்றோ?

சுவேதன்.—அந்தத் துணிவுதானே தோன்றாமல் உலகம் மயங்குகிறது. அந்தத் துணிவு சிறிது உண்டானாலும் உலகப்பற்று நாளடைவில் ஒழிந்து விடாதோ? பற்றொழிந்தால் அன்றே, அப்போதே, அதுவே வீடன்றோ?

சுதேவன்.—இந்த விதமான துணிவு பெரியவரைப் பணிந்து அவரிடம் பழகினால் உண்டாகாது.

சுவேதன்.—ஆமாம். பெருந்தவத்தினரது நட்பைக் கொள்ளாதவர் பிறந்தும் பிறவாதவரே. அந்த நட்பும் பலபிறவிகளிற் செய்த பெருக் தவங்களாலேயே உண்டாகும்.

24. பொன்னுள்ளான் பூமியுள்ளான் புந்தியுள்ளான் னாயினு
மென்னுள்ளான் னவனவ னிருந்தவர்த நட்பிலனேற்
பொன்னில்லான் பூமியில்லான் புந்தியில்லா னாயினு
மென்னில்லா னவனவ னிருந்தவர்த நட்புளனேல்.

சுதேவன்.—அந்தப் பெரியோரது உறவே கூடும் நட்பாகும். கூடார் உறவே பாடாய் முடியும்.

25. கூடுதற்குக் கூடாத கூட்டத்துப் படுகப்பு
வீடுதற்குத் தக்கதாய் நடோறு மெலிந்தொழியு
நீடுதற்குத் தக்கதுடன் னெறிநின்றோர் நட்பொன்றே
தேடுதற்குக் கிடையாத திரவியமு மஃதாமால்.

சுவேதன்.—பெரியவரோடு நட்புக்கொண்டால் அடையும் பாக்கியம் அபரிமிதமல்லவா?

26. முத்திக்கு வித்தாகு முழுதுணர்ந்தோர் பெருகப்பே
தித்திக்கு நடோறுந் தேவர்பெறற் கருந்திருவுஞ்
சித்திக்கும் படியருளுஞ் செய்பரிதால்.

சுதேவன்.—ஆமாம், இப்படி அளவில்லாப் பல பேற்றுக்குக் காரணமாக விருக்கிற அந்தப் பெரிய

வரைத் தரிசிக்கப் போவோமென்றால், நீ மீன
மேஷம் பார்க்கிறாய். உனது குடும்பச் சூமையை
உன் அந்தர்யாமிக்கு ஒப்பித்துவிட்டுப் புறப்
படப்பா. போவோம்.

சுவேதன்.—சரி. அப்படியே போவோம். ஆனால்
தாபமான இவ்வேளையில் வழி நடப்பது தகாது.
சிறிது நேரம் இந்தக்காட்டு கிழலில் இருந்து
பிறகு போவோம்.

சுதேவன்.—அப்படியே யாகட்டும்.

(இருவரும் அங்கே போய் நித்திரை செய்யும்
குசேலரைக் காண்கிறார்கள்.)

நண்ப! நீ நல்ல பக்தியும் உறுதியான நம்பிக்கையு
முடையவனென்று எண்ணுகிறேன்.

சுவேதன்.—என்ன ஆச்சரியம்? இங்கே படுத்திக்
கொண்டிருப்பவர் யார்?

சுதேவன்.—யாரா? 'கும்பிடப்போனதெய்வம் குருக்கே
வந்தது'. நீ எண்ணிய எண்ணத்தை உன் அந்தர்
யாமி முடித்துவைத்தார். பார்த்தாயா? 'கடவுளை
நம்பினோர் கைவிடப்படார்'.

சுவேதன்.—நாம் கருத்துள் தியானித்திருந்த காதன்
இவர்தாமா? இங்கேன் படுத்துறங்குகிறார்?
இவரது அங்க லக்ஷணங்களைப் பார்த்தால்,

27. ஆடக்கமும் பொறையுங் கறணையு ண்பு
 மடிக்கருத் திலாமையு மென்றும்
 வீடக்கருத் தவத்திதா டொருங்குற வளர்ப்போர்,
 வெருளியுங் காமமு மயகநுங்
 கடக்கருத் திமை ராடொறுந் திவந்
 கயவர்க டொட்கொழிந் தண்டித்
 தொடற்கரி தாக வடியற்க் காய்க் கொர்,
 துயர்க்குந் தூயவர் மடிகா.

என்று தோன்றுகிறது, இப்பெரியவரே தமது
 கல்ல நடத்தைகளால் மலகத்தாலாத் திருத்தி
 யருள்வரென்ப து வெளியாகிற து. இவர் கித்திரை
 யிலிருகரும்பொறும் இவருடைய தேஜசு வேதப்
 பொருளை கன்னுயறிந்தவர் என்பதனை யறிவிக்க
 கிறதே.

சுதேவன்.—ஆமாம். இந் தமஹான்,

28. படியிலா மறைநான் முற்றணர்க் தவித்தோர்
 பக்குவத் திறன்மயித் தறியா
 வொடிவறு சரியை யாதியா நான்கு
 முற்றுறப் பயின்றாசாந் தீப
 னடிமல ரடைமா விருப்புமுன் மூன்று
 மையமுன் மூன்றாம்விட் டோடக்
 கழகெழு காயாம் புங்கதிர் மேனிங்
 கண்ணோடு டமர்ந்துகற் றனரே.

இவரே இயற்கையில் நல்ல குணமுடையவர்.

மற்றுந் சேர்க்கைகூடாது சிறந்திருக்கிறார். இவரைத் தாயவரென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? சுவேதன்.—ஒருவரும் சொல்லவேண்டியதில்லை. இவர் உருவமே தெரிவிக்கும்.

சுதேவன்.—இவர் தமது நிஷ்டையறையை விட்டு வெளியே வந்தான் அருமை. இப்படி வழி நடந்தே யறியாதவர். என்ன காரியமாக வெளிப்புறப்பட்டாரோ தெரியவில்லை. நமக்குத் தரிசனம் கொடுப்பதற்காகவே புறப்பட்டார் என்று எண்ணுகிறேன். அல்லது பகவான் தான் நமது குறையை நிச்சயம் பொறுத்தி இந்த வருவோடு இங்கே தோய்விடுக்கின்றாரோ என்றும் எண்ணுகிறேன். ஆர்ச்சரியத்தால் மனம் மயங்கியிருக்கிறது. ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

சுவேதன்.—பாம்பொருளை இவ்வித வுருக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார் என்று துணைவதற்கு முடியாது. ஆனால், நாம் எண்ணியதற்கும் இவர் இங்கே எழுந்தருளியிருப்பதற்கும் உள்ள ஒற்றுமையைப் பார்த்தால், இஃது ஆகியர்சோதியின் அதியற்புதச் செயலென்றே தோன்றுகிறது. ஐயோ, பாவம்! வழி நடந்து வந்த பேரினைப்புத்தான் இவரையிப்படி நித்திரையிலாழ்த்தியது.

சுதேவன்.—இவர் தினமும் கண்ணிராணையே ஆகாதனம் பரிந்து வருபவர்.

29. மாற்கடல் கடந்த மனத்தனாய் வேத
 வரம்புகண் டிலத்தமிழ் குசேலன்
 பாற்கடன் மிசையேர் கார்க்கடல் போலப்
 பையா வணைமீசைத் தாயில்வோன்
 சேற்கரு நெடுங்கட் டிருமகள் வருடச்
 சிவந்துகாட் டிடுமரை மலர்த்தா
 னேற்குந்த னுள்ளத் திருவென நாளு
 மியற்றரும் பூசனை யியற்றும்.

ஆதலால், அந்தக் கண்ணபிரானைத் தரிசிக்கவே
 இப்படிப் பயணப் பட்டிருக்கலாம்.

சுவேதன்.—ஆயாம். இவ்விஜயமாகத்தான் இருக்கும்.
 இவர் முகத்தில் சந்திரமுகம் தோன்றுகிறதேயல்
 லாமல் விமானம் தோன்றுகிறதா பார். இதுவே
 இந்த மஹான் ஸ்ரீ கண்ணபிரான் சேவையை உத்
 தேசித்தே மிகுந்த ஆசையோடு இந்தப் பெரு
 வழியைக் கடந்து வந்திருக்கிறார் என்பதைக்
 காட்டுகிறதல்லவா?

சுவேதன்.—யித்திரா! இவரது தேகம் இவ்வளவு
 மெலிவை யடைந்திருக்கக் காரணமென்ன? விர
 தங்களை மிகுதியாய் நோற்றுள்ளவர் போலிருக்
 கிறது.

சுவேதன்.—அட்டா! அந்தப் பெருமை சொல்லி முடி
 யுமோ!

30. கொழுந்துவிட் டெரியும் பசித்தழ லவித்துக்
கோழில்வை ராக்கிய மிக்துற்
றழுந்துபட் டிடாத சாந்தீரா யணமுன்
னளப்பருஞ் செயற்கரும் விரக
மெழுந்துவிட் டொளிரப் பற்பகலாற்றி
யென்பொலி நரம்புக டோன்றிச்
செழுத்தசை வற்றி யிரைத்தயாக் கையராய்த்
திகழ்ந்துளார் சீர்த்தியத் தணரே.

இவர் உபவரசமிராத விரதங்களில்லை.

சுதேவன்.—இரு; இரு; சத்தமிடாதே. கண் விழித்
துக் கொள்வார்போல் இருக்கிறது. அவர் விழித்
துக் கொள்ளும்போது எதிரே கிற்காமல் சற்று
விலகி நிற்போம்.

(சற்று விலகி மறைந்திருக்கிறார்கள்.)

குசேலர்.—(கண்விழித்து, பகவானை கிணைத்து அஞ்
சலி செய்துகொள்கிறார்.)

31. முற்ற விளமென் றளிர்க்கரத்தான்
முனிவிலாது மெல்லெனச் செம்
பொற்ற மரையிற் குடியிருக்கும்
பூவை வருகிக் தொறுஞ்சேக்கும்
வீற்ற ரணநற் பதமிண்டும்
வியன்மா நிலத்தீண்டிட நடந்து
கற்ற மேயத்த சிற்றாயன்
காமர் சீர்த்தி வாழியவே.

நாராயண! கண்ணா! பிருக்தாவனலோலா!!! அடியேனை யாதரித்தருள். உனது திருவடி சேவைக் கென்று நான் இத்தனை துயரமடைந்து வழி கடந்தும் இன்னும் உன் கமலக் கண்ணோக்கம் பெற்றிலேனே. சிறிது பாசந்தையுற்று கெஞ்சம் உழல் கின்றதே அதனால் பரிசோதனையா?

32. பற்றிற் பழுவியற்றம் பந்தத் துழனெஞ்சே
செற்றச் சகலினைந்தான் ழன்ருறியா தென்கொலோ
முற்ற வொழிந்து விடல்

தன்று பலவ்வினைந்தும் பந்தத் துழனெஞ்சே
கன்று ழனில்லென்டான் ழன்ருறியா தென்கொலோ
வென்று மொழிந்து விடல்.

கந்தம் வினைக்கிடறும் பந்தத் துழனெஞ்சே
யுற்றி மருமிடந்தான் ழன்ருறியா தென்கொலோ
வந்தோ வொழிந்து விடல்.

ஏ, மடகெஞ்சே! இனியாரினும் அவன் நாமத்தை யன்றிப் பகராதே. அவன் திருவடியையன்றிச் சூடாதே. அவனைத் தரிசித்தற்கல்லாமல், போகாதே. அவனை வணங்குதற்கல்லாமல் கையெடுக்காதே. நகவரா! எப்பிரையிருப்பினும் பொறுத்தருளவேண்டும். 'என்று அண்ணாந்து நோக்கிப் பொழுதாறினமை யுணர்ந்து, இனித் தாமதிப்பது தக்கதன்று. எழுந்துபோவோம். என்று பயணத்துக்காகத் தமது ஆடை முதலியவற்றை எடுத்துக் கொண்டனர்.)

[சுவேதனும் சுதேவனும் எதிர் தல்]

சுதேவன்.—ஆரிய! சுதேவன் வணங்குகின்றேன்.

(வணங்குதல்.)

சுவேதன்.—அண்ணலே! சுவேதன் பணியின்றேன்.

(பணிதல்.)

குசேலர்.—(இருவர்க்கும் வணக்கஞ் செய்து; ஐயம்மீர்!)
நீங்கள் யார்? உம்மைக் காணாது எத்தேசம் வாடு
கின்றது?

சுதேவன்.—அருள் வள்ளால்! நாங்கநிருபேரும் வசுப்
யது துவாரகைக்கு அழிந்துள்ளதோர் அக்கிரகா
ரம் தங்களைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று இந்த
நண்பர் ஆசை கொண்டிருந்தார். அதன் கிமித்
தமே நாங்கள் பயணப்பட்டோம் ஆனால்
விட்டை விட்டு நீங்கும்போது இவ்வெண்ணயில்லை
யெங்களுக்கு வழியிலே தோன்றிய வெண்ணக்
தான். அவ்வெண்ணக் தோன்றிய உடனே
பயணப் பட்டோம். எம்மெண்ணத்திற்குத்
தாமதிக்காது எமக்குக் காட்சி தந்தருளினீர்கள்.

சுவேதன்.—ஆராம் இதுவன்றோ பெரியாரியல்பு?
கிணைத்தார் கிணைத்தபடி முடிபூது ஈசன் செயல்.
அச்செயலே பெரியவர்கள் சூழ்வுமென்பர். அது
உள்ளங்கை கெல்லிக்கனியாமிற்று.

குசேலர்.—பெருங்குணத்தீர்! கற்குணத்தோர் மற்றவர்
தமக்குச் செய்யும் தீங்கிணையு நன்மையாக்கொண்

டின்புதுவர். தீமை செய்யாத என்பால் நிகழ்ந்ததை அன்பால் நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டது வியப்பன்று. உங்களுக்கு நான் எதிர்வந்த இது காத்தாலிய நியாயமாகுமே யல்லாமல் என்னால் நிகழ்ந்ததன்று. ஆனால் எனக்கு நீங்கள் காட்சி கொடுத்ததற்கு ஒரு பொருத்தமுண்டு. நான் கோபாலப் பெருமானைக் காணத் துவாரகையை கோக்கிப் பயணப்பட்டேனாதலால், இவ்வழியில் நான் படும் பாட்டையறிந்து உங்களிருவரையும் எனக்குத் துணையாகப் பகவான் அனுப்பினதாக எண்ணவும் இடமிருக்கின்றது.

சுதேவன் — எப்படியோ. உபசாரம்சொல்ல அறியேரம். இன்று கல்லவர் காட்சியைப் பெற்றுப் பரிசுத்தரானோம். தமது அபிப்பிராயப்படி கண்ணால் ஏவப்பட்டவராகக் கொண்டாலும் எங்களுக்குச் சிறப்பேயன்றி வேறன்று. இன்றுமுதல் தமது பணிக்கு ஆளாகின்றோம். எம்மையேற்று எங்களுக்குப் பணியிட்டு நரங்கள் உய்யுமாறு செய்ய வேண்டும்.

குசேலர்.— நாராயண! நாராயண!! அபசாரம்! அபசாரம்!! நான் தங்கள் வரவுண்டாகிய தற்செயலையும் விரைவையும் வியந்து சொன்னேனாயல்லாமல், உங்களைக் கண்ணனுப்பிஞ்ஞரென்றும், உங்களைப் பணியாள ரென்றும் சொல்ல வரவில்லை, அப்

படி எண்ணவும் என்மனம் பொறுக்காது. நான் இன்னும் பல பிரவிஞ்சு ஆளாகலானால் இவ்வழிப்பிராயத்தை மென் மனம் எண்ணட்டும்.

சுவேதன்.—தங்கள் மனம் கோவக்கூடாது. தமக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டுமென்பது எங்கள் கொள்கையே. அதனைத் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றோம்.

குசேலர் —இஃது உமக்கு வேண்டுகோளானாலும் எனக்கு அஃதோர் பிரவிஞ்சு வித்தாகும். நான் உய்யவேண்டின் இக்கொள்கையை யொழியுங்கள்.

சுவேதன்.—ஸ்வாமி! தங்கள் மனத்துக்குத் தகாததை செய்யச் சம்மதியோம். சிறிது தூரம் உங்களைப் பின்தொடரவாவது இடந்தரவேண்டும். இதனை மறுக்கக்கூடாது.

குசேலர்.—நீங்கள் என்கே செல்லப் பயணப்பட்டீர்கள்? உங்களில் ஒருவரை நான் முன் பார்த்திருப்பதாக எனக்கு நினைவு உண்டாகிறது.

சுவேதன்.—நாங்கள் இவ்வனத்துக்கடித்ததோர் கிராமத்துக்குப் பயணப் பட்டுவந்து, காரியங்களையும் முடித்துக் கொண்டோம். இனி தம்மைத் தொடர்ந்து துவாரகை போகவேண்டியவரேதாம்.

குசேலர் - அந்தத் துவாரகையின் னும் எத்தனைகாவத முன்னதோ?

சுதேவன். - சுவாமி! இதற்குத்தேவர் ஊர் கடலுக்கு இக்கரையிலிருக்கிறது. அதனையும் கடலையும் கடந்தால் துவாரகைதான். அந்தச் சிறிய கிராமமும பத்துநாழிகை நூரத்தில்தான் இருக்கிறது.

குசேலர். - ஆனால், பயணப்பட வேண்டியதே. நாழிகையுமாயிற்று. நீங்களும் அங்கே போகவேண்டியிருந்தால், இனி வநீ நடப்பதால் வருத்தம் உண்டாகாது.

சுதேவன். - புறப்படுவோம் நாழிகையும் ஆயிற்று. தங்களுடன் வரப்பெற்றதால், நாங்கள் பாக்கியம் பெற்றவராகும்.

(மூவரும் பயணப்பட்டு வழியில் லௌகிக வைதிகங்களிற் சம்பந்தப்பட்ட பலவிஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே அப்பெருங் காணகத்தைக் கடந்து அஸ்தமிக்க ஒரு நாழிகைப் பொழுது லுக்கு மேற்கறிய அச்சிற்றாரை யடைந்தனர்.)

மூன்றாமங்கம்—மூன்றாவது காட்சி.

காலம்—மாலை; இடம்—சீமூரின் நேடு.

(குசேலர் முதலிபழுவநூர்.)

குசேலர்.—ஆஹா! காற்று எத்தனை மனோகரமாய் வீசுகின்றது பாருங்கள்! இஃதென்ன? இவ்வூரில் மாத்திரம் இதுவரையில் காற்று உலாவுகிறது.

சுவேதன்.—ஆமாம்; இது கடலுக்கருகேயுள்ள கிராமமாதலால் காற்று மிகுந்தான்.

குசேலர்.—அப்படியா! நாம் இப்பொழுது கடலுக்குச் சமீபத்தில் வந்துவிட்டோமா? இஃது எந்தக் கடல்?

சுவேதன்.—இக்கடல்தான் கண்ணலைக் காணவிரும்புவோர் கடக்கவேண்டிய கருக்கடல் போன்றதோர் கருங்கடல்.

குசேலர்.—மெய்தான் ஸம்ஸாரமாகிய கடலைத்தாண்டவிரும்புவார், அநற்குமுன் தோன்றும் இன்பங்களனைத்தையும் சிற்றின்பமென வெறுத்தபின்னரல்லவா அப்பேரின்பத்தை யடைவார்?

சுவேதன்.—தாம் இப்பொழுது 'சங்கு வீசும் காற்று மனோகரமாயிருக்கிறது' என்று சொன்னதா

லேயே, தமக்கு உலகவின்பத்தில் பற்றுண்டு என
எண்ணிவிடலாகுமா? ஜனகன் முகலானோர் உலக
விஷயங்களை அருபவித்திருந்தே பற்றற்று நிற்க
வில்லையா? பெய்ப்புலன்களைந்துநோய் புல்லியர்
பரலன்றியே, மெய்ப்புலவர் தம்பால் வினையா'
வன்றே?

குசேலர்.— ஆனால், சிறீது அவற்றின்வழி மனத்தைச்
செலுத்திவிட்டால், அவை மனத்தைக் கவர்த்து
விடுமன்றே?

சுதேவன்.— அது பற்றுடையார்க்கு இயற்கைதான்.
அல்லாமலும், நாம் காட்டிய உவமையால் 'வினை
கெடும்' என்பது உறுதியாயிற்றே?

குசேலர்.— ஆம்; வினைகெடும் காலம் அணுகியபோது
தான் அமலினையடைய அவாத்தோன்றும். அது
வரைச் சிற்றின்பத்திலே திகைந்துத்தான் கிடப்
பா.

சுவேதன்.— அருட்பெருங்கடலாகிய பகவானது குண
திசயங்களை யெடுத்தோதுவது அரிய வேதம்
தானே?

குசேலர்.— ஆமாம். சந்தேகமில்லை. புராணேந்திறா
ஸங்களும் எடுத்துச் சொல்லும் என்றாலும்,
அவைகளுக்கும் வேதமே முதன்மைவானது.

சுதேவன்.—அந்த வேதத்தின் உட்கருத்தை என்
போன்றவருக்கு விளக்கிக் காண்பிப்பவர் யர்ரோ?

குசேலர்.—ஜீவர்களிடத்து அன்பும் அருளும் கொண்
டிருத்தலே தமக்குச் சபாவமாகவுடைய பிரா
மணர்களே வேதாரத்தங்களை உலகத்தாருக்கு
அறிவிப்பவர்.

சுவேதன்.—கண்ணிரானும் அவர்களையே தனக்கு
ஆசிரியராய்க் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்
கிறார்.

33. அந்தணரே யாசன்முதன் மூவருக்கு மாசிரிய
ராளார் தெய்வ

மந்தணரே மறைக்கிமுவன் முதலாய தேவரினு
மாற்றல் கான்றே

ரந்தணரே யாவதற்கு மழிவதற்குக் காரணமா
யமைந்த ரீரா

ரந்தணரே தெய்வமெனக் கென்றுகண்ண னுரைக்கவுமி
மயிர்த்த வென்னே. [யா

குசேலர்.—ஆமாம். அறிலென்னதடை? அவர் வாக்
குக்கெதிர்வாக்கு முண்டோ?

சுதேவன்.—இன்று கல்ல பாக்கியத்தைப் பெற்றோம்.
இதனைவிட முத்திப்பேறு சிறப்பேயன்று.

சுவேதன்.—இதுதான் முத்தியென்பதும். இதுவே
பிறவிநோய்க்கு மருந்து. இதுவே அறிவையூட்

மீ. தொண்டரை வணங்கியவர் கிருபைக்குப் பாத்திராவதிலும் உயர்ந்தது ஒன்று உண்டென்று எண்ணுவதற்கு இடமேயில்லை.

குசேலர்.—பாருங்கள் இந்தத் தெளிந்த நீரற்றை. உருவிற்ப சிறியதானாலும் குணத்திற் பெரிவதாயிருக்கிறது. நீர் வேட்கை மிகுதியுண்டாக கடுக்காட்டில் தேடித்திரிந்து தவித்துத் தயங்கி னேமே. இப்போது தாகமில்லாவிட்டாலும் இதன் தெளிவைப் பர்க்கும்போது குடிக்க ஆவல் உண்டாகிறது.

சுதேவன்.—ஸ்வாமி! சயாத மனமுடைய பெருஞ் செல்வரையும் சத்துவக்கும் குணமுடையவரையும் எடுத்துக் காட்டுவதற்கே இங்கே கடலையும் அதற்கடுத்ததாக இந்த ஊற்றினையும் பகவான் உண்டாக்கியிருக்கிறார் போலும்.

சுலர்.—அது மாத்திரமன்று. ‘இறைவன் உருவத் தால் மாத்திரமல்லாமல் குணத்தாலும் ஜீவரைத் தன்வழிக்குத் திருப்புகிறார்’ என்பதும் இவ்வி ரண்டினாலும் தெரிசிறது பாருங்கள்.

சுவேதன்.—ஆமாம். இந்த இரண்டும் (கடலும், ஊற்றும்) தெளிவில் ஒத்திருந்தாலும் குணத்தில் வேறுபட்டே இருக்கின்றது.

குசேலர்.—என்னவிது? இந்த வலைச்சிகள் விழ்கக் கொண்டு வந்திருப்பது மீனாயிருந்தாலும், அதிக மணம் வீசுகின்றன.

சுதேவன்.—ஸ்வாமி! அவர்கள் தலையில் சூட்டியிருக்கும் தாழைமலர்கள் அந்த மீன்களுக்கும் மணமேற்று கின்றன.

சுவேதன்.—ஆமாம். தாழம்பூ நல்லோரையும். அதனைச் சேர்ந்த மீன்கள் கெட்டவரையும் உணர்த்துகின்றன.

குசேலர்.—என்னையானிது? இந்த ஆர் சிறு கிராமமானாலும், ஒவ்வொரு குடிசையின் வாயில்தோறும் செல்வரும் விரும்பக்கூடிய பல விலையுயர்ந்த முத்துக்கள் குப்பைகளோடு குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே.

சுவேதன்.—இது, கண்ணனைக் காணவிரும்பி வருவாருக்குச் செல்வத்தில் பற்றியிருக்கக் கூடாது என்ற தமது கொள்கையை வெளிப்படுத்துகின்றன. எனதுவும் மிகுதியாயிருந்தால் அலங்குடியந்தான் தோன்றும்.

குசேலர்.—இருங்கள், இருங்கள் இதென்ன சப்தம்? பேரொலியாயிருக்கிறதே.

சுதேவன்.—இது கடலொலிதான். காற்றுக்கால மாதலால், பெரிய பெரிய அலைகள் கரையில் வந்து மோதுகின்றன.

குசேலர்.—ஆனால், கடல் கிட்டி விட்டதோ?

சுவேதன்.—ஆமாம். அதோ பாருங்கள் எதிர்ப்புற
மாக.

குசேலர்.—(பார்த்து, சற்று நிதானித்தல்) ஆ! ஆ!!
என்னகிறம்! என்னபெருமை! என்னகரம்பீர்யம்?

சுவேதன்.—ஆமாம். இவற்றில்தான் இதனைக் கண்ணுக்கு
ஆப்புக் காண்டுகின்றார்கள் பெரியவர்.

குசேலர்.—அதிலென்ன சங்கேகம்? சிறந்த சங்கத்தைப்
பெற்று நவலயத்தை யுண்டாக்கி, ஆமை மீன்
முசலிய உருவங்களைக் கொண்டு உயிர்களைப் பல
வகையாலுங்காத்து அரயே பவளச் செவ்வாய்
இயைந்து, பொன்னைக் கொண்டு கரிய நிறமுங்
காட்டி நிறலால். இதனைக் கண்ணிரசானுக்கு
உவமையாகச் சொல்லுவது பெருமையே.

சுவேதன்.—கனரயர் ரொனனீர்கள் மனத்திலுற்ற
வற்றை உற்றவற்றிலும் பொருத்திச் சொல்லுதல்
மனிதரது இயற்கை தாங்கள தங்களது மனத்
தில் கண்ணிரசானிய நினைத்திருந்தலால், கட
லும் கண்ணினாயிற்று.

சுவேதன்.—சுவேதா! அது மாத்திரமல்ல பெரியோர்
உன் அருபவத்தை மற்றவருக்குள் சொல்லி, அவர்
கிண்டித் திருந்துங் குணமுந் தோன்றுகிறது பார்.

குசேலர்.—ஆமாம், கடலைக் கண்டாய்விட்டது. இதனைக் கடந்தல்லவா கண்ணலைக் காணவண்டும். இதனைக் கடக்கவேண்டுமே தோணிக்காரனுக்கு ஏதேனும் கொடுத்தல்லவா போகவேண்டும்.

சுதேவன்.—பெரியவரே! இங்கே இருக்கப்பட்டவர்களது எண்ணங் கண்ணபிரான் அருளால் நல்ல கெறியில் செல்லக்கூடியனவாயிருக்கும். தம்மைப் போன்றவரை நன்றும் உபசரித்து வழியனுப்புவார்கள். தடையில்லை இது விஷயத்தில் தாங்கள் ஆலோசிக்கவேண்டாம

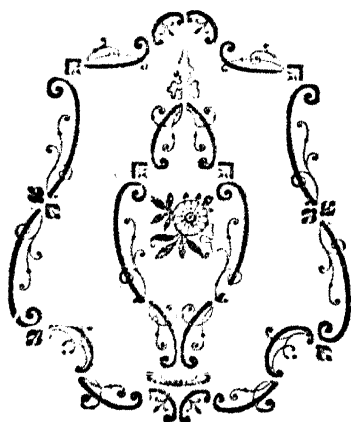
குசேலர்.—நல்ல சிநேகிதர்களைப் பெற்றவர் எங்கே போனாலும் அந்தசேயர்களாலே நன்றும் உபசரிக்கப்படுவார் என்பது உண்மையாதலால், தங்களை கட்பினராகக் கொண்ட எனக்குக் குறையில்லை. ஆனால், என் கையில்லாததைப் பற்றி வருந்துகிறேன்.

சுதேவன்.—பெரியவர்கள் மற்றவருக்குத் துன்பம் தரக் கூடாதென்று எண்ணிச் சிறிய செயலையும்பற்றி மயங்குனார்கள். ஆனாலும், அவர்களுடைய உள்ளக் கருத்தை யறிந்த நல்லவர்கள் அப்பெரியவர்களை நன்றும் உபசரித்துக் குளிர வைப்பார்கள்.

குசேலர்.—‘பிறரை யுபசரித்தல்’ என்பதனை விரதமாகக் கொண்ட பெரியவர் எக்குலத்தும் பிறந்

திருப்பர்கள் அவருக்கு ஏற்றம் இழிவு, கல்ல
வர், கெட்டவர் என்னும் வேறுபாடே தோற்
ரூது. எல்லரையும் ஒருங்கே உபசரிப்பார்கள்.

(இப்படிப் பேசிக்கொண்டே தோணிக்காரனால்
கன்றும் உபசரிக்கப்பட்டு அக்கரை சேர்கின்றார்கள்.)

காலம்—காலே; (உடம்—அவர கையின் பெரியதேரு.

(குசேலர் முதலியவருள்.)

சுதேவன்.—ஸ்வாமி! இந்தச் செழிப்பான பட்டணம் தான் அவராகையென்பது. இந்தப் பெரிய தெருக்களையெல்லாம் கடந் துபோனால், கார்வண்ணானாகும் கண்ணாடிக் காளாலாகும்.

குசேலர். ஸ்வாமி! இங்கே வரிக் கும பெரியோர்களது தேஜஸினால், அவருக்கு அன்பு யும குடையில்கு ளன்று தோன் ளுகிறது. அப்படிக்குடையோன்று மில்லாதிருப்பதற்குக் காரணம் இந்த நகரின் செழுமையல்லவா?

சுதேவன்.—ஸ்வாமி! நிக்பாலக ருக்கும் மற்றுள்ள தேவ ருக்கும் காதலான கண்ணாடிகாளரி ருக்குமிடம் இது வரனால் இதன் செழுமைக்கும் விளைவுக்கும் குறை யிருக்குமோ?

குசேலர்.—அதெப்படிக்குடையுண்டாகும்? அவரைச் சேர்ந்தவையும் அவருடைய உருவைக்கொண்டு விளங்குமென்றால், அவர் தாமராக இஷ்டப்பட்டு வந்து ரோந்த இக்ககர் அவருருவமாகவே விளங்கு வதற்கு தடையென்ன? அவரது ஸாரூப்யத்தை

யடைந்த ஒன்றினுக்குக் குறையென்பது எங்கி
ருந்து வரும்?

34, தருமர் தன்னார் தங்கிப் பொலிவுறத்
தெருமர் தன்னரு பாவஞ் சிதைதர
வருமர் தனைவன் வைவி ஓரூர்க்
கருமர் தன்னமு யின்றிக் கடிநகர்.

சுவேதன்.—இந்த நகரைக் கண்டாலும் அவரைக் கண்
டதாகும் போலிருக்கிறதே!

சுதேவன்.—இருந்தாலும், அவரைக் கண்டதாலுண்
டாகும் பயன் இந்த நகரைக் கண்டதாலுண்டா
குமா?

தசேலர்.—அஃது எப்படியுண்டாகும்? அவர் இங்கி
ருந்து விளங்குவதால் இந்த நகர் அவருடைய
பிரதிபிம்பமாகத் தோன்றிலுமாம் தோன்றலாமே
யல்லாமல், அந்தப் பகவானது எண்ணற்கருமை
யாகும் குணங்களும் செயல்களும் இந்த அசேதன
மான நகரினுக்குண்டாகுமோ? நித்யர்களாகிய
ஜீவரும் அவரைப் பலனிதத்தால் ஒத்திருந்தும்
அவரது சாமான்யத்தை யடையமுடியாதவர்களா
யிருக்கிறார்களே. உலகில் யாவருக்கும் போதிக்க
ும் வேதமே அவருடைய அரிய செயல்களை
அறிந்துசொல்லவும் முடியாமல் தனது முடியா
மையைத் தன் வாய்கொண்டும் முறையிட்டிவிட்ட
தே.

சுதேவன்.—இதனாலேயே, இவ்வாறு 'ஓத்தாரும் யிக்காரும் இலையாய மாமரயன்' என்று பெரியோரும் ஒழியிருக்கின்றார்கள்.

குசேலர்.—(அகழியைக் கண்டு) இஃதென்ன! இதுவும் ஒரு கடலோ? அங்கேதான் ஒரு கடலைக் கண்டோமே, அன்றியும் தாண்டி வந்தோமே. இதனையும் கடந்து போகவேண்டுமா என்ன?

சுதேவன்.—ஸ்வாமி! இது தான் அகழியென்று சொல்லப்படுவது. அதனை அரசர்கள் தமதுகாட்டைக் காப்பதற்கு ஓர் அரணாக அமைத்துக் கொள்வது வழக்கம்.

குசேலர்.—இதனைப் பார்த்ததும், உத்தமக் கணிகரின் அழகும் நெளிவும் ஆழ்ந்த பொருளுமுடைய செய்யுட்கள் கிளைவுக்கு வருகின்றன.

சுதேவன்.—ஸ்வாமி! சற்று கிதானித்து வாகுங்கள். அங்கே பாருங்கள், ஒரு அரசன் கண்ணிராணைத் தரிசித்துவரும் கோலத்தை. அந்தப் பெரிய கூட்டம் கெருங்கினிட்டால் நமக்குப் போக வழியிராது.

குசேலர்.—(கைகுவித்து) கண்ணனைக் கண்டாயைக் கண்டாலும் தொலையாப் பெரும் பாவங்களும் தொலையுமல்லவா?

சுவேதன்.—(தனக்குள்) இவருடைய பக்திதான் என்ன? சாமபக்தியிற் சிறந்தவர்களான அஞ்சனைச் சிறுவனும் அரும்புகழ் பரதனும் இவருடைய பக்திக்கு ஒப்பாகமரட்டார்கள்போல் இருக்கிறதே. (வெளியில்) ஸ்வாமி! கை கோத்துக்கொள்ளுங்கள். இல்லையரால், கூட்டத்தில் தவறிவிடுவீர்கள்.

குசேலர்.—ஆமாம். உண்மைதான்.

(கை கோத்துக்கொள்கிறார்)

சுவேதன்.—பெரியவரே! இதோ பாருங்கள் வணிகப் பெண்கள் விடையாடிக் கொண்டிருப்பதை. இவர்கள் தம்மா அங்குப் பொள்கட்டிகளை அடிப்பாகவும், பொற்பாத்தித்தைச் சமையற் பாத்திரமாகவும், அந்தப் பாத்திரத்தில் பன்னீரைப்பெய்து அதனை உலை நீராகவும், அந்த நீரூள் கல்லமுத்துக்களைக் கொட்டி அவற்றை அரிசினாகவும், அடிப்பில் அாதனங்களைக் கொட்டி அவற்றை கெறப்பாகவும், பவளக்கொடிகளை விறகாகவும் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

குசேலர்.—இந்தந் தெருவழியே எம்போலியர் கடந்து போகவும் கூடாது போலிருக்கிறதே.

சுவேதன்.—அந்த விடக்கு ஆசையுள்ளவருக் கல்லவோ? ஆசையும் வெறுப்பும் அற்ற உங்களுக்கு இவ்விஷயத்தில் கவலையென்ன?

குசேலர்.—(கையமர்த்தி) இதென்ன பெரிமசத்தம்?
(சற்றுக் கவனிக்கிறார்.) அடுத்த தெரு பிராமணர்
கள் வசிக்குமிடமோ? வேதகோஷம மிகுதியா
யிருக்கிறதே.

சுவேதன்.—ஆமாம், இந்தக் கோபுரத்தைத் தாண்டி
உள்ளே நுழைந்தால் வேதியர் வாழும் வீதிக்குப்
போகலாம்.

குசேலர்.—(பிராமணத் தெருவுக்கு வந்ததும்) நல்லது
நல்லது; நகரத்தில் இரக்கும் பிராமணர்கள்
ஆசாரங்களில் குறைநிறுப்பார்கள் என்று கேள்
விப் பட்டிருக்கிறேன். அது பற்றி ஷம் உண்மை
யல்லவென்று இப்போது தைரியமாய்ச் சொல்லு
வேன். இங்கே காணப்படும் வேதியச் சிறுவர்கள்
பட்டாடையும் முடுகிராணும் மான்தோலுமே
தமக்கு ஆடையாகவும் ஆபரணமாகவும் கொண்
டிருப்பதே மேற்குறித்ததற்குச் சாஷியாக நிற்
கும். அவர்களது யாக்கு எவ்வளவு லப்பஷ்ட
மாக வேத மந்திரங்களை உபசரிக்கின்றன பாருங்
கள்.

சுவேதன்.—நல்ல சுபாவமுடையார் எங்கே சென்றாலும்
அவரது கண்களுக்கு நல்ல நடத்தைகளேதாம்
தோன்றும்.

குசேலர்.—அப்படியல்ல. - இலங்கையில் பிராமணர்கள்
வேதத்திலும் யாகத்திலும் நிருத்தமுள்ளவராக

விருத்தாலும் ஆசாரங்களில் குறைந்திருக்கின்றார்
 சீன்' என்று வான்மிகிபகவான் சொல்லியுடித்
 தார். அது போகின்றமும், படிப்பும் கடத்தை
 யும்' ஒத்திருப்பதில் சந்தோஷமடைய வேண்டு
 மல்லவா? ஆரம்பத்தானே முதலாவது தருமம்.
 ஸ்ரீ கண்ணபிரான் இருத்தருளும் சகரல்லவா?

சுவேதன்.—ஆமாம் கண்ணபிரானது வாஸத்தையு
 டையதாகவும். அவரைக் காண்பதற்கு வரும்
 தங்களைப் போன்ற நாடகஞாடைய வாவினால்
 கல்ல பரக்கருடையதாகவும் இருத்தலால் இங்
 கிருப்பவர்களுக்கும் கெட்ட ஓயுக்கம் ஏங்கிருந்து
 வரும்?

சுசேலர்.—அது யாத்திரமா? கல்ல ஓயுக்கமானது
 அவர்களது சூழப்பிறப்பை யுணர் த் துவதல்லாமல்
 உயர்ந்ததும் செய்யுண்டவா?

சுதேவன்.—அரசு விதிக்கு வந்தபின் ஸ்வாமி! இந்த
 விதியே ராஜவிதிமாரும். இத்திருவதான் கமது
 அருள்வள்ளலாரும் கரயாம்பு வண்ணனது அரண்
 மனையை அடக்கியுள்ளது.

சுசேலர்.—வாஸதவமே. இதுவே பாமபதமுமாகும்.
 (ஒரு விட்டின் தெருக்காவில் எழுதப் பட்டிருக்
 கும் சித்திரங்களைப் பார்க்கிறார்.) ஸீயா! இங்கே
 எழுதப்பட்டிருக்கும் சித்திரங்கள் எனக்குக்
 கண்ணபிரானைக் காட்டுகின்றனவே அஃதேன்?

சுவேதன்.—இந்தச் சித்திரங்களெல்லாம் அந்தப் பெரு
 பாரனது திருவிளையாடல்களைக் குறிப்பதற்கு
 என்றே எழுதப்பட்டுள்ளன. நன்றும்ப் பழகிய
 சித்திரக்காரரால் எழுதப்பட்டவைகள்.

குசேலர்.—சிகேலிகர்களை! சிறப்புடைய இந்த நகர்
 வளத்தைப் பார்த்தவுடனே, பலகாவதவழிகள்
 நடந்த இளைப்பும் பறந்தது. பரியும் போய்
 ஒழிந்தது. காவிஸ் ஒலையும் அறிகின்றது.

சுவேதன்.—ஸ்வாரி! கருமத்திலே கண்ணாமிருப்பவர்க்கு
 அது முடிந்தவுடன, தாம் பட்டவருத்தங்கள்
 எல்லாத்தோன றவன்னை; வயாவும் வீருத்தமும்
 மடியிரைக் குழந்தையைக் கண்டவுடன் தாய்க்கு
 ஒழிந்து விடுவனல்லவோ? தீர்ப்பு அவாவர்
 மனத்தறிந்த ஆசையைக் காட்டுகிறது.

குசேலர்.—சிகேலிகாத்திற் சிறந்தவர்களை! போற்றல்
 கொண்டவர்க்கும் துணைநிலைமற்போனால் காரி
 யும் முடியாது. எனக்கு உங்கள் துணைநிலை
 மலிந்தால், இந்தப்பேறு கிடைத்தோடுகென்று
 உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன். அதுனால் உங்களை
 ஆசாரியராகக் கொள்வதற்கும் உடம்படுகிறேன்.
 (கை கூப்புகிறார்.)

சுவேதன்.—(தானுங் கைகூப்பி) ஸ்வாரி! இத்தென்ன
 எங்களைப் பாவத்துக்குள்ளாக் குகிறீர்கள்? காங்
 கள் துங்களது சிஷ்யர்களாகவிருக்கும்போது, இப்

படிக்குத் தாங்கள் சொன்னால் எங்களுக்கு 'இழிவைத் தராதோ? (சுவேதனைப் பார்த்து) நண்பர் இவர் கண்ணன் பக்தியிற் பித்துக்கொண்டவர். உள்ளே புகுத்து அதிசங்களைக் காணும் போதெல்லாம் கம்மை வணங்குவார்போல் இருக்கிறது. ஆதலால் கமக்குப் பாவம் வந்து சேரா திருப்பதற்காக நாமே இவரை விட்டு விலகுதல் நல்லது. கமது ஸல்லபத்தோடு இவரைக் கோவிலுக்குச் சமீபமாகவும் கொண்டு வந்து விட்டோம். இனிமேல் இவர் எளிதாகப் போவர்.

சுவேதன்.—ஆமாம். அதுவே சூழ்ச்சி. யாதொரு வேலையுமில்லாமல் அரண்மனைக்குள் போதலுங்கூடாது. விலகிப்போவதே நலமாகும். குசேலரைப் பார்த்து, மாதவரே! நாங்கள் பிராமண வீதியில் சூடியிடுக்ப்பவர்கள். உங்களை இந்த அரண்மனை வாயில் கொண்டு வந்து விடுவதற்காகவேதான் இதுவரையில் வந்தோம். இதுதான் அரண்மனை வாயில். உள்ளே நுழைந்தால் கம்பெருமனைக் காணலாகும். உங்களுக்குத் தவறாமல் காட்சி தந்த நான்வார். உள்ளன்பிலாதவர் குபேராகவிருந்தாலும் தரிசனம் கொடுக்கமாட்டார்.

குசேலர்.—(மறுத்துச் சொல்லமுடிந்தமல்) நல்லது. அப்படியே செய்யுங்கள். தங்களுக்கு நான் தந்த வருத்தங்களுக்கு என்னை மன்னிக்கவேண்

மும். உலகத்தில் ஒருவரை வருத்தித்தான் மற்
றொருவர் சுகப்படவேண்டியிருக்கிறது.

சுவேதன்.—வேலை யில்லாதவர் அரண்மனைக்குள்ளே
போவதுகூடாது. போனால் சட்டத்துக்கு விரோ
தமாதலால், தண்டிக்கப்படுவார்கள். கூடியிருந்து
இதுவரையில் காங்கள் அடைந்துவந்த நல்ல ஸல்
லாபத்தை யிழக்க கோர்வீன்றதே என்று வருந்து
கிறோம்.

குசேலர்.—குணவான்களே! கிருபையிருக்கவேண்டும்.
“ஒருகாட்பழகிலும் பெரியோர் கேண்மை, யிரு
கிலம் பிளக்க வேர்வீழ்க் கும்மே” என்னும் பெரி
யவர் வாய்மொழிகளுக்கு நீங்கள் கல்ல உதாரண
மானீர்கள். ‘பேயோடு பழகுநீனும் பிரிவு
அரிது’ என்று உலகத்தார் சொல்வர். கல்ல
தாயைப் போன்றவர்களோடு குளிரக் குலவிய
கான் பிரிவதற்கு வருந்துகிறேன்.

சுவேதன்.—‘துன்னிக் கலந்தாயாக் கைவிடுதல் விலங்
கிற்கும் அகில’ என்பது மெய்மொழி; அதனை
நன்றாய் அறிந்திருந்தும் மனிதராகிய காங்களும்
கற்பக விருஷத்தைப் போன்ற தங்களை விட்டுப்
பிரியும்படியான சமயமாயிற்று இது.

குசேலர்.—பன்னிப் பேசுவதிற்பயனில்லை. இனிமேல்
எதிர்ப்பட்ட இடங்களிலாவது சுகேசத்தைக்
காண்பித்தலே தருமம்.

சுதேவன்.—ஸ்வாமி! என்றும் அருள் 'மாமூமல்' எங்க ளிடத்தில் பிரியமிருக்கவேண்டும். போய் வருகி றோம்.

குசேலர்.—அப்படியே போய்வரவேண்டும்.

(அவர்கள் செல்கிறார்கள்.)

(அவர்கள் கண்மறைவாய்ப் போனவுடன் தமக்குள்)

இவர்களுடைய கப்புத்தான் இருந்தபடியென்ன! என்னோடுபேசினவையெல்லாம் பொருளாழமுடையனவாய்நுத்தனவே யல்லாமல், வெறுஞ் 'சொற்க னாகவிருக்கவில்லை. நல்ல ஒழுக்கமுடையவர்கள். அடா! பெரும் கூட்டம் வருகிறதே, எப்படி உள்ளே போவென்? ஆனால் வருங்கூட்டம் ஒரு அரசனது கூட்டம்போலிருக்கிறது. அவர்களில் நானும் ஒருவனாக உள்ளே போவதே நல்லது. (என்று அக்கூட்டத்தோடு போய்க் கண்ணனது கோயிலின் உட்புறவாரிலுக்குச் சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.) இந்த இடத்தைக் கடந்து போகப் பட்டவர் ஒருவரையும் காணோமே. இங்கே யாரும் போகக் கூடாதுபோலிருக்கிறது. அதோ! இரண்டு காவலர்கள் நிற்கிறார்கள். என்னேவிடுவார்களோ? விடமாட்டார்கள் போலிருக்கிறது. அதோ சிலரை உள்ளேயிடுகிறார்களே. ஆமாம். அவர்கள் நல்ல வஸ்திரங்களும் உயர்ந்த ஆபரணங்களும்

அணிந்திருக்கிறார்கள். அரசர்கள் பேரீடுக்
கிறது. அவர்களை விடச்சொல்லிக் கண்ணன் உத்
தரவும் ஆகியிருக்கலாம். கந்தலை யிடுத்துவந்திருக்
கும் என்னை உள்ளே விடுவது அலாத்தயத்தான்.
ஆனால், அவர்கள் முகத்தின் தேஜஸைப் பார்த்
தால் நல்லவர் போலத் தோன்றுகிறது. எனது
எண்ணத்தைச் சொல்லிக் கேட்டால் அவசியம்
விடுவார்கள் போலும் இருக்கிறது. போய்க்கேட்
கட்டுமா? மனம் கலங்குகிறதே. எல்லாவற்றுக்கும்
கண்ணன் இருக்கிறார். போய்க் கேட்கிறேன்.

(மனந்துணிந்து அருகே போகிறார்.)

நான்காமங்கம்—இரண்டாங்காட்சி

—:o)(r)(o:—

காலம்—மாலை; இடம்—கோயிலின் வாயில்.

(குசேலரும் துவாரபாலகரும்.)

குசேலர்.—கண்ணனுக்கு அடியவரே! எல்ல வினையைச் செய்திருத்தலால் பாவக் தொலைத்த மாதவரும், செய்ய பூங்கமலத்தோலும், மற்றைத் தேவரும் கண்ணற்கரிய புகழ்பெற்றவரானீர்கள். உங்களைக் காணுந்தோறும் கண்ணனைக் கண்டதுபோலச் சந்தோஷங் கொண்டேன். ஏனெனின், ஸ்ரீயப் பதியான காராயணனை நித்திய சேவை செய்யப் பாக்கியம் பெற்றவாதலால்.

ஊர்திலன்.—ஓய்! கீர் ஆருங்காணும்? சும்மா படிக்கிறீமே. ஆசார வாசல்லே ஒம்ம அருக்கு வேட்டியெ கட்டிக்கினு சும்மா அனக்கிறீம்.

குசேலர்.—செல்வரே! எனியேன் பிராமணர் குலத்து உதித்தேன்.

ஊன்முகன்.—அட! இதேது; இவரேயின்கவிட்டுட்டுமே! எசமான் கண்டா தலைக்கல்லவரும். போய்யா அங்கிட்டு இங்ஙனே பிச்சை போடமாட்டாக.

குசேலர்.—அப்பா! நான் பிச்சைக்கு வாவில்லை; கடல் வண்ணனைக்காணவந்தேன்.

சூத்திரன்.—ஐயா! பாப்பாரச்சாமி! இங்கனே பாருங்க ஆராச்சி இப்படி வேட்டியோடே இருக்கீறார்களான்னு. அல்லாபட்டி உள்ளேதான் போருவா அப்படிப்போறா அம்மாசாக்க அல்ல போறது.

குசேலர்.—அப்படியல்ல. கண்ணன் யானும் கண்ணன் கெளரியான். இப்படி யானும் அந்நர் செய்ய வென்றே இப்படியில் உயர்வுள்ளவரென்பர். ஆதலால் அவகாக காண மனங்கொண்டவர் அவரைக்கண்டு மனங்கொண்டவரேயாவர்.

சூன்முகன்.—அட! என்னயா! போனது சும்மாப் போனியா, சும்மா பளகப்பபட்ட மாதி! எனென்னமோ சொல்லு. இங்கிருந்து தொலைச்சு எங்களுக்குத் தண்டம் வைக்கவா?

குசேலர்.—அப்பா! நீ சொல்லும் மாதி! எம்பிரான் கண்ணன் எனக்குப் பழக்கமும் உள்ளவர். நாங்க ளிருவரும் சிறுப்பசு, உல கூடிப் படித்திருக்கிறோம்.

சூத்திரன்.—ஐய! பெரியவுகளாயிருந்து ஒரு புரோசனமும் கெடைக்காத விசயத்துக்கு இப்படிப்பொய்யுஞ் சொல்லலமா? வரண்டாம், மாங்கள் உள்ளற அனுப்பமாட்டோம், போங்க.

குசேலர்.—ஐய! அப்படிச் சொல்லப்படாது. இந்தப் பயனைப் பெறுவதற்காகப் படக்கூடாத கஷ்டம்

கனையெல்லாம் பட்டு வந்து சேர்ந்திருக்கிறேன். சீங்கன் இப்படிச் சொல்லி என்னை விலக்கினால் நான் உய்ய வழியற்றுப் போவேன். உங்களுக்குத் தோஷம் வந்துசேரும்.

துண்டினன்.—சரிதான் போய்யா! போகக்கூடாதுன்னு பல்லிக் காட்டுறீம். தோசமாம் பாவமாம்; தோசமும் பாவமும் எங்களை என்னபண்ணும்? எங்களை எல்லையை நங்க செய்மகோம்.

துண்டினன்.—(தனக்குள்) இவன் உண்மையைத்தான் சொல்லுகிறான். இவன் வேலை தக்கவரை யுள்ளே விடுவதுதானே. (வெளியில்) காவலரே! என்னைக் கண்ணனிடம் சேர்ப்பித்தால் அவர் உங்களைப் பெருமைப் படுத்துவரென்றிக் கோபித்துக் கொள்ளமாட்டார். பிராமணகுதிய என் வார்த்தையை யுண்மையென்று எண்ணி எனமீது தயவு செய்யுங்கள்.

துண்டினன்.—சாமி! எசமான் பேட்டிகுரூப் பேரவங்க ராசரவா இருக்கோணும். அல்லாட்டித் தக்க பெரிய மனுசானா பெரபுக்களா இருக்கோணும். அப்படி யில்லாதவுகளே கிடச்சொல்லி யெங்களுக்கு உத்தரவில்லை.

துண்டினன்.—அட எஞ்சாமி! நல்ல பளபளாணு நகையுமும் மறுக்க துணிகும் போட்டுட்டு வராவுளே

பெரிய பெரிய சாசனங்க, அவுகமியின்னாறும்பின்னா
 னும் கத்தியும் கெடயுமாவாராக. எசமான்பேட்டி
 கேடக்கல்லேனு காந்நுகிட்டிருக்காக. இவரு
 எசமானைப் பாக்கனுமாம் என்ற விட்டீடனு
 மாம். வேட்டியைப் பாரு. பரிசுறியும் மடிப்பு
 மடிச்சுக் கட்டிக்கிட்டாலும் வெண்கு வச்சாப்புலே
 வல்லாத் தெரியுது. கடம்புலே கரம்பு எண்ணிப்
 பார்க்கலாம்போல் இருக்கு. இவரு அரண்மனைக்
 குள்ளே போகனுமாம்.

துந்திலன்—சாமி! இங்கே போறவுக இப்படி வாமாட்
 டாக. அவுகளுக்கு தேருங்குதியையும் ஆனையும்
 ஆனும் வேணும். கையிலே கடகமும் காதுலே
 குண்டலமும் வொலுலே மோதிரமும் மாருலே
 ஆரமும் பட்டுப்பட்டாச் சீலையும்வேணும். அவுக
 கடந்து வரமாட்டாக. வாகனத்துலே வருவாக.
 இங்கிட்டும் அங்கிட்டும் கையைக் கூப்பிட்டு
 ஆனாய்க வருவாக. அப்படிவரா நான்க மரியாரி
 யோட வணங்கி நின்னு வளியிடீனோம். அப்படி
 மல்லாட்ட பொடனியபுடிச்சுத்தான் தன்னுவோம்.
 நீங்க பாப்பாரச்சாமியாச்சே எண்ணுத்தான் பாக்
 கறம். நான்க என்னசேவோம் சாமி! எங்களுக்கு
 உத்தரவு அப்படி. இல்லாட்டி என்ன எங்க
 வரும்படியே நீங்க ஏதாவிடும் வாங்கிக்கிடறாளா?
 அதுலிலே. விதின்று உத்தரவானுச் சரிகான்.

குசேலர்.—நீ சொல்வது சரிதான். இதுவரையிலும் அப்படித்தான். இனிமேலும் அப்படியே நடக்க வேண்டும். ஆனால் என்னுடன் நட்புச்சேரண்ட வராதலால் அப்படியுங்களைக் கோடிக்கமாட்டார்.

துன்முுகன்.—சாமி! பொய் சொல்லாநிற்க. ஒங்களை யும் எசமானையும்பார்த்தால் மண்ணுங்கட்டிக்கும் மலைக்கும் உள்ள வித்தியாசமில்லையா? தெரிஞ்சும் நீய்க இப்படி வாக்கூடாது. நேசம் நேசம் எங்கிறீர்களே? ஒங்க எடத்துவே நேசம் நிச்சயமாகு இதுவரைக்கும் ஒரு ஒலைச்சுருளாகு அனுப்பியிருக்காகளா.

துந்திலன்.—சாமி! ஒருவேள ஒங்ககூடப் படிச்சிருக்கலாம். ஆனாலும் பணக்காரருக்குப் பணக்காரர் நேசந்தான் எப்பவும் கெளக்கும். ஏனை யுங்க சிநேகம் கெளக்காது. கல்லாப்படிச்சிருந்தாலும் பணம் இல்லாப்போனால் பாசா சபைக்கு ஓதவாது. ஒண்ணும் படிப்பு இல்லாதபோனாலும் பணமிருந்தாப் பெரியவுங்கதானே.

குசேலர்.—அப்பனே! இல்லை, இல்லை. அப்படிக்கண்ணனுக்கு மறதியிருக்கமாட்டாது. நாங்கள் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலே அக்கண்ணன் எனக்குத் தனமளிப்பதாகவும் இத்தரநாளில் வரும் படியாகவும் கட்டளையிட்டிருந்தார். அதனால் இப்போது நான் வந்தேன்.

துந்திலன்.—சாமி பெரியவுகளே! நீங்க என்னைத்துக்கு
பொய் சொல்லப் போறீங்க? அப்படிச் சொல்ல
மாட்டீங்க. ஆனால் பணக்காரங்களுக்கு இந்த
கெனவு இருக்காது சாமி. அதிலேயும் இவக
ராசா காரியமே எப்பவும் சரியாயிடுக்குமே.

துன்முடன்.—ஏன்? நம்ப எசுமான் இதைப் பாப்பாரச்
சாமியோடே படிக்கிறபோது, அந்தகாள்பளக்கத்
துக்காக அப்படிச் சொல்லியிருப்பாக. இந்த
நான் பணக்காரல்லாதபோக ஒண்ணும் கெனைச்சி
ருக்கமாட்டாக ஒல்லாடி அவுகளுக்கு கெனவு
இருக்கிச்சுன்னு ஒரு சில யா வது ஆனாவது
அனுப்பினுங்கனா நம்ப சாமிக்கு. இல்லே பாரு.

குசேலர்.—அப்பர்! கண்ணன் அப்படி கினைக்கமாட்டா
ரென்றெண்ணித்தான் இவ்வளவுதூரம் நடந்து
வந்தேன். என்னுடைய ஆசை இப்படி யலைபச்
சொல்லியது.

துந்திலன்.—ஆமாம். அவுகளுக்கு கெனவிருந்தா அப்
படி. ஒங்களே சும்மாப் போகச் சொல்லமாட்டாக
கெனவிருக்கோணுமே.

குசேலர்.—அதற்காகத்தான், என்னை உள்ளே விட்டு
விட்டாரால் நான் அவரை நேரில் தரிசித்தபோது
எல்லாம் பழகினது போலாய்விடும். கொஞ்சம்
தயவு செய்யுங்கள்.

துந்தீலன்.—சாயி இதோ பாருங்க, எத்தினி ராசா
 ஹாருங்க பத்திபத்தியா எசமாய்களப்பாக்கக் குர்
 தித்திக்கிடும் நின்னுக்கிடும் அலஞ்சிக்கிடும்
 இத்தப்படி கல்ல பணக்காரங்களெல்லாம் போறத்
 துக்கே கூடாதபோது நீங்க பேரகமுடியுமா ஒன்
 கக் கத்தத்துணியோடே? காங்க எப்படி உன்ற
 ஹிடறது. காங்க விடமாட்டோம்.

துன்முகன்.—சாயி' ஆயு ஒரு காரியம் பண்ணுங்க
 எங்காலும் போயி கல்லதுணி கட்டிக்கிட்டு வாங்க.
 காங்க விட்டுடறோம். அப்பறம் ஒங்க சாமர்த்
 தியம்.

குசேலர்.—அப்பா! காண் கல்ல துணிக்கு எங்கே
 போவேன்? எனக்கு இங்கே யார் இருக்கிறார்கள்?
 என் னார் வெகு தூரத்திலிருக்கிறதே! நீங்கள்
 சொல்லுது என்னால் எப்படி முடியும்?

துன்முகன்.—ஏன் சாயி! நீங்கத்தான் பாப்பாரச்சாயி
 யாச்சே. அத்தோ இருக்காங்களே ராசாக்க, அயு
 களைக்கேட்டா குடிப்பாக. கேளுங்களே.

குசேலர்.—(ஒன்றுத்தேர்ன்றாமல் பிரயித்துத் தமக்குள்)

35. மின்செய்த மதானி யாழ்முத் தாரமாம் விளங்கு பட்டாம்
 பொன்செய்த ஷர்லி யாமிப போதுயாம் பெறவ தெங்கே,
 கனசெய எனமு த கை காளி, றும் கேட்ட தின்றூ (தீதே
 வென்செய்வா யென்ஹொ தொணறையியற்றுத வென்றும்

நாழிகையாக அப்பெரியவரோடு வாதிக்கிறார்கள். அது மாத்திரமன்றி மூதலில் அவரை வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் தாஷித்து வானமுள் செய்து விட்டார்கள். நான் அதுமுதல் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஐயன் — அடடா! கெடுத்துவிட்டாயே காரியத்தை. முன்னமே தெரிந்திருந்தால் என்னிடம் சொல்லி யிருக்கக்கூடாதா? பெரியவர்களை ஒருவர்தாஷிக்க காம பார்த்திருப்பதும் கேட்டிருப்பதும் தோஷ மாகுமே. ஐய்யோ! பாவம்!! அவர் என்ன நினைத் திருப்பார் மனத்தில்.

விஜயன். — என்ன நினைத்திருப்பார்? அவர்கள்சொன்ன சொல்லினால் வீட்டுக்குத் திரும்புவதே கலமென்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஐயன். — ஆனால் விசைத்துபோவோம் வா. பெரியவர் கள் கமது கண்ணிராளைக் காணவந்து அது முடியாமல் மனம் மறுகிப்போனால், அது கண்ண னுக்கு இழிவான பெயரையல்லவாதரும்? அதிலும் இவர் மகா உத்தமரென்று முகத்தோற்றத்தால் தெரிகிறது. தோஷம் கமக்கு ஸம்பவிக்கும். (என்று விசைத்துபோய் வீட்டுக்குப் போகும் எண்ணத்தோடு திரும்பின பெரியவரையழைத்து, எதிரிற்சென்று தண்டனிட்டு) ஸ்வாமி! தாம்யார்? எங்கு வந்தீர்கள்? ஏன் திரும்பிவிட்டீர்கள்?

குசேலர்.—அப்பா! அவக்தி நேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிராமணன். கண்ணனைக் காணவேண்டுமென்று வந்தேன். வாரிலைக் கடந்து போகமுடியாததால், பல காவதங்கட்கப்பால் உள்ள என் னுருக்குத் திரும்புகிறேன். கண்ணனை யநிசுபை கமக்கு இருந்திருக்குமானால் இந்தவாரிலையும் கடக்காம். நான் செய்திருந்த பாவங்கள் இன்னும் கழிய வில்லையாகையால் என்பேரில், அவர்க்குக் கிருபை தோன்றவில்லை. அதனால் திரும்புகிறேன்.

ஜயன்.—ஸ்வாமி! இந்த மாதிரியான பெரியோர்கட்கு எங்கண்ணபிரான் சன்னிதரில் யாதொரு தடையும் கிடையாது. அந்தக்காவல்களை ஆற்றினீர்கள். தம்மை யுணராத ஏதேனும் பேசியிருப்பார்கள். அவற்றைச் சிறியோர் செய்த பிரையாயெண்ண வேண்டும். தாம் பேசுகக் கூடாது.

விஜயன்.—ஸ்வாமி! இந்த வாரிலைக் கடந்து வராதவர்கள் அதோ ஆஸனாபிருக்கிறது விற்றிருங்கள். நாங்கள் கண்ணனிடம் தெரிவித்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு வருகிறோம்.

குசேலர்.—அப்பா! கந்தையுடன் கூடிய என்னை உள்ளே விடுவதால் உங்கள் வேலைக்கு ஏதாகிலும் கெடுதி நேராமல் இருக்கவேண்டும்.

ஜயன்.—எங்கள் வேலைக்கு எப்போதும் கெடுதி நேராது. நாங்கள் கண்ணபிரானது உள்ளக்கருத்தை கண்

ரூய் அறிந்தவர்கள். பெரியோர்களை ஆதரிக்க
 வென்றே எங்களைக் கண்ணிரான் சியமிந்நுளார்.
 ஆதலால், அவ்விஷயத்தில் தேவீருக்கு ஸந்தே
 ஹம் வேண்டாம். (என்று சொல்லிக்காவலர்களைப்
 பார்த்து. எ! அற்பர்களே! எவ்வளவுதான் கீரில்
 னறிக் கிடந்தாலும் சரம்பெருக் கருங்கல்போல,
 கங்கண்ணிராடீடம் இவ்வளவு நாள் பழமியும்
 ளாதுக்கள் இன்னொன்று அறிந்துகொள்ளத்
 தெரியாநிருக்கிறீர்கள். உலகத்தில் உயர்ந்த
 மனிதப்பிழைநிற் சிறந்தகுலம் பிராணகுலமே.
 அவர்கள் தங்கள் தபோ மகிமைமயால் நான்முக
 ளுலும் செய்மற்கரிய விஷயங்களை காடி கன்ரு
 செய்வார்கள். அவர்களை எந்தவிதத்திலும் கரம்
 கொள்ளப் படுத்தவேண்டாம். இதுவே கங்கண்ண
 னது நிஷயுள்ளக்கருத்து. அவர்களிலும் இம்
 மஹாலோ கல்ல தந்துவதரிசி. (மெய்ஞ்ஞானி)
 வேஷம் போட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற மெய்ஞ்ஞானி
 களுக்கென்றி அவர்கள் தங்கள் தலைமயிரைப்
 பேசுகிறகொண்டு பாயினால் வஸ்திரம் தரித்துக்
 கொண்டு பல கற்றவர்போலப் பிரஸங்கம் செய்து
 உண்மை ஞானியர்கள்போலப் பேசி, கல்ல
 கருமஞ் செய்பவர்களைக் கண்டு, இக்கருமங்கள்
 எதற்கு? விட்டிவிடு என்பார்கள். பொன் முதலிய
 பொருளிடத்து ஆகையற்றவர்போலப் பேசிக்
 கடைசியில் அவர்கள் விரும்பிக்கொடுக்க வாய்கிச்

சுகிப்பர். பக்குவமடைந்தவர்போல் பலபேர்க்கு உபதேசஞ்செய்து தாம் அந்தவழி கில்லீர்கள். வன்னெனில். தமக்கு அது நியமமயில்லை யென்பார்கள. அதுப்படி அநேக குணங்களால் அவர்களுடைய வேஷத்தை யறிந்தறிபலாம். ஆனால் மெய்ஞ்ஞானிகளோ காளமேகமுதிர்த்து மலைகள் நொறுங்கிக் கவாகதரலும், எழுகடலும் கிலை பெயர்ந்தாலும் கொடும்மனம் மனங்கலங்காது, வல்லாம் சூசன சொல்லென்றபபர்கள். பலபட அவரைப் புகழ்ந்தபேசினாலும் அல்லது இழிந்த வரைப் போல மிகவும் புகழ்ந்தபேசினாலும் விருப்புவிவாப்பு என்பது ஒன்றும் இல்லாதிருப்பார்கள். அது கடைத்தரலும் அதனை அகற்றியரோடு அன்னைக்கே செய்வித்தவழிவார்கள். நாளைக்கு வேண்டிமென்று தேசத்தினவைககமாட்டார்கள். பொய்யஞ்ஞானிகளைப்போல,

36. விண்ணிலே யேருகா சீர்ப் பாதலத்திற் புகண்மீட்டுப் புவியின் மேவல்

அண்ணியபல் பாராயப் பிரவேசஞ் செயலுறையு மவளி டதமீத

யெண்ணியவெ லாந்வா செப் திடன்முசுற்செய் சித்தி யென்றும் வேண்டார் [களை

புண்ணியபா சுகநிலைப் பக்குவமயிலார் சிவமையிலார் பொய்மெப் பிலலார்.

யக்தி பரவசத்தால் ஆடுவார்கள். உன்மத்தர்கள் போலத் திரிவார்கள். சிறிப்பார்க்கு காரணமின்றி. கைகொட்டிப் பாடுவார்கள். ஓரிடத்திருக்க மனம் பற்றார்கள். கற்றிக் கடியிடுப்பவரிடத்திற் கூடமாட்டார்கள். கந்தையல்லாமல் வேறு உடை உடுத்திக்கொள்ள மனங்கொள்ளமாட்டார்கள். அவர்களுடைய புகரையெடுத்துச் சொல்லல் சேடனுக்கும் அரிது. பகுத்தறிவில்லாமல் இருந்து சாதுக்களை வாய்கொண்ட மட்டுமே இழித்துப்பேசு அவர்கள் சாபத்துக்கு ஆளாவது அன்றியில் உமது கண்ணபிரானது கண்ணியத்தையும் கெடுத்துவிடுகிறீர்கள். இவர்கலை ஞானி. சற்கருமத்தினின்றும் வழுவாதவர். கண்ணாவிடம் கனத்த அன்புகொண்டவர். ஒன்றை காடியவரைக் காரணவந்தவரல்லர். கண்ணனை எப்படியாவது தரிசித்துப்போகவேண்டுமென்பதே இவர்துணிவு. இவரை நீங்கள் இகழ்ந்து பேசிவிட்டீர்கள். அந்தத்தோஷம் நீங்க எது செய்தாலும் இயலாது. இவரை வணங்கி இவரது ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுதலில்லாமல் வேறு வழியில்லை. இவரை வணங்குங்கள். இதற்குமுன் இருந்த பாவமும் ஒழியும்.

(அவர்கள் அப்படியே வணங்கினார்கள். குசேலரும் அவர்களை யாசீர்வதிக்க, ஜயனிலயர் பெரியவரையழைத்துக் கொண்டிப்பாய், ஞானானந்தில் உட்

கார வைத்துவிட்டுத் தாங்கள் கண்ணனிடம் செல்வதாக உத்தேசித்திருந்ததால், அவரது நாம தேயர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, அவரைவணங்கி உத்தாவு பெற்றுக்கொண்டு, வெகு விரைவாகப் பலவாயில் களையுங்கடந்து கண்ணபிரானைச் சபையில் தேடிக்காணாமல், அந்தப்புரத்தில் இருப்பதாகத்தெரிந்து அங்குச் சென்று நமதுவாவை அங்குள்ள பெண்காவலர்களுக்குத் தெரிவித்தனர்.)

நான் காமங்கம்—ரன் ஆங்காட்சி

காலம்—மூலம் (7) மீ—சுமார் கால அந்தப்படிநீ.

(கண்ணாறு மூலம் விபரம்.)

ருக்மிணி.—என்? காதல் படுத்திக் கொள்ளுகிறது தானே. எழுந்திருப்பானேன்?

கண்ணன்.—வெறு நாழிகையாய்விட்டதே படுத்திக் கொண்டீர். உங்கள் இருவர் தோடகளுக்கும் வலியுண்டாகுமொன்றுதான் வியக்கொள்ளுகிறேன்.

ருக்மிணி.—கன்னாய்ச் சொன்னீர்கள்' இதுதான் முதல் தாமோ தாய்கள் எனமடிந்து தலைவைத்துப் படுத்தியு? இத்தன்வ காளகளிணும் கோவுண்டா காமல இன்று உண்டாக கியசயம் என்னவோ? அனநீயும் காமினிகட்டுத் தம்கணவர் செயல் ஜவ்வொன்றும் இப்பத்தையல்லவோ ண்டும்? ஒருகால் திகழுகளின் பாதத்தால் பாமனின் தோடைகளை நோக்கதன்வா என்னவோ?

பாமை.—ஆமாம், ருக்மிணிக்குப்பேச விஷயமில்லாமல் போனால் பசமா மண்ணை வயந்தான் உருட்டுவது வழக்கம். எனடி யுக்கா' இப்படி எப்போதும் என்னக் காய்க்குகொண்டீர் இருக்கிறீர்? நீ பெரியவனாயிருக்கையென்றும், உன்னை காள்

வணங்கவேண்டுமென்றும் நாதன் எனக்குச் சொன்ன சொல்லை வேதமாகக் கொண்டு நடந்து வருகிறேன். உலகத்தில் ஒருவரிடத்தில் இன்னொருவர் வணங்கியிருக்கக்கூடாது. அப்படி வணங்கினால், வணங்கினவரை வணங்கப்படுபவர் இழிவாகச் சொல்லுவார்கள். இஃது என்னிடத்தும் கேர்ந்தது.

ருக்மிணி.—அடி, அம்மா! பிடித்துக்கொண்டிவிடாதே! நான் விளையாட்டுக்குச் சொன்னேனெயொழிய வேறில்லை.

பாமை.—நான் உன்னைப் பிடித்துக் கொள்வதற்குப் பேயா? கன்றாய்ச் சொல்கறாய் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஆணித்தாமா?

கண்ணன்.—சகிகாள்! என்ன இப்படி வாதிடுகிறீர்கள்? ஸ்ரீஹோதரிகளாக இருந்து வாழுங்கள் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேனே?

பாமை.—கீழ்நள்தாம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறீர்களே. நாதா! யார்மேல் குற்றம் இப்போது?

கண்ணன்.—இப்போது ருக்மிணி மேல்தான் குற்றம். ஆனால் அதனையவள் விளையாட்டாகச் சொன்னாளேயன்றி வேறில்லை. ஆதலால் இது குற்றமுடாகாது.

பாமை.—ஆமாம், பிரபு! உங்களுக்கு அவரிடத்தில் பயம்பொலி நகரிலுள்ள அருஞ்சுந்தான் உண்மை சொல்லாமல் இரண்டிங் கெட்டநாய்ச் சொல்லு கிறீர்கள்.

சூக்மிணி.—இல்லையா யார்மா! நான் சொன்னது பிழை தான் மன்னித்துக்கொள்.

பாமை.—நீ விடையாட்டி நகுந் சொல்லி இருக்கலாம், அக்கா! என்றாலும் என் தேகம் வார்த்தையைப் பொறுக்கமா? பென்னென்றது. அன்றியும் நீயே இப்போது, காமீனிகர் குக் கணவர் செய்யும் ஒவ்வொன்றும் இன்பமாகத்தான் இருக்குமென்று சொல்லினா. அந்தப் படிபைய பார். உன்னுடைய தொடைக்கு வலி புண்டாகாமல் எனக்கு வருத்த முண்டாகுமென்று நீ சொன்னதால், கண்ணரிடத்தில் அன்பு உனக்குத்தானென்றும் எனக்கு இல்லையென்றும் ஏற்படுகிறதல்லவா? அப்படியென்றித்தான் எனக்குக் கோபம் வந்தது. இந்த எண்ணம் தோன்றினால் இச்சொல் விளையாட்டாகத்தான் எண்ணப்பட்டிருக்கும்.

சூக்மிணி.—அடியாம்பா! இன்னேது சொற்சொர்வுகளையும் குற்றமாகக்கொள்ளுகியும். இவையுன்னிடம் விளையாட்டாகவும் பேசக்கூடாது போலிருக்கிறதே.

கண்ணன்.—சரி! இவ்வார்த்தையை இம்மட்டோடே கியுத்துங்கள்.

பாமை.—கி.லுத்திவிட்டோம். உங்கட்கு ஏதாவது அவசரகாரியமுண்டா என்ன? இங்கு நிலைகொள்ளவும் கவலிக்கவும் மாட்டேனென்கிறதே உங்கள் மனம். என்னகாரணம்?

கண்ணன்.—ஆமாம். அரிதெனக்கே தோன்றவில்லை. மனம் அலைந்து கொண்டிருக்கிறது.

ருக்மிணி.—யாரேனும் பக்தர்கள் வரவில்லை காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அகனால்தான் இந்த மனக்கலக்கம்.

கண்ணன்.—ருக்மிணி சொன்னது சரியான இல்லாவிடில் கிஷ்காரணமாக மனம் கலக்கமுண்டு. அதுவும் நல்ல பக்தராகவிருக்கவேண்டும். என்மனம் அவ்வளவு நடுக்கிண்டு.

பாமை.—இவையெல்லாம் வீணாணாங்கள். எவ்வளவு ஒருத்தியை மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அச்சிலுக்கி உங்கள் மனத்தில் இருந்து கொண்டு குடைகிறீர்கள். அதை மறைத்து இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்.

கண்ணன்.—பாமா! உனக்குமாதிரும் ஆலோசனை தனியாகவே தோன்றுகிறது ருக்மிணி அப்படி எண்ணினால்? பார்த்தையா!

பாமை.—ஆமாம். நான் மனத்திலிருப்பதைக் கொட்டிவிட்டேன். இவள் அப்படியில்லாமல் மனத்தி

லேயே வைத்துக்கொண்டு ஏதாநிலும் உங்களுக்கு இனிக்கச் சொல்லுகிறார்.

கண்ணன்.— இதுதான் உத்தமப்பெண்களின் இயற்கை. கணவன் மனத்தை எப்போதும் எவ்விடத்தும் எக்காரியத்திலும் எச்சொல்லிலும் களிக்கச் செய்ய வேண்டிமேயல்லாது சுவிக்கப்பேசலாமோ? இன்னும் சிறிது நாழிகையிற்பார், யார் சொன்னது உண்மையாகிறதென்று. உத்தமப்பெண்களுக்குத்தான் கணவர்களின் அபிப்பிராயம் சொல்லாமலே விளங்கும். என் சொல்வதிற்கோபம் கொள்ளாதே. நீயும் அப்படிப் பழக வேண்டும்.

பாமை.— நீங்கள் என்னசொன்னாலும் எனக்குக்கோபம் உண்டாகாது. உத்தா! மற்றொருத்தி சொன்னால் தான் எனனையரியாமல் வந்துவிடுகிறது. அதனையும் இனி வரவொட்டாமல் தடுத்திவிடவேண்டுமதுதான்.

கண்ணன்.— அப்போது நீ புத்திசாலித்தான். உத்தமியுத்தான்.

லக்ஷணை.— அஃதென்னப் பாடி! நீங்கள் அடிக்கப்போன விடத்துங்கூட உங்களது எதிரிகள் உங்களது முகத்தைக் கண்டபுடன் உங்களை வாழ்த்துகிறார்கள்! உங்களிடம் என்னவோ மரயமிருக்கிறது.

ருக்மிணி.—இதுதான் நம்மண்ணலுக்கு மற்றவரினும் பெருமையை யுண்டெண்ணுகிறது.

பாமை.—கொதித்த வெஞ்சுடைய எனக்கும் இவரில் லாதவேளையில் உண்டாகும் கோபங்கெல்லாம், இவர் முகத்தைக் கண்டவுடன் பறந்தீதாமிகின்றனவே. மற்றவர்களுக்கு எப்படியிராது? புருஷரும் பார்த்து ஆசைகொள்ளும் மேனியல்லவா இது!

லக்ஷணை.—காதா! எதிரே நிலைக்கண்ணாடியில் தோன்றும் உருவங்களில் எந்த உருவத்தில் உங்களுக்கு ஆசை யிகுதி, சொல்லுங்கள்.

கண்ணன்.—ஏன் அப்படிக்கேட்கிறாய்?

லக்ஷணை.—இல்லை. இதற்குப் பதில் சொல்லுங்களேன். பிறகு நான் காரணம் சொல்கிறேன்.

கண்ணன்.—அது கூடாது, காரணத்தைச் சொன்னால் தான்.

லக்ஷணை.—என்னபிரபு! சொல்லுங்கள் என்றால் வாதா மிகிறீர்களே!! சொல்லமாட்டீர்களா! ஏன்கண்ணா? சொல்லமாட்டீர்களா!! (முத்தமிடுகிறாள்.)

கண்ணன்.—உன் காரணத்தை நான் தெரிந்துகொண்டேன்.

லக்ஷணை.—அஃதென்ன?

கண்ணன்.—என்னவா? என் அழகை என்னையே
பார்க்கச் சொல்லுகிறாய்.

லக்ஷணை.—அதன் அபிப்பிராயமென்ன?

கண்ணன்.—என்னவா? சொல்லட்டுமா?

லக்ஷணை.—சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்!

கண்ணன்.—அதுவா? இருக்கட்டும் (பாமாவைக் கேட்
போம்) பாமா! நீ சொல். இதன்காரணம் என்ன
வாக இருக்கும்?

பாமை.—இதிலென்னகாரணமிருக்கிறது? யாருங்கண்டு
மயங்கும் உங்கள் நின்று வடிவில் நீங்களே மயங்கு
கிறீர்களா இல்லையா என்று அறிவதுதான்.

கண்ணன்.—பேஷ். ஏன் லக்ஷணை! சரிதானே?

லக்ஷணை.—உண்மையாய் நான் அதற்குத்தான் பார்க்
கச்சொன்னேன். எவ்விதம் இவளுக்குத் தெரிந்
தது?

பாமை.—இதேதடி! சமயமறிந்துகூட அபிப்பிரா
யத்தைச் சொல்லமுடியாதா?

லக்ஷணை.—என்னவொ அம்மா! நான் இவ்வளவுக்குக் கீழ்
மாக அறியமாட்டேன்.

கண்ணன்.—பத்திரா! கையில் என்னவைத்துக்கொண்
டிருக்கிறாய்?

பத்திரை.—நாதா! ஒரு நாழிகையாக வெள்ளிலையை வைத்துக்கொண்டு நின்றனாகொண்டிருக்கிறேனே. நீங்கள் கவனித்தீர்களா? என்னிடத்தில் உங்க கருக்குண்டான பிரியத்தின் அளவு இவ்வளவு தான்.

கண்ணன்.—நான் இங்கே பேசும்பாக்கில் இருந்து விட்டேன். கோபித்துக் கொள்ளாதே; சமீபத்தில்வா. அத்தைக்கொடு.

(வாங்கி வாரிலிட்டுக்கொள்கிறார்.)

பத்திரை.—நாதா! இவ்வென்ன! ஒரு வெற்றிலை போட்டுக்கொள்வதற்குள் உதடு இப்படிச் சிவந்துவிடுகிறதே.

லக்ஷ்மண —அடி பத்திரா! சற்றுமுன் உன்னிடத்தில் கண்ணனுக்குப் பிரியமில்லையென்று குறைபட்டாயே? உன்னிடத்தில் தனக்குள்ள பிரேமையை நன்றாய்க் காண்பித்திருக்கிறார். உதடு சிவந்தால் உள்ளபிரியம் வெளியாகுமாமே?

பாமை.—ஆமாம். அதில் சேர்க்கிறுக்கும் வஸ்துக்கள் அளவோடிருந்தால் தாலாகச் சிவப்புகிறம் தோன்றாதா?

பத்திரை.—இருக்கட்டும், அம்மா! எங்களிடத்துக் கண்ணனுக்குப் பிரேம கிடையாது. உன்னிடத்திலேயே முழுப்பிரியமும்.

கண்ணன்.—பத்திரா! கோபங்கொள்ளாதே. அவள் நான் எடுத்துப்பேசுபவள் என்று உங்களுக்கெல்லாம் தெரியுமே. எனக்கு எல்லாரிடத்திலும் பிரியம்தான். ஒருவராவது எனக்குத் தள்ளுபடி கிடையாது. கிட்டவா! (என்று அணைத்து முத்தம் கொடுத்தார்.) காண்கிறீ! விசிறினது போதும் கிறுத்திவிட்டுக் கிட்ட உட்கார்.

[ஜாம்பவதி விரைந்து வருகிறாள்.]

கண்ணன்.—கண்ணே, ஜாம்பவதி! என்ன அவசரம்?

ஜாம்பவதி.—ஓன்றுயில்லை. அறையில் உட்கார்ந்து உங்கள் உருவத்தை எழுதிக்கொண்டே இருக்கேன். அந்த உருவத்தை முடித்து விட்டுக் கண்ணனுக்குக் கருவிழியைவைத்தேன். அஃதென்ன நாநா! அப்படி நான் உருவத்துக்குக் கண்டிறந்த முதல், உங்கள் முகத்தில் உண்மையாய்த் தோன்றும்புள் முறுவல் அவ்வுருவத்தில் தோன்றுகிறதா? பாருங்கள். (என்று உருவப்படத்தைக் காண்பித்தாள்) பார்த்தீர்களா! இந்தப் புன்சிரிப்புத் தோன்றினவுடன் எனக்கு மனத்தில் ஆசை மேலிட ஒடிவந்தேன். என்கே ஒருமுத்தம் கொடுங்கள்.

(முத்தங்கொள்கிறாள்.)

சூக்யினி:—எங்கேடி! இங்கே கொண்டுவா சித்திரத்தைப் பார்ப்போம்.
(வாங்குகிறாள்)

லக்ஷ்மீணை:--எங்கேயக்கா! காணும் பார்த்திரேன். (வாங்கியப் பார்த்து விட்டு) நன்றாய் இருக்கிறது.

ஜாம்பவதி:--(ருக்மிணியைப் பார்த்து) ஏன் அக்கா! உங்களுக்கு என்ன தோன்றுகிறது? அழகாக சிவமக்திருக்கிறதோ?

ருக்மிணி:--அடி என் கண்ணை' நன்றாய் எழுதியிருக்கிறாய். இது மனத்திலுள்ள ஆர்வத்தை நன்றாய்த் தெரிவிக்கிறது பார்! அவரையே நன்றாய் மனத்தில் உருப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாலல்லாமல், நன்றாய் எழுதத்தெரிந்திருந்தாலும், முறுவல் தோன்றும்படி எழுதமுடியாது

புத்திரை:--புன்சிறிப்பு மாத்திரம் தான் தோன்றுகிறதோ சித்திரத்தில்? நன்றாய்ப் பாருங்கள். அக்கா! நமது காதலிடத்தில் தோன்றும் மயக்கிற பார்வையும் அதிலிருக்கிறது பாருங்கள்' எழுதினது அருமைதான். எழுதுவதும் அதிகசயந்தான்.

ஜாளிந்தி:--போதும். சித்திரத்தைக் கொண்டி வாருங்கள். சுமமா பார்த்துக் கொண்டே இருந்தால் எழுதினவளுக்கும் உருவத்துக்கும் திருஷ்டிவிழும்.

(உருப்படத்தைப் பறித்துக்கொண்டி போய்விடுகிறார்.)

நாளை:--ஆமாம்! மஹாபடம்! அதிகசயச் சித்திரம்! இதைவிட மேலாக எழுதலாம் என்னவோ அப்பி

கப் பெருமைப் படுத்துகிறீர்களே அண்ணா. இந்த எழுத்து எழுதக் கூடாதா என்ன?

பத்திரை.—உனக்குத்தான் எல்லாரிடத்திலும் பொருமை யுண்டே, அதை மிப்போது காண்பித்து விட்டாய். எழுதத் தெரியாதவளுக்குத் தான் வாய் அதிகம்.

கண்ணன்.—பத்திரை அவள் சுபாவம். தெரிக்கிறுக்கும் ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய். ஜாம்பவதியைப்பார் தாய் எனன ஜாம்பவதி! அவள் சென்னையில் வருத்தமோ?

ஜாம்பவதி காதா! என்னை யார் என்ன சொன்னாலும் எனக்கு மனம் கலங்காது என்ன வேண்டி மென்றாய் சொல்லட்டும்

(இரண்டு மூன்று காவல் பெண்கள் ஓடிவந்து வணங்குகிறார்கள்.)

கண்ணன்.—என்ன விஷயம்? ஏன் அவசரம்?

காவல் பெண்கள்.—வாசலில் ஜயனிரையர் வந்திருக்கிறார்கள். ஏதோ அவசர காரியம் போயிருக்கிறது, சமயந்தாலை என்று கேட்டார்கள்

கண்ணன்.—சமயந்தான். சித்திரம் வரச்சொல்லுவான். (ருக்மிணியும் சத்திய பாமையும் தவிர மற்றவர்கள் கண்ணனுக்குப் பின்புறத்தில் நின்றுகொண்டார்கள். கண்ணன் எழுத்து உட்கார்த்து கொண்டார்)

ஐயலிஐயர்கள்.—'ஓடிவந்து வணங்கி)

37. மாமறைத் தீவ்வா போற்றி மகிக்குவ விளக்கே போற்றி
காமரிந் திரன்முன் ஞர்ஞர் காந்தந் கரியாய் போற்றி
தா மறைக் கண்ணா போற்றி தரியல ரேறே போற்றி
தோமறு செல்வம் வாய்த் துவாரகைக் கிறைவா போற்றி.

சுவாமி! ஓத்திகாள் தாமமோடி அரிய கலைகள் படித்
தவராமி. நமக்கு மிகக நட்பாளராம். கந்தை
தான் உதித்துக் கொண்டிருக்கிறார். மறையவர்
குலத்துவித்தவர். உத்தம குணமுள்ளவர் வற்றி
எலும்பு எழுந்த தேகமுடையவர். குசேலரேசுற
பெயருடையார் அவருக்குத் தங்கள் மீதுள்ள
பக்தியை எங்களால் அளவிட்டுச் சொல்ல முடி
யாது தங்களைக் காணவேண்டுமென்றுவாழ்வில்
வெகுநாழிகையாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

கண்ணன்.—சரேஸென்று கீழே குதித்து குசேலர்!
'என் இவ்வளவு தாமதம்? எங்கிருக்கிறார் அவர்?
அவருக்கு எங்கும் தடைகூடாதே. சீக்கிரம் வர
ருங்கள். காளை போய் அழைத்து வருகிறேன்.

ஐயலிஐயர்கள்.—சுவாமி! சற்றுப் பொறுங்கள். காங்கள்
அழைத்து விரைவில் வருகிறோம்.

கண்ணன்:—ஆனால் சீக்கிரம் அழைத்து வருங்கள்.
அழைத்து வருங்கள். அழைத்து வருங்கள் சீக்
கிரம்.
(செல்லுகிறார்கள்.)

ஐந்தாமங்கம்—முதற்காட்சி.

காலம்—இரவு; இடம்— அந்தப்புரம்.

(கண்ணனும் குசேலரும்.)

(இவ்வாறாலகரோடு வரும் குசேலரைக் கண்ணூற்றி கண்ணன் அணையை யுடைத்துக்கொண்டு எழுதின்ற உறு போலத் தமது ஆஸநம் விட்டுச் சரேலேனைச் சென்று எதிர் கொண்டழைத்துவந்து ஓராஸநத்திருத்தி முகமன்விசாரிக்கத் தொடங்கினார்.)

கண்ணன்.—மாதவத்தீர்! உமது கல்லவாவால் இந்தச் சிறு குடில் பாக்கியமடைக்கது. காள் இதுவரையும செய்துவந்த தர்மங்களும் பலனடைந்தன. இந்தக்காலமும் கல்லசிறப்பையடைந்தது.

குசேலர் —'கண்ணன் தம்மை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து நீ சுகந்த உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டு ஆஸநத்துட்காரவைத்து கல்வரவு கூறி முகமன் விசாரித்த பேரநிசயத்தால் ஒன்றுந்தோன்றாத வராகப் பதிலுரைக்காது இருந்தனர்.)

கண்ணன்.—(தமது பத்தினியைப்பார்த்து) சூக்யினி! ஏன், பெரியவர்க்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களுக்குக்கூட எனது கட்டளை வேண்டிமோ? அவரவர்க்கு இஷ்டப்பட்டபடி உபசாரங்களைச் செய்யலாம். இவரையன்றித் தெய்வம் வேதிலி,

தர்மம் வேறில்லை. சாது வேறொருவரில்லை. இந்த
நாளே நன்ஞானாகும். இதுவே கல்வேளையாகும்.
அவரவர் தமது தமது அபிஷ்டங்களைக் கோரிக்
கொண்டு இப்பெரியவரைப் பணிக்தாலும் உப
சரித்தாலும் அவ்வவ்வபிப்பிராயம் தக்கபடி முடி
யும். தடைப்படாது. இது நிச்சயம்.

ருக்மிணி.—காதா! எங்களுக்கெல்லாம் இப்பெரிய
வரை யுபசரிப்பதில் ஆசை மிகுதிதான். இது
வரைத்தமது ஆணையை எதிர்பார்த்திருந்தோம்
இனிமேல் எங்களுக்கு மிகுதியாகச் சொல்லவேண்
டுவதில்லை. (என்று சொல்லி, மற்றைப் பெண்
மணிகளைப்பார்த்து) பாமா! கீதான் ஸ்வாமிக்குக்
கைலாசு கொடுத்து அழைத்துப் போகவேண்டும்.
லக்ஷணா! நீ இம்மஹாதுக்குத் தைலக்காப்பு இட
வேண்டும். காளிந்தி! கீதான் இவர்க்குச் சிகைக்
காய் தேய்த்துக் கொதாற்றவேண்டும்.

பத்திரை.—என், ருக்மிணி அக்கா! காண் வெகு விநா
வில் கல்லனவாகிய பண்டங்களைச் சமைத்துவைக்
கலாமோ?

ருக்மிணி.—தக்கவேலைதான். மித்ரா விக்தையையும்
ஜாம்பவதியையும் கூடவைத்துக்கொண்டு அறு
சுவைப்பதார்த்தங்களோடு அடிசிலையும் அமைக்க
வேண்டும். செல்லுங்கள். (செலவின்றனர்.)

கண்ணன்.—ருக்மிணி! ருக்மிணி! நான் மிகுதியாக இருக்கிறேன். இந்தக் கைங்கரியத்தில் எனக்குக் கொஞ்சமாவது சம்பந்தம் இல்லாமற்போனால் நான் உய்வதற்கு மார்க்கம் சிடையாமற்போகும். ஆதலால் எனக்கேதேனும் கட்டளைரிடு.

ருக்மிணி.—பிரபு! நாம் இங்கு இருந்துகொண்டு நங்கள் செய்வதனுள் யாதொரு தோஷமும் பிரக்காவண்ணம் பார்த்துக்கொண்டிருங்கள்.

கண்ணன்.—வேண்டாம்; அது கைங்கரியமாகாது. நான் அவருடைய பாதசேவை செய்துகொண்டிருப்பேன். இதுதான் எனக்கு விருப்பம்.

ருக்மிணி.—சரி. தங்களது அபிப்பிராயப்படியே.

சித்திலேகை.—அம்மா! வெந்நீர் ஆயத்தமாகவிட்டதே.

ருக்மிணி.—லக்ஷணை! என் இன்னும் தைலம் கொணர்வில்லை? (இதற்குள் லக்ஷணையும் பரிமளதைலத்துடன் வந்து சேர்த்தனர்.) பாமா! ஏன் தாமதம்? எவ்வாறு கைலாசு கொடுத்தது அழைத்துச் செல்வாய் மஞ்சளவற்றைக்கு.

பாமா.—ஆஹா. இதோ செல்கிறேன். எவ்வாறு! கிருபை செய்யவேண்டும்.

குசேலர் — (ஒன்றுக்கு தான்ருது கண்ணனையும் மற்று முன்ன பெண்ணரசிகளையும் பார்த்து விழிக்கிறார்.)

கண்ணன்.—பெருந்தவத்தீர்' ஏழைகள் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி பண்ணவேண்டுமென்பது பெரியோர்க்குப் பெருமையான கொள்கையேயாகும். ஆகையால் தாமதிக்காமல் எழுந்தி நங்கள். (என்றுத் தமது இருகரங்களாலும் பெரியவரது கைகளைப் பிடித்துக்கீழிடுக்கி அக்கைகளைப் பாமாவினிடம் ஒப்பு வித்துவிட்டி. குசேலர் கொண்டுவந்திருந்த கந்தைத்துணிகளை மெதுவாகக் கழற்றிக்கொண்டார். அப்போது அதனுள் ஏதோ முடித்திருந்த தையும் தெரிந்துகொண்டார்.)

பாமா.—ஸ்வாமி! இப்படி வரலுங்கள். பார்த்து வரவேண்டும்.

கண்ணன்.—குசேலரே! ஏழைகளும் எனது இம் மனைவிகளும் ஏதானும் குற்றம் செய்திருந்தாலும் மன்னித்து எங்களை யனுக்கொகிக்கவேண்டும்.

குசேலர்.—(தமக்குள்) என்ன விந்தையிது! முற்றத்தூறத்த முனிவர்களாலும் தரிசிக்கக்கூட்டாத இம் முழுமுதல்வன் கமக்கு இவ்வண்ணம் காட்சி கொடுத்தருளியதுமன்றி உட்கொள்வாத காரியத்தையும் செய்கின்றார். அவர் செய்யும் காரியங்கட்குக் தோஷம் சொல்லக்கூடுமோ? அதுவும் கூடாதே. வேண்டாம் என்று மறுப்போமென்றால் நாவெழுமாட்டேனென்கிறது. பயமாயிருக்கிறது. மனைவிகளை எவ்விதமாகப் பழக்கிவைத்

திருக்கிறார். என்ன சொல்லச் சூணித்தது என்
மனம்! இப்பெண்டெய்வங்கட்கு இவை இயற்கைக்
குணங்களல்லவோ? இந்தப் பெருங்காரியங்கள்
பழக்கத்தினால் மாத்திரம் இப்படியப் பண்பாகத்
தோன்ற. இவை இவர்கட்கு இயற்கைக் குணங்
களையாகும். காம் என்ன கிணைத்துவந்தோம்.
இங்கு கடப்பவை என்ன! என்ன ஆச்சரியமீது!
கண்ணு! இதுவும் ஒரு லீலையா உங்களுக்கு? இந்த
உபசாரங்களை ஏற்கும் கானல்லவொ தோஷ்கரஸ்
தனுகிறேன். ஆம், என்னசெய்யலாம்? மறுக்க
முடியாவிடில், காராயணன்பேரில் பாத்ரைப்
போட்டுனாட்டுப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கவேண்
டியதுதான்.

(மவுனத்தோடு செல்கின்றனர்.)

பாமா. — ஸ்வாமி! இதோ இவ்வரவகத்தில் விற்றிருங்கள்
லக்ஷணை! ஏன்? உன் காரியம் ஆகலாமே.

லக்ஷணை. — இதோ! எல்லாம் ஆயத்தத்தான். (கைதல
மிடுகிறாள்) இப்படிக்கண்ணன் தாழங்கூட
இருகது அவர்க்குத் கைலக்காப்பு இழிவித்து
அனுஷ்டானத்தின்பின் போலனாரும் செய்வித்து,
முன்போல் சத்தியபாமை கைலாகு கொடுக்க,
அந்தப்புரத்துக்கரைத்துவந்து ஆஸகத்திருத்தி,
திருவடி சேவை செய்துகொண்டிருக்கிறார். அப்
போது மற்றுள்ள ஸ்திரீகள் ஆலவட்டம் பரிமாற

வுள் விசிறி விசவும், குக்பிணியும் பாமாதேவியும் அருகு நின்று அடைக்காய் மடித்துக்கொடுக்கி றார்கள். குசேலர் தாம் சேவை செய்யவந்த அம் புதற் திருமேனியை மிடைவிடாது தரிசித்துத் தரிசித்துத் தேனும் பாளும் செய்யுங்கன்னலு மமுது மொத்துக்கண்ணரிடத்துத் தம்மனத் தைக்கலக்கச்செய்து உலகவாழ்க்கையை மறந்து தம்மையும் மறந்திருந்தார்.

கண்ணன்.—(அவர் மெய்மறந்திருப்பதை யறிந்து சிவியுநேரம் ஸல்லாபித்து அவர்க்கு உலகவாஸ்கையைத் திரும்பவும் நினைவுறுத்தவேண்டிக் கீழ்க் குத்து பாதசேவை செய்யவதை விடுத்தும், எழுந்த ஸமாஸகத்தில் உட்கார்ந்து) ஸ்வாமி, குசேலர்! கடத்துவந்த இளைப்பினால் சித்திசைவ நுகின்றதோ? குசலங்கூட வினா யாறு இருக்கின்றேன், என்னைப் போல் அறிவிக்கிறாய்? மன்னிக்கவேண்டும்.

குசேலர்.—யிசு' தமது மனத்தை யறிவாதார்க்குத் தன் இவ்வளவு உபசாரம் வேண்டும். அடியே னரிடத்தில் இந்துளைச் சீராம் எதிர்வுக்கொள்ள வேண்டாமே, இப்பெரும் அபசாரத்தைத் தாங்க வகையினொல்லென்.

கண்ணன்.—ஸ்வாமி! இத்தன்ன இப்படியுரைக்கின்றீர் கள்? எங்கள் அன்புடன் செய்யும் உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாவிடின் தமக்குத் தோஷம் உண்ட

டூரூமேயன்றி, அதனையங்கிரித்துக் கொண்
டால் குற்றம் சிகழாது. இதில் கவலை வேண்டாம்.

குசேலர்.—தோஷமாவதென்ன? என் மனத்தில் தோன்
லும் பயக்காள். தோஷம் வேறிரந்தாலும்
அவற்றை நீக்கும் சக்தி இவ்விடத்தில் பூர்ணமா
யிருக்கும்போது. அது இங்கு வந்தபின்னும் சிறக்
குமோ? பயமும் அப்படியே ஆனால் எனக்
குண்டான பயமே தம்மிடத்தில் யான் வைத்
தற்குக்கும் பக்தியால் தோன் வருது.

கண்ணன்.—பெரியர்! கட்டினரிடத்துத் தோன்லும்
உபசாரங்களுக்கும் அபசாரங்களுக்கும் முறையே
கூபடமென்றும் தோஷமென்றும் வார்த்தைகள்
சிகழக்கூடாது. ஏனெனில், ஆர்வாகிருதியால் அந்
கட்டினர் தர்மைமறந்தே அவற்றைச் செய்வார்.
எ. மாதவ! இன்று நமது தரிசனத்தால் அடைந்த
பேறு தெவாளுளும் அசாருள்ளும் யாரடைந்து
ருக்கிரர்கள்? தாமது பால்யகேசத்தை இன்னும்
மறக்கின். தோவகையான கட்டைபக்காட்டிலும்
சிறந்தது வேறென்றுண்டென்று காண் துணைய
விக்வி வேதம் முதலிய படித்து அதன்படி
கடத்துவதுபவாசியும் 'ஆத்மகாதம் விவேச
ளம்' அநாவது பகுத்தறிவு இல்லாநிருப்பபோல்
அவர்களைத்தான் பேபதையர் என்று உலகஞ்
சொல்லும்.

குசேலர்.—ஆம், கட்டினிற் சிறந்துளதொன் ழில்லை.
அக்கட்பும் பெரியரிடத்தே சிறக்கும். என்னைப்
போலுள்ளரிடத்து அப்படியானாறு.

கண்ணன்.—பெரியார் எனது பெயர் பணத்தாலும்
உருவத்தாலும் அழகாலும் செவ்வகாலும் வரு
வதன்று. குணத்தாலேயே மணம்பெறும். இக்
கற்குணநிலலாதர் ஸன்யாஸியராலும் வேஷ
தாசிகளேயாவர். பணமுடையசொனினும் பிணம்
போன்றவையாவர். உருவிருத்தும் மறுவுள்ள
வரே. அழகிருத்தும் இல்லாதவரே.

குசேலர்.—தாம் சொல்வது முற்றும் ஸம்மதமானதே.

கண்ணன்.—பெரியரிடத்து கட்டிக்கொண்டால்.

38. சமயவரி னீடிந்தனைப்பர் தக்கவழி கொல்கெம்மா
சிமைவந்த முலநறவு மிஞ்சலகம் பகையுள
யமைவழி வருத்தவா சக்கிததம் கல்மணர்க்
கமைமுடையர் கட்டிப்பளித்த காண்கிடைத்த மரிதரிது.

சுவாமி! தேவரிசுது தேவியர் கல்ல கீர்மைமுடைய
ராசிற்தே; குடும்ப காலகேஷயங்கள் சரிவா கடக்
தேறி வருகின்றதன்றோ? புத்திரர்களும் செளக்
கியந்தானே. ஒருவர்க்கு கல்ல மனைவி வாய்த்து
விடின வறுமையென்பது ஒருகாலும் தென்னாறு.
அம்மங்கையர்க்காசியர் கணவர் சொற்படி கடப்
பார். என்ன மிடிவரினும் எரித்துகாயார். நிதி
தும் காயகன்மீதுபழியுடைக்கார். இதனான்கு,

39. இல்லதெ ளில்லவன் மாண்பான லுள்ளதெ
 ளில்லவன் மாண்புடை.
40. தெய்வத் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுநெழுவான்
 பெய்க்கணப் பெய்யுமகை.

என்ற பழமொழிகள் பெரியார் வாயில் சிலையுறு
 கின்றன. அந்நிதிகுணங்களும், பகவத்யானமும்,
 பெரியோர்சேவையும், உலகினர் வெறுப்பின்மை
 றும், உற்றார் பொருமைமயின்மையும் சீகழவேண்
 டமே, அவைகள் குறையிலாது கடக்கின்றன
 வன்றே? பலபொருள்கள் தன்னைச் சூழவிருந்தா
 லும் சூரியநிரனந்ததையே கோக்கி இருக்கூர்
 கெருஞ்சிப்பூப்போல் எனக்கு இவ்வளவு போகக்
 கள் கிடைக்கி நம்பி லும் சிறுவாயநில் உண்டான
 கட்டினால் தமது நினைவே எனக்கு எப்போதும்,
 தம்மை என்றும் மனக்கண்ணால் தரிசித்துக்
 கொண்டே இருப்பேன். அக்கட்கின் பெருமை
 யும், அதனால் காம் அப்போது அநுபவித்த
 இன்பங்களும், பிரிந்த பின்னர்த் தாம் கற்பித்
 திருந்த புத்திமதிப்படி, கான் கடந்துவந்ததனால்
 உண்டான பெருமையும், அதனால் தம்மைக் கண
 மேலும் மறக்காத தன்மையும், அதனால் எனக்
 குத் தோன்றும் தமது உருவெளித் தோற்றமும்
 இன்று நேரில் கண்டதுபோலவே இருந்தன.
 ஸ்வாமி! ஒருகால் காம் சரத்தியினியாருடைய இல்
 லிற்காக விறகொடித்துவரச் சென்றிருந்தோமே,

கிணைகிருக்கிறதா? என்ன அல்லல் அடைந்தோம்! அம்மகழாலும் குளிரிலும் காற்றிலும் அக்காட்டில் கிணைவும் இடமில்லாமல் அன்றிரவேல்லாம் வருத்தினோமே! கிணைவில் இருக்கிறதோ?

குசேலர். — ஆதா! அது மறக்குமா? மறுதான் காலையில் நமது ஆசிரியருந் தேடிவந்து விட்டாரே. அவரைப்போல் பிரமையும்கட்பும் பொருத்திய ஆசிரியர் உண்டோ? அட்டா! நம்மை வீட்டுக்கழைத்துச் சென்று செய்த உபசாரங்கள் சொல்லில் அடங்குவனவா! எழுதித்தான் முடிவனவா! என்னபோன்று! பெருங்கருணை! அன்னவரை கிணைக்கும்போதெல்லாம் என்னை மாணக்கனாகவே இன்றும் உணர்கிறேன்.

கண்ணன். — அப்பெரியவருக்குத்தான் இணையேறில்லை யென்று உலகத்தார் சொல்வதே. ஆனால், நான் அவர்க்கு மேலாகத்தான் தம்மைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பேன் எப்பொழுதும்.

குசேலர். — அப்படிச் சொல்லலாகுமோ? அது அவரை கிணைத்ததாகவன்றே முடியும்?

கண்ணன். — ஸ்வாமி! அந்தேன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? அது கிணையாகாது. சிறியதீபத்திலிருந்து நான் பெரிய தீவர்த்திகள் பிறக்கின்றன. அதனால் தீபத்துக்கு இழிந்த மெயர்வாது. சிறந்த

பெயரே தோன்றும். தம்மைப்போல மாணவர்
தமக்குக் கிடைத்தி நந்தைநப்பற்றிப் பலமுறை
அம்முனிவரே தமதுமனக்களிப்பை வெளிநிட்ட
துண்டன்றே?

[என்று இப்படிப் பலபடப் பேசிக்கொண்டு வேறு
காழிகையானதால் அப்பெரியவரைச் சமஸ்கிதர்
செய்து பின் இவர்களுக்கும் போஜனத்துக்குக்
சென்றனர். குசேலரும் இந்திரபோகமாக மூன்
ற்றடி அங்கிருந்துவட்டி கானகாம காஸின் கால்
யில் உண்ணாவிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பரி
வாற்றாமல் பிரிந்து ஊருக்குத் திரும்பினர். கண்
ணானே வந்தவரைப் பலபட அபசரித்தாசேயன்றி
அவர் வேண்டிவந்த விஷயத்தைப்பற்றித் தாமும்
கேட்காமல் அவரையும் சொல்லும்படி இடந்
கொடாமல் மூன்றுகாரும் அபசரித்தே விட்டுக்கு
அனுப்பினிட்டனர். குசேலர் இப்பெருந் ஸம்பா
மத்தால் தமது கந்தைகளையும் மறந்துவிட்டு உடுத்
திருந்த கல்லுகைகளோடே திரும்பினர்.]

ஐந்தாமம்—இரண்டாங்காட்சி

காலம்—மலை; சூடம்—சித்திரப்பாளையின் அந்திப்பும்.

(பெண்கள் கண்ணன் கபடத்தைச் சொல்லி
எசிக் கொள்வதற்குத் தோழர்கள்.)

நீலவேணி.—எனடி? சித்திரலேகை! காது கண்ண
பிரான் செய்த பெருமோசத்தை யறிக்காயா?

சித்திரலேகை.—என்ன அம்மா அடாத மோசத்தைச்
செய்துவிட்டார்? கங்கண்ணன் யானையும் எவ்
விஷயத்திலும் மோசஞ் செய்யவொமட்டார்.
வாயில் வர்தபடியெல்லாம் அநியாமல் பேசி
விடாதே.

நீலவேணி.—மோசம் செய்யவா மாட்டாடென்கிரும்?
மோசமும் கபடமும் அவரிடத்தில் தரவே தோன்
றீன. அவரைக் 'கபடாடக சூத்திராரி' என்று
அழைக்கிறார்களே உகைத்தார். அதனுலையே
யவாறு இயற்கை வெளிப்படவில்லையா?

சித்திரலேகை.—அடி நீலா! சித்திரம் எழுகத்தெரிக்
தால் பிம்பத்துக்குக் குறைவு தான் மூலம் எழுது.
சொல்லத்தெரிந்தால் அர்த்தம் தெரிந்து சொல்லு.
வீணை வாய்மதற்கொண்டு வசையெற்றுக்கொள்
ளாதே. கபடாடக சூத்திராரி என்றால் கப
டம் என்கிற மாயையை இவ்வுலமாசிய சபையிலே

ஆடச் செய்துள்ளார் என்று பொருள் அவ்வாட்டைத் தைப் பார்க்கிறவர் உலகினர் அவர் பெயரையே அவர் செய்வதெல்லாம் நாடகமேயொழிய உண்மையல்லவென்று கண்ணாய்வினவருநிதிக். ஏதோ சில காரணத்தால் விடுக்கு மாறுக அவர் செய்வாரானாலும் அதுமுடிவில் ஒரே கண்ணாய்வின பொருட்டெனவேதோன்றும். அவர் யாநக்கும், அவருள்ளும் பெரும்பாலாகத் தம்மைநம்பினார்க்கு உதவியையே செய்வார். அப்படி உதவி செய்வதிலும் இரண்டு விதமுண்டு. ஒன்று, உதவியை வெளிப்படையாகச் செய்தல். மற்றொன்று, அபகராம் செய்வதுபோல் உபகரத்தைச் செய்தல் அவ்வாறு இந்த கல்ல இயற்கையை, அன்றாடம் கல்யாணகுணங்களை கண்ணாய்வினவர்கள் அனுபவித்தவர்கள் தாம் அறிவார்கள்.

நீலவேணி.—அஃதென்னவோ அம்மா! கேற்று வந்த பிராமணர், சிறிக்கச் சிறிக்கப் பேசிய இவர் சிங்காரப் பேச்சிலும், கவிக்கக் கவிக்கச் செய்த கபடச் செய்கையிலும் மயங்கி, வந்தகாரியமின்ன தென்றுகூடச் சொல்லாமலே போய்விட்டாரே இப்படிப் பேசுகிறீர்தான் இவர் பெருமைக்கு அழகாகுமோ?

சித்திரலேகை.—'ஐயோபைத்தியமே' இதற்காகவா இப்படி அவரைத்திட்டினை? வந்தவர் குடிசைல்லவா?

பரிசுகள் காணப்பெறுவோம் என்று மைந்தரும் மழைத்திவலையை எதிர்பார்த்திருக்கும் சாதகப் பறவைபோலிருக்க, ஏழைபிராமணன் வெறுங்கையேரட்டுதாழுத்த கந்தையையும் மறந்துபோய் என்ன பதில் உரைப்போ! அவர் மனைவியும் குழந்தைகளுள் கிருஷ்ணனை என்ன வசை கூறு வார்களோ?

சித்திரவேகை.—சுவதனா! வந்தவர் ஏழைதானென்று அவர் முகத்தாலும் உடுக்கையாலும் அறிந்தோமே நாமே; நமது பிரான் அறிந்திருக்கமாட்டாரா? நன்றாய் அறிந்திருப்பார். ஆனால் வந்தவர் என்ன எண்ணத்துடன் வந்தாரோ, அனுப்பினவர் என்ன எண்ணி அனுப்பினாரோ, உண்மை நன்றாய்த் தெரியாத காம் வரவில் வந்தவற்றைப் பேசுவது உசிதமாகாது. பாமாதேவி வந்தவுடன் ஸந்தேஹம் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம்; சந்தலப் பெரறுங்கள்.

நிலவேணி.—தேவி வந்தவுடன்கேட்கத்தரன்போகிறேன். எனக்கென்னவோ அம்மா அந்த வேதியரை அப்படி அனுப்பியது ஆற்றாமையாய்த்தான் இருக்கிறது.

சுந்தரமுகி.—என்ன ஸந்தேஹம் இதில் இருக்கிறது?

42. எத்துணைய செல்வமிசுத்திருந்தாலு மீத்துவந்த
லிவர்பா லீவலை

மேத்துவ மொழிகளான் மயங்கியென்றுங் கேளராய்
கிரைத்துபொனார்

மகாபலா மகாபலாரு விவருமகிழ்க் தாறனுப்பிப்
புப்பர்த்து வந்தார்

மகாபலாயிற் கட்டிஞ்சென் னிராதொழிந்தா லென்
புப்பர்த்து மொழி. (வென்று

நிலைமை.—அந்தப் பிராமணர் ஒரு பெருஞ்
கோடகத்தில்லையென்பது தமக்கு கன்னியத் தெரியும்.
தான் அதுபலத்தால் கண்ணிரான் தினரக்டிகர்
புப்பர்த்தாள் நான் அணிக்திருக்கிறேன். ஆனால்
நீயர் மாயம் வல்லவாய்மா! அம்மாயையைய நிக்து
செய்வல்ல யேரகிகளுக்கும் இயலாது; காய் செல்
அதல சாத்நியமகருமா?

(பாமாதேவி வகுதல், பாவநம் எழுத்து வணங்கத் தனது
ஆலகத்தில் உட்கார்ந்து இவர்கள் குறிப்பறிந்து வினா.)

பாமா—ககிககள்! சித்திரலேகா!! என்ன, யாருந்
கிதகலையொடிருக்கின் றீர்கள்? இங்கே நடந்த
சம்பிரதிகை என்ன? நான் அறியலாகுமோ?

நிலைமை.—அம்மணி! தமக்கு அறிவிக்காத செய்
திரும் எங்கலிடந்நிலுண்டோ? நடந்த ஸம்பா
கிதகலையந் தககட்குத் தெரிவித்தேதான் எமது
ககிதகலையகளை நிவர்த்தி பண்ணிக் கொள்ளப்
பொக்தேரம்.

சுவநனை.—தாயே! எல்லாம் மமது கண்ணபிரானைப் பற்றியதுதான்.

சத்தியபாமை.—அஃதென்ன? அனரைப்பற்றி நீங்கள் இப்போது பேசிக்கொண்டிருக்க என்ன ப்ரமேயம் வந்தது?

நீலவேணி.—கேற்று இரவு வரையிலும் இருந்துவிட்டு இன்று காலைச் சனருக்குப் பயணப் பட்டாரே, அந்த வேதியரைப் பற்றித்தான் நடந்தது.

சந்தாமுகி.—தாயே! அந்த ஏழைப் பிராமணர் எத்தனையோ கிணத்துவந்தும் ஒன்றும் கோராத வராகச் சென்றனரே; அக்குறிப்பீறித்து மமது மஹாராஜரும் ஒன்றும் உதவவில்லையே யென்று தான் பேசிக்கொண்டிருக்கேதாம்.

பாமாதேவீ.—சியாயந்தான். பர்ப்பவர்க்குக் கண்ணன் பிராமணர்க்கு ஒன்றும் உதவவில்லையே யென்று தான் தோற்றும். ஆனால், கண்ணபிரான் இயற்கை அதுவன்று. எச்செயலையும் பிராநியா வண்ணம் நடத்தி முடிப்பதில் வல்லமையுடையவர் அக்குறிப்பு அவரிடம் கண்டுபிடிப்பது பழகினவர்க்குத் தெரியும்.

நீலவேணி.—என்னம்மா! வந்தவரதுகுறிப்பறிந்துதான் ஒன்றும் கொடுக்கவில்லையே; அவர் வழிப்படுக்கு என்று வைத்திருந்த அவலியுங்கூடவா,

43. பத்தினி யகன்ற மேலோய் பற்பல காட்குப்பின்பு
வத்தினி யெனக்கென் தொண்டு வத்தினி யதனியின்னே
தத்தினி யாதி னன்று தருசுவைப் பக்கணத்தென்
சித்தினி னன்றது.—

என்று சொல்லி வலுவிற கேட்டு வாங்கித் தாமுண்
டிடவேண்டும்?

பாமை.—(புன்னகையுடன்) அதில் தான் ஒரு மறைச்
செய்தி கடந்திருக்கிறது. அந்தக் குறிப்பை நீங்
கள் அறிகிறீர்களோ? அக்குறிப்பறியாத நீங்கள்
அவரைக் குறிப்பறியாதவரென்று குறை கூறி
னீர்களே. இஃது அடாது.

சுவதனை.—அது பிழைதான். அந்த விப்பிரரிடத்தில்
எங்களுக்கு இருக்கும் பக்தியால் ஏதேனும்
உளறியிருக்கக் கூடும். அவற்றைப் பொறுக்க
வேண்டும்.

பாமை.—அதைப்பற்றி எனக்கொரு கோபமாவது
மனஸ்தாபமாவது இல்லை. இச்செய்தி எம்பிரா
னுக்குத் தெரியினும் புன்னகை கொள்வாரே
யன்றி வேறில்லை.

சித்திரலேகை.—ஆயின், அந்த அவல் எற்றுக்கொண்ட
போது தோன்றிய மறைச்செய்தி என்ன அம்மா?
காங்களறியலாகுமோ.

கீலவேணி.—காம் அதனையறியாவிடின் கமது லக்தே
ஹம் ஒழிவது எப்படி?

சுந்தரமுகி.—கம்தேவி கமக்குத் தெரிவிக்காத விஷயங்களும்கண்டா? பதநூதீர்கள். எல்லாம் வேள்னெனவிளங்கும்.

பாமை.—சித்திரலேகா! அன்று கண்ணன் அவல் உட்கொண்டபோது ருக்மிணி செய்ததென்ன? கீங்கவனித்தீர்களோ?

சித்திரலேகை.—அந்நேயுட்கொள்ள வேண்டாமென்று தடுத்தார்கள்!

பாமை.—அப்படித் தடுத்ததன் காரணம் என்ன? கீசொல். சுந்தரமுகி!

சுந்தரமுகி.—அது ஒரு பக்ஷணமா? இதனைச் சாப்பிட வேண்டாமென்பதுதான்.

பாமை.—சரியில்லை. நீலவேணி! அதன் கருத்து உனக்குத் தெரியுமா?

நீலவேணி.—சுந்தரமுகியைவிட கான்புத்திசாலிகியல்ல; ஆனாலும் எனது அபிப்பிராயத்தையும் தெரிவிக்கிறேன். அவர் வழிப்பசிக்கு வைத்திருந்ததைக் குறைக்கவேண்டாமென்பதாகவிருக்கும்.

பாமை.—இதுவும் சரியன்று; சுவதனா! உனக்குத் தெரியுமோ?

சுவதனை.—தாயே! அப்பண்டம் தேஹத்துக்கு ஒத்துக் கொள்ளாதென்று தடுத்திருக்கலாம்.

பாமை.—இதுவும் அல்ல, சித்திரலேகா! உன் அடிப்
பிராயமென்ன?

சித்திரலேகை.—எவ்நூ ஒன்றுக் தோன்றவில்லை,
நாயின், இதுளவை இவர்கள் சொல்லியத்தவைய
யெல்லாம் சரியான அடிப்பிராயம் அல்ல என, ந
மாத்நிரம சொல்லினா. எனெனில், தீவிரமப
மரண அடிப்பிராயங்கள் அல்லி நவச் சினத்திலும்
தொண்டக் கடியலவகள் அல்ல, ஆனால்.—

பாமை.—ஆனால் என்ன?

சித்திரலேகை.—உங்கண்ணிசான், இந்த அப்பிராய
அகராத்தை எற்றுக் கொண்டாடுன்றும்,
இதனைக் கொணர்ந்து தக்தவர்க்கு என்றாவிலாத
பெரும்பொருளும் உயர்பொருளும் அளிக்கத்
தான் என்பது என் துணிவு; ஆயினும், அதன்
விவரம் ஒன்றும் விளக்கவில்லை.

பாமை.—சமிகாள்! அத்தனைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.
(யாவரும் கவனமாகவிருக்கிறார்கள்.) நமது பிரா
னது கொள்கை, முருவர்க்கு ஒன்று உதவ இஷ்ட
யிருப்பின, அவரிடத்திலிருந்து ஏதேனும் அந்
பத்தைக் கியாமிப்பதற்கும், அஃது ஒருமுறையா
னல் பூவுலகில் உயர்கதபதவியும் இருமுறையானல்
தேவர்கள் பதவியும், மும்முறையானல் அழியாப்
பதவியும் கிடைக்கும்.

சித்திரவேகை.—ஆயின், குசேலர் கற்பதவினைமனம்—யக
கடாது என்பது ருகமிணியம்மாளின் ஆயிரங்க
ராயமோ?

பாமை.—அதுவன்று அவளுடைம அரிப்பிராயம் அப்
பதவிகளு ஸுதாமர் (குசேலர்) எழுவர் காரண
முறும் இது ஸாமயலில்லையென நுகரவா டு
தோடு கிறுத்திவிடும்படி ருகமிணி த

நீலவேணி.—இதனால் எனக்கு ஒன்றும் இன
திண்ணைக் கூத் தேன்கொட்ட மிடாவுக்கு
யமோ?

பாமை.—மகதிரம்வல்லவன் ஸமர்த்த ஐயிரி
படியுநதான ரெய்வான சங்கணனாவ
மகதிரமுர் ண்டோர் இவர் நாம இய
யெல்லாம் செய்து காட்ட னல்லவர்
செய்வதும் என்றும் அழியாது
இதைச் சில காளில் கன்றாய அழியீர்கள்

சுவதிரா.—காங்கள் தவறாகக் கொண்டு அரிப்பிராயம்
கட்காகக் கொடியாமல் எமமீது க
வேண்டும் கண்ணளி த்தும் எவக
கல்ல அரிப்பிராயமாகவே செல்லவேண்டும்.

(சேலர்நீர்)

ஐந்தாமங்கம்—மூன் றங்காட்சி.

காலம்—மாலை; இடம்—குசேலர் மனை.

(பத்மவதி, சசீலை, குசேலர், குணசீலன் முதலானோர்.)

குசேலர்.—குழந்தாய், பத்மா! தமயன் குணசீலனை யிங்கே அழைத்துவா சில விஷயங்கள் பேச வேண்டுமென்பரிடத்தில்.

சசீலை.—அவன் ஏதாவது காரியமாக இறக்கிறாரே என னால்வா? அவனுக்கு இப்போது சாமம் அடிகம்.

பத்மவதி.—ஏன் அப்பா! இவ்விஷயம் இப்போது பேச வேண்டியது அவசியம் தானோ? அல்லது பின்னர் ஆகலாமோ?

குசேலர்.—அவரமென்றுதானே அழைக்கச் சொல்லுகிறான் எத்தக் காரியத்தை எப்போது கினைக்கிறீயார். அதை அப்போதே கடத்திவிடுவது தரவ அழகு.

பத்மவதி.—பிதா! குணசீலன் முதலானவருடைய குணங்கள் இப்போது எவ்வளவுபெருமையாகவும் புகழாகவும் பிரகாசிக்கின்றன பாருங்கள் ஓர்வாடைய சேய்வுடைய குணத்தையும் காணவேண்டுமானால் வேண்டியவற்றைக் குறைவறக் கொடுத்த பிறகு தான் பார்க்கவேண்டும்.

சுசீலை.—ஏன்! குணசிலன் குணகான் பிரதாபன் சுமதி இவர்கள் எப்போதுமே நல்ல குறுமுடையவர்கள் தாம். குபோஜனன் முதலானவர்கள் குணங்கள் மாறி இவ்வீதம் நல்ல வழிக்கு வந்தது மாத்திரம் ஆச்சரியப்படத் தக்கதுதான்.

குசேலர்.—ஒன்றும் இல்லாதவனுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்த கண்ணன் மைந்தருக்குக் குணத்தையும் கொடுக்கத்தானே வேண்டும்.

பத்மவதி.—ஏன் அப்பா! முன் எங்கள் கண்ணனிடத்திற்குப் போய்வரும்படி வேண்டிக் கொண்ட போது வம்மதமில்லாது பல ஸாரதா அங்களைச் சொன்னீர்களே. இப்போது நாம் அடைந்திருக்கும் பெருமை யாரால் அளந்து சொல்லமுடியும்? பிள்ளைகட்குத் தக்க இடங்களில் விவாகமாய் அவரவர்கள் புத்திமாய்களாகத் தங்கள் தங்களுக்கு ஒப்பித்திருக்கும் வேலைகளைத் தலைப்பொறுப்பாகவும் ஸாமர்த்தியமாகவும் கஷ்டமில்லாமலும் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். சீங்கனும் இந்தக் குடும்பக் கவலையே யா தூரில்லாமல் ஸாரதா பகவத்யா ஸாராதிக் கார்த்தங்களை யாராய்ந்து கொண்டிருக்கலாம். தாயா நம் இறுவாரையும் கஷ்டப்பட்டதுபோலில்லாமல், லக்ஷ்மியைப்போல் தமது மருமகனார் வணக்கத்தோடு வழியஞ் செய்து கொண்டுவர ஸாரதாக்கத்தோடிருக்கலாம். அப்பா!

ஒருகாரியம் பாருங்கள். காம் ஏழைகளாகவிருந்த போது இந்தத் தெருவாரும் ஊராரும் இங்கு வட்டியாவது பார்த்தார்களா? இப்போதோ, அம்மாராருக்கு ஒய்வு இல்லாமல் வருவார்க்கும் போவார்க்கும் தக்கவாடாதானம் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதே காரியமாகவிருக்கிறது. பெண்களாகிய நாங்களும் பிரைத்திருந்து கல்யாணம் நடத்தபின் பக்ககம் போனால் யாதொரு ஏளனமும் இல்லாமல் வாழ்வேம். இதனால்தான் கண்ணபிரானைப் பெரியோர் சூழ்காமையார்த்ததாயகன் என்று சொல்கிறார்கள்.

சூசைலக். — ஓரக்தாய்! நீ மிகவும் புத்திசாலிவி. சமயம் பார்த்துச் செல்லுகிறாய்.

நீலி — புன் சிறிப்புச் செய்கிறான்.)

சூசைலக். — எனப்பா! காண்சொன்னதில் ஒன்றும் குற்றமில்லையே.

நீலி — குற்றமென்ன இருக்கிறது? நீ கண்ணபிரானை அடைய அருள் பெற்றார்க்கு எதுதான் கிட்ட வேண்டியதாயும்?

சூசைலக். — அப்படி எல்லாருக்கும் கண்ணன் அருள் பெறாவிடில் கிடைக்குமா? அப்படித்தான் கிடைத்தாலும் இப்போது காம் அடைத்திருக்கும் இவ்வளவு பெருமை ஒருகாலும் கிடைக்காது.

சுசீலை.—ஆமாம் அப்படிச் சிடைக்குமென்று யார் சொல்கிறார்கள்? 'கண்ணனுக்குப் பேரமை இவரிடத்தில் யிருதியாக உண்டு' என்று உலகத்தார் சொல்லிக் கொள்வதால்தானே நாம் வற்புறுத்தினோம்.

குசேலர்.—கீழ்கள் சொல்வதெல்லாம் சரிதான். என்றாலும், எனக்கு முன்னிருந்ததுபோல் சுகம் இப்போது இல்லை. ஏனெனில், மனம் இப்போது மிகக்கவலைக்கு ஆட்பட்டிருக்கிறது. சிஷ்டையில் செல்லவில்லை. இன்னும் சிலகாலம் இப்படியிருந்தால் தெய்வமே இல்லையென்று சொல்வேன்போலுமிருக்கிறது. செல்வத்துக்கு அவ்வளவு லாமர்த்தியமுண்டு.

44. சனியிற் றெய்வ சிந்தனையும் கழிந்தே கிந்த மதழிய
 அனியிற் கிறந்த கல்லறமு மகன்றே கிந்த மஃசகல (யும்
 ஒனியற் றிடங்க்திருடைத்தாங் குடற்றம்பாவம் வந்தடை
 வினியற் றொடிய நிரைபமெனம் புகுத்துகிடக்கும்வேலை
 (மிகும்.

ஆதலால் அதினின்றும் காணதப்பிக்கவேண்டிவது அவசியமாகும். சிறிது காலம் ஒழிந்தவேளையில் சிஷ்டையில் உட்காருவோமென்றால், மனமார், யாதும் என்னிடத்து விஞும்பாதவராயினும், என் கேசம் பெறுதற்காக வேண்டி அடிக்கடி வந்து வீண் பேச்சுக்களைப் பேசினிட்டுப் போகிறார்கள்.

45. ஏன்றம் பெறத லிலரெனினும்
உற்ற பெருஞ்செல் உத்தினர்பாற்
சென்று கொளுட் புடையரெனத்
தேயஞ்சொலற்கே சிலர்குழுவர்
மன்ற வென்ற யினுமோர்பயன்
உழங்க லாகு மெனமுடல்
துண்டுகறெய்க் குடக்தெறம்பு
குழ்தல் போலஞ் சிலர்குழுவர்.

இப்படி என்மனம் கவலையடைந்துகொண்டு தரிக்
கிறது. அதனால் இப்பெருஞ் செல்வபாரத்தைக்
குணசிலரிடத்தில் ஒப்பித்துவிட்டு இருக்கலா
மென்று எண்ணியே குணசிலனை அழைக்கிறேன்.

கசீலை.—உங்களுடைய அனுஷ்டானத்துக்கு என்ன
தடை? குழந்தை குணசிலன் தக்கவன்தான்.
புத்திசாலி. அவசரிடம் ஒப்பித்துவிட்டு நீங்கள்
நிஷ்டையனுஷ்டானங்களைக் காலத்தவரூறு செய்ய
லாம். வருவார் போவார் அவனைக் கண்டுகொள்கி
றார்கள். இதற்காகத் தாங்கள் விட்டைவிட்டுச்
செல்லவேண்டுமென்பது இல்லையே.

பத்மவதி.—ஏன் சிதா! நீங்களே உறுதியான வைராக்
கியமுடையவர்கள்; உங்களுக்கு இச்செல்வம்
என்ன கேட்டைச் செய்யும்? மந்திர பலமுள்ள
வரைப் பரம்பின்வாய்விஷம் என்னதான்செய்யும்?
சூரியனை இருள் ஏதாகிலும் செய்கிறதா? பாருங்

கள். அன்றித் தங்களுக்கு இந்தச் செல்வத்தால் கேண்டராகுமானால் நீ கண்ணாபிரான் இச்செல்வத்தைக் கொடுத்தருள்வரா? ஜனகர் அரசாண்டு தானேயிருந்தார். அவரை யவ்வரசர் செல்வம் என்னசெய்தது? அவர் குருவாகிய ஸதானந்தர் ஜனகமகாராஜனது மனக்காவலித் தமது மற்ற மாணாக்கர்க்கும் வெளிப்படுத்திக் காண்பித்தார் என்று நீங்களே எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறீர்களே. இப்படிச் செல்வத்தின் தன்மையையும் அதனையடைந்தார் மனவுறுதியோடு கேடடையா திருத்தலையும் நன்றாய்த் செரிந்த தாய்கள். இச் செல்வத்தைக்கண்டால்பயமாகவிருக்கிறதென்று சொல்வது, எங்கோ ஜாக்கிரதையாகவிருக்கும்படிக்கற்பிப்பதற்கேயன்றி வேறில்லையென்று எண்ணுகிறேன். பணக்குவையில் படுத்திருக்கச் சொன்னாலும், பலபெண்களினிடை சிறுத்தினாலும், பல தேசத்துக் காராகத் தங்களை யிருத்தினாலும், தங்கள்மனம் ஆற்றில் கிடந்த கல்லாதுமென்றிப் பஞ்ச கொள்ளாது என்று நான் தீரமாகச் சொல்வேன். நிஷ்காம பக்தியுடையார் எவ்விடத்திருந்தாலும் உத்தமர்கள் நாம்.

குசேலர்.—என் கண்மணியே! நீ இச்சிறுவயதில் இவ்வளவு விஷயங்களை நினைவில்வைத்திருந்து ஸமயம் வந்தபோது எடுத்துச் சொல்லுந்திறம் யிகவும் வியப்பாகவிருக்கிறது. எனக்குப் பிறத்திருக்கும்

எல்லாரும் பெண்களாகப் பிறந்திருந்து நீ ஒருத்தி மாதிரி ஆணாகப் பிறந்திருந்தால் எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாக இருக்கும். அவ்வளவுக்கு சுகவாஸங்கல்பம் எனக்கு உண்டாகவில்லை.

கசீலை.—ஏன், பெண்ணாக இருந்தால் தான் என்ன? கார்க்கியும் மைத்திரேயியும் கல்ல புகழைப் பெறவில்லையோ? ஆனால் தக்கவான் அகப்படவேண்டாமே, அஃது ஒன்றுதான் விசாரம். அந்தப் பொறுப்பும் சுகமானது. மெக்குக் கட்டியில்லை. வான்களும் மேலாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

குசேலர்.—மணத்துக்குப் பிள்ளைகள் மேலாடி வருவது உண்மைதான்; தக்கவான் வேண்டாமோ?

கசீலை.—தக்கவான் இல்லாமலென்ன? காவாஹனர் குமாரர் பத்மசாபற்கு என்ன? வயதிலாவது அழகிலாவது படிப்பிலாவது குணத்திலாவது நடத்தை யிலாவது குறையுண்டோ? கன்றாய்ச்செய்து விடலாம்.

குசேலர்.—அந்த வானுக்கு நீ சொல்கிறபடி ஒன்றும் குறைவில்லைதான் காவாஹனரும் மிகவும் கல்லவர். எழையாரிருந்தாலும் குற்றமில்லை குணசாலி. அவர் பத்தினி வாக்கில்கெட்டவனாயிற்றே என்று ஆலோசிக்கிறேன்.

சுசீலை.—அவள் எப்படி யிருந்தாலென்ன? அப்படித் தான் தாதுமாறாகப் பேசுவனென்றாலும் உங்கள் குமாரத்தியைத் தன் குமாரனுக்குக் கலியாணம் பண்ணும்படியான விஷயம் கேர்த்ததானால் பெட்டிப்பாம்புபோல அடங்கிவிடுப்பன். எனக்கு இன்னொருவரிடம் த்வேஷம் தோன்றவே தோன்றாது.

குசேலர்.—எல்லாம் இருக்க அளவால் உனக்கு என்ன வருத்தமுண்டி? குழந்தைக்கு அல்லவா கஷ்டம்

சுசீலை.—ஆமாம், அதற்கு ஆலோசிக்க வேண்டியது தான்.

பத்மவதி.—ஆலோசனை என்ன வேண்டும்? புருஷ வளுடைய வாக்கும் கையும்தான் மனமும் கன்மையாவது விருந்தால் இருந்தவன் அடங்கித் தானிரும்பாமல் மாமியார் கல்லவளாக இருக்க வேண்டிமேலென்றவ முழு மூடலுக்கும் குறுதிக்கும் பெண்களை விடாம ளாம் செய்து கொடுக்கக் கூடாது பெற்றோர் கள். ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் சகலவா எந்தவா றும் கர்மபரிபாகமுமல்லவோ குறுகிவிடிக் கொள்ளா டிருக்கின்றன. இவற்றைக்கடைப்பிடித்தீர்வதும் முயலவேண்டும்.

குசேலர்.—சுண்ணை' உன்குணத்துக்கும் வார்த்தை படிப்பிற்கும் உலகமேபணிதலையடையும் என்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தாலும், அங்

குணம் குலம் பணம் பயன் இவற்றிற்கு ஆகாமாதி விளங்குதலும் என்பதில் ஸக்தேஹரி'யில். உனக்காகவே என்று குடும்ப ஸ்வராக்கியமுமொழித்து போயிற்றல்லவா. பார்.

சுக்லை.—சரி. அவளுக்கு அந்த வானில் ஸம்மதத்தாள். அவர்களும் நடையாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

குசேவர்.—கல்லது அப்படியே நடத்தினிடுவோம். குண சிலனது ஸம்மதத்தை விசாரிக்கவேண்டாமா?

சுக்லை.—அவன் ஸம்மதத்திற்கு என்ன? பிதூர்வாக் குக்கு எதிர்வாக்கு அவனிடத்தில் இல்லை.

பத்மவதி.—ஏன் அப்பா! அவர்களினுவரும் கல்ல சிநேகிதர்களாயிற்றே, ஸம்மதத்தில் சூறையென்ன இருக்கப்போகிறது?

குசேவர்.—சூழந்தாய்! போய்த்தமயசீனயிற்சுவாச்செய். (பத்மவதி'யால் சூழந்தாய் கண்களை மூடிக்கொண்டு நமஸ்கரித்துநிற்கிறாள்.)
அப்பா! சூழந்தாய் உட்கார்.

குணசீலன்.—(வணக்கத்தோடு உட்காருகிறான்.)

குசேவர்.—குணசீலன்! நமது சில வகைகளை கண்டுக்க கவனித்து வருவாயென்று எண்ணுகிறேன். நமது குறையுற்றதிக்கென்று விடப்பட்டிருந்த சாக்தியினி என்னும் நிலத்தை வெகு கவனத்துடன் உழுது

பயிரிடச்செய்துக் கண்டுமுதலை நேரவே அவர்கள் ஆசாமத்துக்கு அனுப்பிவிடு. ஆராதனத்துக்கும் அதிதிகளுக்கும் என்றுவிடப்பட்டிருந்த நிலங்களுக்கும் அப்படியே கவனித்து அவற்றினின்றும் ஒரு புல்கூட மமது சூழும்பத்துக்குப் பிரயோஜனமாகாவண்ணம் பத்திரம் பண்ணவேண்டும். பெண்கள் ஒவ்வொருத்தி பெயராலும் விடப்பட்டிருக்கிற நிலங்களுக்கும் அப்படியே கவனித்து, அவற்றின் பலன்களைப் பொன்னாக்கிச் சேர்த்து வைத்திருந்து, அவர்கள் விவாஹத்திற்குப் பின்னர் புககத்துக்குப் போகும்போது ஸ்திரீதனப் பொருள்களுடன் அந்நிலங்களை அவருக்கே சேர்த்தப் படுத்திவிடவேண்டும். இவற்றைத்தான் கான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றிருந்தேன். நீங்கள், உடன் பிறந்தவர்கள், மிகவும் அக்யோக்யமாகவிருக்கவேண்டியது. அவர்களுக்குப் புத்திகற்பிப்பதோ நல்வழிக்குத் தீருப்புவிதோ விவாஹம் கடந்திவைப்பதோ எல்லாம் உனது பாபதான். கான் இங்கு இருந்தாலும் இவற்றைக் கவனிக்கும்படி வைத்துவிடாதே. ஏகவேளை போஜனத்தோடு சிஷ்டையிலிருப்பதுதான் எனது தேர்ந்த அபிப்பிராயம்.

சுசீலை.—அவனுக்கு ஒன்றும் சொல்லவேண்டுமென்றால் மமது குழந்தைகளை யிதுவரையில் குணப்படுத்திக்

கொண்டுவந்தவனாவான் அவன் தானே. இன்னும் அப்படியே கடத்தலானான். அவர்களும் இவரிடத்தில் தடுத்த பக்கி 'யாதி' எட்கெடுங்கள். இனி, கமது குடும்பம் பெருமையிலும் அம்பத்தி வும் குணத்திலும் விருத்தியாகியேவருமென்பதில் தடை யில்லை. வீடுகள் அகந விசாரத்தை விட்டுவிடுங்கள்.

குடேவர் -- நான் கவலையை அழித்துவிட்டேன் என்பதைச் சொல்வதற்கென்றுதான் குழந்தையை விளக்கே. —

சுசீலை -- சரி, குழந்தையை அழிப்பவராமல்லவா? கரணிகையாற்றிய யாராவோ கரத்திருக்கிறார்கள்.

குடேவர் -- சரி, பெயர்வா அப்பா!

(குணபுரன் வணங்கிச் செல்கிறான்.)

சுசீலை -- மீ கண்ணபிரான அருள் இருப்பார்க்கு எவ்விதத்திலும் குறையுண்டாகாது என்பதற்கு கமது சித்திரமே ஒரு தகுந்த திருஷ்டாகதமாகுமென்பதில் தடை யில்லை. கமக்கு கடத்தல் விஷயம் அரசாங்கமான சிவநாயகங்களுக்கு முன்பிருந்த தந்திரத்தால் அகற்றியிருக்க கமக்கு அழிடைச் சுவர்மும் பெயர்சிப் பூதங்கள் தாண்டவமாடிகொண்டிருக்கிறனே. கமக்குத் தடை யில்லையென விரிசெய்யும் பூமிகளையும் வலையில் கொடுத்துப் போன இத்தனை அரசர்களில் எவரையாவது

நீங்கள் ஒரு முறைநாவது போய்ப் பார்த்தது உண்டா? எல்லாம் ஸ்ரீகண்ணபிரானது கட்டளை யாலேயே நடத்தேறின. அவரைப் பார்க்க நீங்கள் போனபோது இன்கலையில் பக்குவமான பணியாடிகள் செய்துகொண்டு யோகவும் கம்மாலே ஜயலாமம் போய்கிட்டது. ஏன் சாதா! நீங்கள் கொண்டிப்போன அந்த அவலை எம்பிரா லுக்குக் கொடுத்தீர்களோ?

(இதனைக் கேட்டுக்கொண்டே பத்மவதி வருகிறாள்.)

குசேலர்.—இப்போது நான் எனக்கு கினைவு வருகிறது. அந்தப் பிரபு செய்த ராஜோபசாரத்தினால் அதனைக்கொடுக்க காணினேன். அவரும் வாய் திறந்துகேட்டார். நான் பதில் சொல்லவேயில்லை; அங்கு ஒன்றுக்கதான் தோன்றவேயில்லையே. அவர் செய்தபசாரங்களுக்கு ஸ்தோத்தரம் செய்தேனே அதுவும் இல்லையே; அல்லது, பிரதிபலக உபசார மாவது செய்தேனே அதுவும்கூட இல்லை. ஏன் எனவோ என்மனத்தில் இருந்த பக்தியை மறித்துக் காண்பிக்க முடியவேயில்லை.

பத்மவதி.—கண்ணபிரானுக்கு ஒன்றும் எடுத்துக் காண்பிக்கவும் வேண்டாம்; எறித்துச் சொல்ல வும் வேண்டாம். இப்பிதகத்தினால் அறிந்துகொள் ளக்கூடியவரல்லரா அவர்!

சுக்லை.— ஏன் காதா! ஆனால், அந்த அவல் முடித்த
'கந்தையை என்ன செய்தீர்கள்?

குசேலர்.—அதுவா!— ஒஹோஹோ!! தைலக் தேய்த்
துக்கொள்ள எழுந்தபோது அவர்தாம் அந்தத்
துணியை எடுத்துக் கொண்டார்.

பத்மவதி.—அவர் எடுத்துக் கொண்டாரல்லவா? அவர்
அதை ருசி பார்த்திருப்பார். இல்லாவிடில் நமக்
குச் சம்பத்து விடைந்திராது. ஏன் பிதா! நீங்கள்
தான் சொல்லியிருக்கிறீர்களே, 'பகவான் பக்த
ரிடத்தில் அதாகிலும் நிராஸித்துக் கொண்டேதான்
பக்தானு இஷ்டகாமங்களைப் பூர்த்தி செய்வார்'
என்று. அப்பிதன் மறந்துவிடுகிறீர்கள்.

குசேலர்.—கவலைதான் அம்மா,

சுக்லை.—ஏன்? காழிகையாயிற்றே! நிஷ்டாபங்கம்
வேண்டாமே.

குசேலர்.—சரி, குழக்தாய்! போவோமா? அட்டர்
ஒன்று மறந்துவிட்டேனே.

சுக்லை.—என்ன அது?

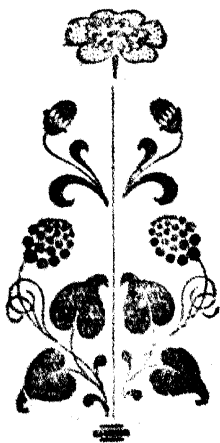
பத்மவதி.—என்னப்பா மறந்துவிட்டீர்கள்?

குசேலர்.—குழக்தை ருணசிலனிடத்தில் பத்மவதியின்
விவாக விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்ல மறந்து
விட்டேன்.

சுசீலை — நல்ல விசாரமிது பிறகு சொல்லிக் கொள்ளு
கிறது தரணே.

குசேலர் — சரி, அப்படியே செய்வோம்.

(பிறகு அப்படியே பத்மவதிக்கு உத்தேசித்த இடத்
தில் கல்யாணம் செய்துகொடுத்து. மற்றப் பெண்
கட்கும் தக்கவயதில் தக்க தக்க இடங்களில்
விவாகம் செய்துகொடுத்து யாவரும் அவரவர்
குருஹங்களில் ஸௌக்யமாக வாழ்கிறார்கள்.)

பின்னூரை.

(சூத்திரதாரரும் வினாவுகடும் பிரவேசித்திருக்கிறார்.)

வினாவுகடன்.—வாருங்கள் கண்பரே! தாங்கள் ஆரம் பித்து நடத்திய இந்த கரடகத்தால் ஜனங்கள் மிகவும் களிப்படைந்திருக்கிறார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.

சூத்திரதாரர் —ஆம். கதரகாணன், திரசாந்தரான ஸுதா மர், ஆகையால் கல்லமனமுடையார்க்கு அவரது குணதீசயங்களைக்கேட்கவும், அது கடிக்கப்படப் பார்க்கவும் பிரியந்தானே. அதனால் களிப்புண்டா னது ஆச்சரியமாகாது.

வினாவுகடன்.—ஆமாம். இச்சரிதத்துள் அமைந்துகிடக் கும் நீதிகளெவை?

சூத்திரதாரர்.—“செல்வமென்பது சிந்தையின் கீறவே” என்பதும், “கடவுளை கம்பிணர் கைகிடப்படார்” என்பதும், “வாழ்க்கைத்துணையாகிய மனைவி மாண்புடையனாகில் எப்பேறும் பெறலாகும்” என்பதும், “யார்க்கும் அறிவு இயற்கையில் பொருத்தியுள்ளது, அது செயற்கையால் பண்படுத்தப்படுதல் எப்போதும் கல்ல பயனையே விளைக்கும்” என்பதும், “கல்ல மனமுடையார்

விரும்பின பொருள்களை அவர்களுக்கு ஈசுவரன், ஸ்ரீமான்சுகள் அரசர்கள் இவர்கள் தமைக்கொண்டு அளித்தருள்வன்” என்பதும், “செல்வக்குவையில் இருப்பினும் கல்லவர் மனம் தரமரையிலே வீர்போல் இருக்கும்” என்பதும், “முன்னே கலங்காமல் துன்பம் அனுபவித்தவர், பின்னே விலங்காமல் வீறுபெறுவர்” என்பதும் விளங்கு கின்றனவல்லவா? இன்னவாய கீதிகளைக் கற்பிக்கும் சரிதங்களைக் கேட்பதினும் கடிக்கப் பர்ப்பதே உன்னத்தைத்திருந்துவதில் உறுதி பெறும்.

வினாக்கள்.—ஆமாம். இந்தச் சரிதத்தில் கனகம் என்னும் பெண்ணொருத்தியும், துன்முகன் துத்திலன் என்னும் இரண்டிகரவலரும் தோன்றிக் கதாயகாகரையும் கதாநாமிகையையும் இகழ்த்தரையாடினர்களே, அவை வேண்டிவனதாமோ?

சுத்திரநாரர்.—ஆம். அவைகள் இழிப்புச் சுவையையும் கதைச் சுவையையும் உணர்த்துகின்றன. இவை ஒரு காடகத்தை உயர்த்துகின்றனவன்றோ?

வினாக்கள்.—கதாநாமிகரான ஸுதாமருக்குக் குசேலர் என்னும் பெயர் வரக்காரணமென்ன?

சுத்திரநாரர்.—அன்றார் குறித்தமான சேலையை அதாவது கிழிந்து அழகு குறைந்த ஆடையை உடைய

ராகி இருத்தமையால், அப்பெயர் அவருக்குக் காரணப் பெயராயிற்று.

வினாஷ்கர்.—அவருக்கேற்பக் கதாநாயகியாகிய சுசீலையும் மனமொத்த மாண்புடைப் பெண்டிராகி இருத்தமையானன்றோ. கல்லவரும் அல்லவரும் மதிக்குமிக் கல்வாழ்வு பெற்றனர்?

சூத்திரதாரர்.—ஆம்; அநிற்சக்தேகம் என்ன? கதாநாயகியாகிய சுசீல மிக்கப் பொறுமையும் கற்பும் வாய்த்திருத்தமையினாலேயே, தீரசாந்தரான கதாநாயகர்க்குச் சாந்தையான கதாநாயகியாகப் பெருந்தினன். அவள் வறுமையின் கிமித்தம் பரிபொறுத்தது உண்மையால் கஷ்டக்கூடாமா என்னும் காரணப் பெயரும் உடையாள்.

வினாஷ்கர்.—இக்கதைகளைக் கண்டு களித்துள்ளவர்களாகிய இருபாலரும், கமலாஸாதாமர் சுசீலை எனப்பரிபால இல்லறத்தைச் செவ்வனே கடாத்தி இனமுற்றுப் புத்திரப்பேறும் செல்வமும் பெற்று மகிழ்வர் என்று எண்ணுகிறேன்.

சூத்திரதாரர்.—ததாஸ்து, ஈசன் அருள்புரிக. இப்படிக்குடும்பம் உமரக் குலம் உயரும். குலமுயாக் கோல் உயரும். கோலுயாக் கோணுயரும். குடிகள் கற்றவராயின் கோணும் கோற்றவகுவான், அம்மனமே கங்கோமாகிய,

அங்கில மன்னர மைந்தாஞ் ஜார்ஜும்,
 வெங்கோலுடைய விரவஸர்ச் செற்று,
 பொங்கோதஞ்சூழ் புனியைப் புரந்து,
 தங்குடைக் கீழே தரணியேரர் வாழ,
 சங்கொடு சக்கராஞ் செங்கையிற் கொண்ட,
 செங்கண் மாலெனச் சிறக்கவெத் திசையுமே.

ஸ்தோத்ரம்.

குடம்புரை செருத்தற் கோவு மக்தணருங்
 குறைவறு சுபம்பெற வென்று
 மிடங்கொள் பல்லுகு மிருகை முறுக
 வென்று மாநியரு மோனியருக்
 திடம்பட வெண்ணு மெண்புரக் திடுக
 திறைக்கடல் கிழியமத் தெறித்து
 மடம்படு மவுணர்ச் சவட்டியொள் ளமுதம்
 வானவர்க் கூட்டிய முதலே.

மன்னு மாமறை வாழி னறையவர்
 மன்னு மாந்முசில் வாழிசற் பார்த்திவர்
 மின்னு நீதியும் வாழி மிருகல
 மென்னு மிக்கதை மின்றமிழ் வாழியே.

(மறைநொட்கள்.)

முற்றும்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கங்கள்.	வரிகள்.	பிழைகள்.	திருத்தங்கள்.
1. 5. 7. N.	7. 21. 4. 8. "	கலைய! சேய!	கலைய! சேய!
4. 5. 19. 23. 25. 107. 119. 162. 165 169. 175.	22. 13. 9. 24. 10. 22. 18 (7. 23.) 6. 12.	அது	அஃது
74. 89. } 132. } 66.	5 5. } 10. } 14.	கனக்குள் பெண்டாய்	தமக்குள் பெண்புராய்
2. 7. 27. 46. 64. 77. 93. 115. 123 161.	2. 14. 11. 16. 9. 6. 7. 21. 2. 23.	உது	உஃது
2. 94. 168 8. 13.	22 4. 25. 13. 14.	அல்லவா? நிஷ்டைக்கு வருத்தப்படுவது	அல்லவா? பூஜைக்கு வருத்தப்படுவதில
18. 20 } 22. 24. }	1. 1. } 1. 1. }	காட்சி	முன்றாங்
19. 21. 25.	1. 1. 1.	இரண்டாய் முன்றாய்	காட்சி காட்சி

29.	8.	புனத்துழாய் கண்ணி	புனத்துழாய்க் கண்ணி
30.	3.	வினகருகின்றன	விளங்குகின்றன
33.	12.	செல்லலாஞ்	சொல்லலாஞ்
36.	7.	சுவறையும்	சுவற்றையும்
44.	26.	நன்று	நன்கு
63.	3.	யாவருக்கும்	யாருக்கும்
71.	24.	மாபெருவ்	மாப்பெருவ்
73.	7.	என்னமோ	என்னவோ
77	5.	மற்றவர்களைப் பற்றி	மற்றவர்களை
93.	24.	பொழிந்திருந்த செய்வர்	பொழித்திருந்த செய்வார்
94.	2.	கிருத்துவதாக கவே	கிருத்துவதற்கா கவே
96.	18.	மஹானை	மஹான்
88.	5.	ஸூலமாக	ஸூலபமாக
89.	3.	மாகை	பிற்பகல்
97.	10	கஷ்டத்தை	கஷ்டங்களை
,	10.	அடக்கமுடி பாது	எழுதிமுடிபாது
103.	2.	சேர்க்கை	செயற்கை
106,	4.	இத்தனைதுயரம்	இத்தனைத்துயரம்
113.	9.	தனக்கு	தமக்கு
114.	23.	இருக்கின்றது	இருக்கின்றன
116.	21.	கவேதா!	கதேவா
121.	10.	அதனை	இதனை
122.	13.	உத்தமக்கவி	உத்தமகவி
122.	20.	கொண்டிருக்க கிருர்கள்	கொண்டிருக்கிறார் கள்

124.	29.	தெருச்சுவரில்	தெருச்சுவரில்
136.	4.	திந்திக்கட்டும்	திக்கட்டும்
140.	18.	மெய்யஞ்ஞானி	மெய்யஞ்ஞானி
141.	4.	சியமமயில்லை	சியமமயில்லை
161.	} 10.	} மெய்யமறந்திருப்பதை	} மெய்யமறந்திருப்பதை
162.			
"	16.	இன்று தமது	இன்று தமது
163.	18.	தேவியர்	தேவியர்
171.	4.	ஏழைபிராமணர்	ஏழைபிராமணர்
175.	6.	சீம்	சீகள்
"	11.	சுந்திரமுடி	சுந்திரமுடி

 MAHAMAHOPADHYAYA
 DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

